رروونکی

ز بکس پر سر اینبي هېنداري ته کتل
کي رمنځ تېراوه. پـه چپ لاس يې د
ه تورو کي پټ کړل خو سپین ویښته
ږخه يې وشړې دی بیا درجوت شي،
مره يې په تندي کې ګونځې راپیدا

ي سپینو ویښتانو پـه وجه ځو ځلي
، سر دې سپین شو، پـه کور کې زړه
نګي کړې، هېنداري تـه يې پـه ځیر
ه: «دا ویښـتان خو مې هسې خدای
ی خو دومره زیاتـه نه یم. پـلار مې دې
پین ویښته يې په میراث راپاتې دي.
ځوان و، لا پـه عسکرۍ کې و چې نیم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هېنداره کې يې خپل مخ ته وکتل، ځان سره يې وويل: «په رنګ کې خو دومره بده نه يم. سپينې خو هسې بې مالګې وي. همدا سې غنم رنګه ښه يم.»

لاس يې د پوزې سر ته ونيو، خوله او نيمه پوزه يې پټه شوه. په هېنداره کې غټې تورې سترګې د جګې پوزې په سر باندې ښکارېدې. اوږده بانه يې د سترګو شاوخوا ته لکه پيره داران ولاړ وو. سره نښتې ځيږې وروځې يې لکه د ګوربت وزرونه. معصومه موسکۍ کېدله؛ خو لاس يې چې ايسته کړ، خندا يې مروره شوه. پر تندي يې ګونځې راغلې. پرېړې غوښنې شونډې يې سره راټولې شوې او د پاسنۍ ژامې راوتلې داړې يې پټې کړې. سر يې وځړېد، تيونو ته يې پام شو. لاس يې ورته وروړ او د شنو پنجابي کاليو له پاسه يې کچ مېچ کړل. ګوتې يې له نريو پوښتيو سره ولګېدې او په ورغو کې يې واړه تيونه د پېرکيو لپاره د پېړو په اندازه. همزولې وريادې شوې، له غټو چاغو تيونو سره. يوازې دا لا پاتې وه، همزولې ټولې واده شوې وې. هره يوه يې د درېو - څلورو اولادونو څښتنه وه.

له دالانه د پښو ښکالو راغی. ژر يې تور پړونی پر سر واچاوه او له ځانه يې تاو کړ. د ږمنځ له غاښونو يې خپل تل شوي ويښته راټول کړل. د چپ لاس پر ورغوي يې د ښي لاس په دويمه ګوته سره راوپېچل. هېنداره يې بېرته په بکس کې کېښوده. بکس ته يې قلف ورواچاوه او د صندلۍ لاندې چې پر سر يې برېستنې او نيالۍ کتار وې، پورې وواهه. د ګامسکوټ له رختو جوړ شوی څادر يې پر کاليو باندې وغوړاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور خلاص شو. د ببو وچ کلک لاسونه له بډ وهلو لستوڼو سره راښکاره شول. د نیالیو له سره یې رومال راواخیست او مخ لاس یې ورباندې وچ کړل. له دېواله راځړېدلی د شطرنجیو جای نماز یې راکښته کړ. د معصومې له څنګه بره تېره شوه. تیندک یې وخوړ، نژدې پړ مخې لوېدلې وه. معصومه ژر ورپاڅېده: ببو ! څه وشول؟

ببو د پښې په ګوتو باندې د ټغر راوتلي تارونه هوار کړل، ویې ویل: هېڅ، پښه مې بنده شوه.

معصومې ړمنځ د کوټې د یوازینۍ لوړې کړکۍ له پاسه چې سیوري خوا ته وه، کېښود. تل شوي ویښته یې په لاس کې ټینګ ونیول. له کوټې را ووته. د سرای د دیواله خوا ته لاړه او ویښته یې د خښتو تر منځ په یوه چاوده کې وټومبل.

څو شپې هماغلته ودرېده. د چاودنو اوازونو ته یې غوږ ونیو، چې د کابل له سوېل او لمر خاته خواوو راپورته کېدل. د کلوله پشتې غونډۍ یې د سترګو مخه ډب کړې وه ځکه خو د چاودنو دوړې او لمبې ورته نه ښکارېدلې. دلته هم داسې څه نه وو چې په لېدلو یې د سړي زړه خوشحاله شي خو بیا هم د کوټې تر تیارې ښه وو. کوټې ته لمر نه ورته او دېوالونه یې یوازې اخېړ شوي وو، رنګ شوي نه وو. لکه شګلنه ځمکه چې پر سر یې اوبه نه تم کېږي، دا بې رنګه دېوالونه هم د رڼا تږي وو، رڼا به په کې ورکېدله، ته وا رڼا یې خوړله. د کوټې نیمایي برخه له غولي تر چته پورې په نیالیو، بړستنو او اضافي لوښو ډکه وه او ایله په کې د درې په درې ګزو ځای پاتې و. د کوټې له چته ښکارېدل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند يې کوم بېوزلی انسان و ځکه چې لاړي (دستکونه) يې له يوه بله سره لرې اچولي وو. چېرته چې درې لاړې پکار وو، دوه دانې. د لاړو پر سر د دړو او تختو پر ځای د ولي ځانګې او کاږه واږه ښاخونه له پاڼو سره. ځای ځای ختې ترې لاندې راوتلې وې.

معصومې لمر ته اېښې د اوبو په ډبکو لاس کېښود، ترمې وې. د منې په مازديګري لمر کې نور د دې وس نه و چې د دوې په ډبکو کې اوبه ګرمې کړي. ډبکې يې راواخيستې او بېرته کوټې ته لاړه. د کوټې له وره سره جوخت يې ډبکې سره څنګ په څنګ کېښودې. د صندلۍ له لاندې يې زړه کمپله راوايسته او ډبکې يې ورباندې پټې کړې چې د سهار اوداسه ته تودې پاتې شي.

مور يې د مازديګر لمونځ خلاص کړی و. مخ قبلې ته پر جای نماز ناسته وه او د اوږدو لرګينو تسبو دانې يې اړولې. پوښتنه يې وکړه: لورې ! د باندې څه خبرې وې؟

ـ نور به نو څه وي. بيا سره ښکر په ښکر دي. سم دم غوبل يې جوړ دی.

ـ په کوم ځای کې، درمالو مېږي که نه؟

ـ نه ببو ! لکه کارته نو خواته چې وي.

ببو سر پورته کړ، چت ته يې وکتل او ويې ويل: خدای دې خير کړي. دا ورور خو دې ډېر ځنډ وکو.

ـ غم يې مه کوه. خدای مهربان دی، را به شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو لږه ها خوا ته شوه. د جای نماز کښته سر یې، چې یو څه سره راټول شوی و، بېرته سم کړ او معصومې ته یې وویل: سترګه رالوېږي، راشه لمونځ دې وکه.

دا په لمانځه ولاړه وه چې د وره غنجا شوه. تر لمانځه وروسته یې د صندلۍ له سره یوه کمپله راواخیسته. چوترې ته راووته. ببو د ورې نیالیچې پر سر ناسته وه. د اومو خښتو د دېوال ته یې ډډه لګولې، تسبې یې اړولې.

معصومې کمپله وربانده واچوله. بېرته کوټې خوا ته لاړه او ژر له یوه بالښت سره راغله. ببو مخې ته کږه شوه، دا یې شا ته ورته بالښت کېښود.

ببو وویل: «ښاده شې، لورې راځه کېنه»

د دواړو سترګې د انګړ په دړه کې ښخې وې. داسې غلې وې لکه دوه نا اشنا کسان چې یو د بل په ژبه سره نه پوهېږي. یو نیم ځل د ببو غږ اورېدل کېده چې د تسبو په اړولو یې «یا رحمن، یا رحیم» داسې ویل لکه د خوږمن انسان زګېروي.

معصومې سر پر زنګانه کېښود او له پښو یې لاسونه تاو کړل، په کرار غږ یې د حمزه بابا دغه بیت زمزمه کړ:

شوګیرې د خپل زنګون د پاسه خوند کا
خو د خوب لپاره ستا زنګون په کار دی

رڼا خپله لمن ټولوله. لمر هم د معصومې غوندې سر د غره پر زنګانه ایښی و. ببو او لور یې هماغسې غلې وې تر هغې چې د ملا اذان دغه چوپتیا ماته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومه پاڅېده، له کوټې څخه يې دوه زاړه جاى نمازونه راوړل. لمونځونه يې هماغلته وکړل. معصومې لمونځ ژر خلاص کړ او بېرته مخ دروازې خوا ته کېناسته؛ خو مور يې په ناسته لا نفلونه کول. تياره وار په وار سره زياته شوه. معصومې غږ وکړ: ببو بس دى، په تياره کې لمونځ نه کېږي، د سجدې ځاى نه درمالومېږي.

ببو سلام وګرځاوه خو دعا يې هم د لمانځه په شان اوږده شوه، لکه مزدور چې د خپلې اضافه کارۍ د پيسو په سر چنې ووهي. ځند وروسته يې لپه کړي لاسونه پر مخ راتېر کړل. هماغسې په ناسته راوښوېده او ځان يې د معصومې څنګ ته ورساوه. ځان يې راغونډ کړ، متونه يې په ورغوو باندې وسولول. معصومه پاڅېده، کوټې ته لاړه. چې بېرته راغله، په لاس کې يې توره شړۍ وه. د ببو پر اوږو يې وغوړوله. پخپله هم د هغې څنګ ته کېناسته او پښې يې تر کمپلې لاندې پټې کړې. ببو کمپله پورته راکش کړه، تر ستوني په کې ننوته.

تياره لکه وېره خورېدله او شېبه په شېبه زياتېدله. ببو ځان سره لګيا وه، خوله يې ښورېدله، لکه کومه دعا يې چې ويله. يو نيم ځل يې له خولې څخه «خير کې خدايه»، «خدايه ته مهربانه يې» راوتل.

نژدې وه چې تياره لرې او نژدې هر څه تر ستوني تېر کړي چې چا ور وټکاوه. دواړه اوچت پاڅېدې. جمال له دالانه غږ وکړ: ککۍ، زه به يې وګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی هماغلته ودرېدې او لارې ته يې سترګې وګنډلې. د لرګين وره غنجا پورته شوه. د بايسيکل ټير له وره راتېر شو.
معصومې وويل: هغه دی لالا مې شکر په خير راغی.
ببو پر تندي باندې لاس کېښود ، مخې خواته لږه کړه شوه ، ويې ويل: زه خو يې نه وينم.
ابراهيم په کراره له خپل بايسيکل سره انګړ ته راننوت. له نری لارې راتېر شو. چوترې ته نږدې يې بايسيکل د دېوال ه څنګ ته ودراوه.
ببو ورغږ کړ: زويه په خير راغلې؟
يوه ستړي غږ ځواب ورکړ: خير يوسې، ببو.
جمال بايسيکل ټينګ ونيو او ابراهيم يې له کنجوغې څخه رابړې پړی خلاص کړ. لوی لرګين صندوق يې په کراره راکښته کړ او پر ځمکه يې کېښود.
ببو معصومې ته کړه: هله لانټين ولګوه.
معصومې د کوټې خوا ته ورمنډه کړه. بېرته له لګېدلي لانټين سره راووته. د زاړه لرګين صندوق له يوه سره ابراهيم او له بل سر يې جمال نيولی و او سوکه سوکه د دالان خواته روان وو.
معصومه يې مخې ته رڼا کوله. جمال صندوق د دوی تر کوټې پورې ورساوه. صندوق يې په کراره په ځمکه کېښود ، ويې ويل: د اکا زو ! څه دې په کې اچولي چې دومره درووند شوی؟
ابراهيم ستمی وکېښن: «لوښي دي. چېرته؟ کېنه ډوډۍ همدلته وخوره»

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال له وره سره ودرېد ، شا ته يې وکتل، ويې ويل: «ته دې دمه جوړه که، زه به وروسته راشم.»

معصومې لانټين د ابراهيم مخې ته کېښود. لالا يې د صندوق له زنځيره نيلوني مزی خلاص کړ. سرپوښ يې لرې کړ او د چيني او ناشکن لوښو په را ايستلو لګيا شو. معصومې ژر ژر لوښي راواخيستل او د کړکۍ تاخچې ته يې ورپورته کړل.

ببو هم لستوڼي بډ ووهل. شيان يې سره ځای په ځای کړل. ابراهيم هماغلته د غولي په منځ کې وغځېد. معصومې ورته بالښت راواخيست. هغه سر پورته کړ او په بالښت يې سر ولګاوه.

ببو پوښتنه وکړه: زويه لمونځ دې کړی؟

ابراهيم سوړ اسويلی وايست: نه ببو ، کالي مې بې لمانځه شوي.

اواز يې ډېر ستړی و ، د زګيروي په شان. ببو ورته په ځير وکتل. د خت کينه اوږه او دواړه لستوڼي يې په تورو وينو ککړ وو. اوچته پاځېده، ورنژدې شوه. پر اوږې او لاسونو يې لاس ورتېر کړ. په وينېتانو کې يې ګوتې تېرې کړې.

ابراهيم وويل: ببو ! رک روغ يم.

ببو په لړزانده غږ پوښتنه وکړه: مور دې ومره، وه زويه ژوبل خو به نه يې؟

د ابراهيم پر وچو شونډو نری موسکا تېره شوه، ويې ويل: نه ببو ، هېڅ بلا نه يم وهلی.

- بلا دې د سر دښمن ووهي. نو دا وينې؟
- د بل چا وينې دي. بيا به يې کيسه درته وکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې د چایو په ګیلاس کې کاشوغه وځرخوله او ګیلاس یې د ابراهیم څنګ ته کېښود. ویې ویل: لالا دغه خوږ چای وڅښه، دمه به دې جوړه کي. سور نه دی.

ابراهیم لاسونه په غولي تکیه کړل، په کراره راکېناست. د کېناستو پر وخت یې د مخ ګونځې زیاتې شوې.

معصومې بالښت ورته سم کړ. ده ډډه ولګوله، غاړه یې تازه کړه. له غاړې څخه یې تور او سپین دسمال لرې کړ. د چپ لاس په ګوتو یې سترګې وموښلې. بې لاستي روسي ګیلاس یې پټري نیولو شونډو ته ونیو. د چایو یو غړپ یې چې وکړ، نور یې ګېلاس په سر پورته کړ. ټول ګېلاس یې په یوه ساه وڅښل او تش ګېلاس یې معصومې ته ونیو.

- نورام درته راوړم.

- که یو بل ګېلاسم راکې، بده به نه وي.

پښې یې وغځولې، سترګې یې پټې کړې.

ببو څو شېبې په چوپه خوله ورته وکتل، بیا یې له کړکۍ بهر ته وکتل. هرڅه په تږمو کې ډوب شوي وو. په نرمه غاړه یې ورغږ کړ: زویه!

ابراهیم سترګې وغړولې. په کراره یې مخ ببو خوا ته کړ. ببو خپله خبره وغځوله: زرمینې...

ابراهیم یې خبره ورغوڅه کړه: هو ریښتیا چېرته ده؟ لا راغلې نه ده؟

_ نه، ورور یې راغلی و. ویل یې چې نن شپه به هماغلته وي. ته یې غوښتی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې وويل: لالا ! په بدنې کې مې درته تودې اوبه اچولې دي. جامې دې هماغلته، په تشناب کې دي.
ابراهيم په کراره پاڅېد. له کوټې څخه ووت.
معصومې وويل: ببو ، وږې خو به نه يې؟
- نه، لورې. صبر وکه چې لالا دې په خير لاړ شي، بيا به يې وخورو.
ابراهيم چې بېرته راغی، سپين خت پرتوګ يې په تن کې وو. په لاس سره يې ويښتان سم کړل. د واسکټ له جيبه يې د قلم غوندې اوږد نری لاسي څراغ راوايست. ويې لګاوه، بېرته يې مړ کړ. ويې ويل: ببو ، زه به نو لاړ شم.
- همداسې ځې؟
- ولې؟
- وه زويه، يخ دی. يا دې پټو واخله يا دې بنيان واغونده.
معصومې ورته د کاليو له سره خړ پټو راواخيست. ده ځان پـه کې راونغاړه او له کوټې ووت. معصومه لانتين پـه لاس ورپسې رهي شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-۲. د لارې کیسه

څنګه چې ابراهیم د کوټې په بر سر کې پر جګې توشکې کېناست، د زرمینې وړوکې وروربدني او چیلمچې په لاس کې راغی او لاسونو ته یې اوبه واچولې. دسترخوان وېړ شو. د زرمینې خور او وریندارې په څو شېبو کې د وریجو غوری، او د غوښې او کچالانو د زیمنې تالي پر دسترخوان کېښودل. ترکاري، او د مستو کاسې هم راورسېدې. ابراهیم، چې نور کله به په خوراک کې ښه تکړه و، ژر شا ته شو.

خبیر وویل: نیسه کنه، تا خو هېڅ شی ونه خوړ.

مور یې له هغې خوا ورغبرګ کړ: غوښې خو همداسې پاتې شوې، تا خو بیخي لاس ام ورنهووړ.

ابراهیم په موسکا سره وویل: زړه ته مې نه کېږي. چې رښتیا شي ستړی یم.

د زرمینې پېغلې خور ته یې وکتل: ګلشن خوره کې! ما ته به داسې یو ښه تریخ چای راجوړ کې. کېنه، ډوډۍ دې وخوره، وروسته به یې راوړې.

ګلشن په چټکو ګامونو د وره خوا ته روانه وه، ویې ویل: خیر دی لالا، چای تیار په ترموز کې لرو.

خبیر ورته د مستو کاسه ورنږدې کړه: ته خو ونیسه دا مستې وڅکه. د کور مستې دي، پوډري نه دي.

ابراهیم کاسه ورپورته کړه. درې – څلور کاشوغې یې ځنې وخوړې. کاسه یې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلشن يې مخې ته په چيني پياله کې چای کېښود. په مړوند کې يې بنګړي وشرنګېدل. له غټې کريستالي شريني دانۍ نه يې يو چاکلېټ را واخيست. زېړ پوستکی يې چې د غوا عکس ورباندې و، ايسته کړ. چاکلېټ يې په ورغوي کې د اوښې مخې ته ونيو. ابراهيم چاکلېټ واخيست، ويې ويل: «ښاده شې خورکۍ، ژوندۍ دې وې»

زرمينې ورغبرګ کړ: سړيه ! مبارکي نه ورکوې؟

ابراهيم ورته وکتل: د څه شي؟

- نه يې وينې؟ بنګړي يې اخيستي دي.

د ګلشن په لاس کې شپږ داني د سرو زرو بنګړي د کتور کميس تر لستوڼي لاندې د ګيس رڼا ته ځلېدل.

ابراهيم وويل: اوهو، مبارک، مبارک.

د ګلشن خوله له خندا نه راټولېده، ويې ويل: کبير لالا مې له لندنه رالېږلي دي.

دستر خوان چې ټول شو، خبير پوښتنه وکړه: خير خو به و؟ څنګه ناوخته شوې؟

ابراهيم چې پښې يې غځولې وې، سم کېناست. د واسکټ له جيبه يې د «مونډ» سګرټو دبۍ راوايسته. يو سګرټ يې ترې راوکيښ، ويې لګاوه. غاړه يې تازه کړه. شنې سترګې يې تنګې کړې. بې له دې چې خبير ته وروګوري، ويې ويل: وروره ګله ! کيسه ډېره اوږده ده. چلسيتون ته تللی وم. ها زموږ د بام لاره خو دې ليدلې وه کنه؟ هلته راکټ لګېدلی و.

خبير وويل: ورانی خو به يې ډېر نه وي کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم په دې منځ کې له خپل سګرټه لوخړې پورته کړې، ویې ویل: نه خدای ورباندې فضل کړی. بس یو څو لاړې یې مات کړې وو. کوټو ته یې داسې ډېر تاوان نه و رسولی. هغه څه کوې چې کوم ظالم غل مو پر لوښو وریېښ شوی، ټول مسې د بګونه یې وړې دي.

زرمینې غږ وکړ: وي خدایه ! هغه زما چیني لوښي، هغه په جهیز کې...

ابراهیم یې په خبرو کې ولوېد: غم یې مه کوه، هغه یې نه وو موندلي، رامې وړل.

د چپ لاس په ګوتو یې نرۍ ږیره وموښله او خپلې خبرې یې وغځولې: چیني او ناشکن لوښي مې کارټن کې واچول. لس لس نیمې بجې به وې چې له کوره راووتم.

زرمینه یې بیا په خبرو کې ولوېده: نو تر اوسه پورې چېرته وې؟

ابراهیم ورته بد بد وکتل، خو بېرته یې کیسه شروع کړه: د چلسیتون په سړک باندې هاوانونه لګېدل نو د ویسل اباد(واصل اباد) په کوڅو راګډ شوم. زه خو دا دومره وخت کې ها خواته نه وم تللی. ټول کورونه ړنګ شوي. د چا دروازه نشته، د چا دېوال نړېدلی. خو مطلب روغ کور به په کې پیدا نه کې. په کوڅو کې نو بني ادم څه چې لا په نوم ژوندی ساری نه ښکاري. چوپه چوپتیا ده. یو نیم ځای کې ټوپکیان وینې چې د خلکو کړکۍ یا دروازې یې په اوږو کړې دي. خیر، دغسې روان یم، د جنګلک د فابریکې شا ته رسېدلی وم چې چا راباندې غږ وکو «ودرېږه». کتل مې چې له فابریکې څخه دوه ټوپکوال رامنډې وهي. تریس داره اوږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کندهاري ختونه يې په تن، پايڅې يې بډ وهلې، سيلور بوټونه يې پس قات په پښو کړي، کلاشينکوفونه يې ځوړند نيولي، راورسېدل.

دې وخت کې زرمينې وارخطا غوندې وويل: پيسې خو به يې درنه نه وي اخيستې؟

ابراهيم ورته تندې تريو کړ: بابا خبرو ته خو مې پرېږده.

بېرته يې مخ خبير ته واړاوه: نو وروره ګله، لستوڼي يې بډ وهلي دي. دا اوږدې خيرنې څڼې څه وايي، دا د بلا غوندې سرې سترګې يې څه وايي، دا په لاسونو او مړوندونو باندې په شنه رنګ د مار و لړم عکسونه. سم دم ځناور وو.

راته ويې ويل چې درځه. چې هر څه مې ورته زارۍ وکړې، پرې يې نه ښودم. د دوی يو کس مخکې شو، زه ورپسې او دا بل يې په ما پسې روان شو. بار مې درونډ دی او لاره داسې خرابه چې د خښتو، د ښيښو ټوټې دي، د کانکرېټو ټوټې دي چې هرې خوا ته پرتې دي او داسې ډز و ډوز روان دی چې څه درته ووايم.

بس وروره ګله، يوه خالي انګر ته يې بوتلم. هرڅه ګډوډ وو. د دروازو او د کړکيو خو بيخي درک نه و. ماشينونه يې په بېخ کې غوڅ کړي وو. د برش ــ څلوېښت نور بايسيکلونه هم ولاړ وو. چا باندې د اوړو بوجۍ، چا باندې د غوړو ټيمونه، يوه نيم باندې بيا د کور سامان بار وو.

نو وروره ګله، بايسيکل مې په سټنډ باندې ودراوه. ټوپکيانو بل انګر ته بوتلم. هلته نو داسې کړنګ و کړونګ روان دي چې ته وا د علي رضا خان کوڅه ده او د ښار ټول ټټاران همدلته راغونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي. ورننوتم چې گورم د برش ـ ځلو ښنت کسان لګیا دي. څوک د ماشینونو نټونه خلاصوي، څوک د اوسپنو غټې ټوټې لاریو ته خېژوي، د چا په لاس کې مارتول د چا په لاس کې اره چې هره پرزه په رښنج و په پلاس نه خلاصیږي نو یا یې ماتوي یا یې اره کوي.

ټوپکي راته وویل: ماشین خلاصوی سې که یه؟

ما وې ورک کوه یې ځان ترې خلاصوه، ومې ویل: نه بابا، والله که مې په ټول ژوند کې رښنج په لاس کې اخیستی وي.

دا نو خبره نه وه بلا وه. خیر وروره ګله، زه یې هم د موټرو بارولو ته ودرولم. دا سې درندې پرزې یې راباندې پورته کړې چې کولمې یې راوشکولې. تر مازدیګره پورې مو دوې لارۍ ډکې کړې. اوس نو موټروان چې قدرالله کوي، موټر نه چالانېږي. پاټکیان پخپله د خیر په غونډۍ کرار ناست دي، خپله سګرټې څکوي او په موږ باندې موټرې ټیله کوي. ډک زیل موټر وګوره او د سړي زور. نسونه مو هم وړي دي. بس په یو شوا خون مو لارۍ چالانې کړې. د پاټک کومندان یوه ټوپکوال ته په سترګو کې څه اشاره مشاره وکړه. هغه د باغ بابر خواته یو فشنګ والوځاوه. کراره کراري شوه. ډزې بندې شوې. لارۍ بې غمه سړک ته ووتې. په پاخه سړک یې چاراسیا خواته کش ورکړ. موږ هم بایسیکلونه راواخیستل. سړک ته راووتلو.

خبیر وویل: چای د ېم ځنبه چې یخ نه شي.

ابراهیم پیاله پورته کړه، یو غړپ یې ترې وکړ، د زرمینې خواته یې مخ واړاوه: ریښتیا هغه د صوفي کریم زوی، هغه د قاري له دوکان سره یې چې کور و، هغه څه نومېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کوم یو یې یادوې، د هغه خو درې زامن دي.

ـ هغه منځوی، د بابه نظر لور چې ورته ناسته ده.

ـ ښه، رحیم یادوې؟

هو هماغه. هغه خوارکی هم راسره و. بس وروره ګله، همداسې سره روان یو چې ځنګه د اوسپنو لارۍ له سترګو پنا شوې، دا زوی مړي بیا سره ونښتل. د باغ بابر د دېوالو شا ته شورای نظاروالا په مورچو کې ناست وو. کلاشینکوفونه یې له پکول خولیو او برګو دسمالونو سره ښکارېدل خو نور پټ وو. حزب اسلامي والا له فابریکې او دا نور له باغ بابره داسې سره ولي چې قیامت یې جوړ دی. خیر یو رقم ته مو ځانونه د باغ بابر د دېوال څنډې ته ورسول چې ځنګه موږ وروړسېدو، بیا سره غلي شول. یو دوه تنه برګ پتلانه والا له باغه راووتل. کمیسونه یې په پتلونو باندې خوشې کړي، داسې په کبر راروان دي چې ته وا ډیلی یې فتح کړی. نو وروره ګله، له چا د اوړو محصول اخلي، له چا د غوړیو او د بورې. ما وې ځه نو تا سره خو سودا نشته خو زه یې هم ودرولم. کارتن یې راباندې خلاص کو. اوس رانه د دې زړو لوښو بل غواړي. یو څو شېبې مې ورته سوالونه وکړل چې پرې مې ږدي خو داسې څپېړې یې راکړې چې ما وې هر څه به ورته پرېږدم خو چې خوشی مې کي. هماغه و چې جیبونه یې راته تش کړل. چې د ټولو شوکول خلاص شول، راته ویې ویل چې: «او مردم از اېجه اموتو ګوله وارې مېګرېزین که اګه هزارګیا از خانې الم و فرنګ دید تان باز دیګه خون تان ده ګردن خود تان.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وې، وروره موږ خو به پېژني چې عام خلک یو ؛ نو ولې به مو ولې؟ ټوپکي په زوره وخندل، ملګري ته یې وکتل، ویې ویل: «اې لوده ره سیل کو» بیا یې ما ته مخ راواړاوه: «راستي که اوغان غول استي. برو پشت ګپ نه ګرد ، جان بیادر ! سر مردم شرت مېزنین که اې نفره ده تالاقش بزنم یا ده پایش. بې ناموسه ایتو نشان مېزنه که حیران بپایي.»

موږ چې تر اوسه د ملا او د ښځې د درد له لاسه د خوځېدلو نه وو ، داسې چابک روان شوو چې ته وا د بایسیکلو مسابقه ده. د ګذرګاه پله ته لا نه وو رسیدلي چې د مرمیو باران رابانډې جوړ شو. چیو چیو چیو ، مرمۍ دي چې تېرېږي. کمبخت غور ځېږي او بختور تېرېږي. تیار پل صراط و. د ګذرګاه فارم ته چې ورسېدو ، له مرمیو بچ شوو. اوس چې شا وخوا ته ګورم له دېرش ـ پنځه دېرشو کسانو به ابله پنځلس کسه پاتې وو.

نو وروره ګله، چې ګورم د صوفي زوی ورک دی. اوس نو هک حیران یم چې څه وکم. که همداسې ترې نه راشم خو ناځواني ده، بله ورځ به راته وایي چې د نیمې لارې ملګری وې او که پسې ورشم نو ځوک د دې مرمیو مخه ویني. یو څو شېبې هماغلته ودرېدم. زړه مې نو داسې درزېږي چې درزا یې په خپل غوږونو اورم. ساه مې بنده بنده کېږي. خو اخر مې بایسیکل بل سړي ته وسپاره. د فارم دېواله ته جوخت روان شوم. ځان مې سیند ته واچاوه. ښه و چې اوبه په کې لږې وې، د یوې ویالې اوبه به وې، هغم د سیند په منځ کې. څنډې یې وچې وې. دغسې د سیند په څنډه کې تر پله پورې لاړم. کرار کرار مې د سیند د دېواله د ډبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چاودو کې ګوتې او پښې ښخې کړې او پورته شوم. د سړک سر ته چې ورسېدم، پروت مې وکو. لږ مې سر راپورته کو. چې ګورم ډېر کسان په وینو کې لت پت پراته دي. ځوک د خپلو بایسیکلو څنګ ته پراته دي او د ځینو خو بایسیکلونه هم نه ښکاري. د باغ خوا ته ګورم چې دوه وسلوال دوه دوه بایسیکلونه په غبرګو لاسو کې نیولي او باغ ته ننوځي.

وروره ګله، د صوفي زوی مې له سپین واسکټه وپېژاند. ځان مې کرار کرار په پروت وروررساوه. خوله یې خلاصه وه خو سترګې یې پټې وې. ما وې مړ به وي خو چې لږ مې ورته صبر وکو نو ومې لیدل چې په ځنډ سره یې له ستوني خرهار راوځي. ټټر یې دوه ځایه سوری و. له خرهارو سره یې له ټپونو خوټ خوټ وینې راوتلې. اوس حیران یم چې څه وکم؟ که ودرېږم او دی په شا کم؛ خو ټوپکیان به مې ووینې، دا ځل به ما وولي. نو همداسې په پراته مې کرار کرار راوڅکاوه. یاره بنې ادم ځومره دروند شی دی. ګز یونیم ګز به مې راڅکولی و چې خرهار یې بند شو. چې هر څه مې ورته صبر وکو، نور یې ساه ونه ایسته، سړی ختم شو.

دې خبرې سره د ابراهیم مخ تک سور اوښتی و. شونډې یې رپېدلې. غږ یې لړزېده. لاړې یې تېرې کړې. د سترګو په کونجونو کې یې دوه څاڅکي اوښکې په څڅېدو وې. د چایو پیاله یې پورته کړه او په دې پلمه یې په ګوتو سره اوښکې پاکې کړې. د سترګو لاندې یې خپلو بچیو ته وکتل. هغوې د ماما له زامنو سره سات تېري کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې ټول غلي وو. د هر چا د ساه کښلو اواز او د چایو د سړپولو غږ تر بله رسېده. ماشومان هم دې چوپتیا ته حیران شوي وو، خپله سات تیري یې بنده کړې وه.
د زرمینې مور وویل: زویه ستړی به یې، که څملې نو بله کوټه اوزګاره ده.
ابراهیم زګیروي ته په ورته غربو نیولي اواز وویل: هو والله، ستړی خو یم.
هغه روان شو. زرمینه هم ورپسې جګه شوه. بلې کوټې ته لاړل. ابراهیم په نیلي دېوال باندې راځړېدلي د امیتابچن لوی پوسټ کارد ته کتل. زرمینې دوې نیالۍ سره څنګ په څنګ واچولې.
ابراهیم پوښتنه وکړه: اوړکي دلته نه څملي؟
زرمینې ځواب ورکړ: نه، هغوې به خپلې انا سره څملي.
ورو تکېده. زرمینه ورغله، د ګلشن له لاسه یې پتنوس او د چایو ترموز راواخیستل. پر ځمکه یې کېښودل او د دروازې قلف یې بند کړ. دواړه ګېلاسونه یې ډک کړل. یو چاکلېټ یې سپین کړ او ابراهیم ته یې ونیو. چایونه یې بې له خبرو اترو سره وڅښل.
ابراهیم په بستر ننوت. مخ یې دېوال ته کړ او شا یې زرمینې ته. زرمینې له اوږې راکش کړ، ویې ویل: څه کوې؟ خپل کور کې خو ستا د مور و خور له لاسه نه جومه لرو نه پنشمبه، اوس رانه مخ اړوې.
ابراهیم وویل: هغوې نو څه ملامتې دي. د مهاجرۍ ژوند دی. همدا یوه کوټه لرو. هغوې نو چېرته وشړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمينې د سړي د كميس تڼۍ خلاصه كړه، ګرېوان ته يې لاس ورننه ايست، په ګوتو يې د سينې ځيره وينښته ونازول. وموسېده په ټيټ لړزانده غږ يې وويل: هغوې مه شړه خو اوس.

ـ څه كړې، د بل كور دى. چېرته به ولامبو؟

زرمينې سر پورته كړ، شونډې يې د سړي پر شونډو كېښودې. شېبه وروسته يې سر اوچت كړ. وينښتو ته يې ځنډ وركړ. په سترګو يې د كوټې په كونج كې ځړېدلې پردې ته اشاره وكړه، ويې ويل: غم يې مه كوه. هغه دى تشناب، لاره يې كوټې ته ده. د ګازو ډبه، اوبه، هرڅه پكې تيار ايښي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-۳. ناندرې

دروازه خلاصه شوه. اسمعیل، ذبیح او لیمې درې واړو په منډو ځانونه ببو ته ورسول او د هغې غېږې ته وغورځېدل. ورپسې ابراهیم په وره کې راښکاره شو او بیا زرمینه راننوته. زرمینې د معصومې په لاس کې د سمال ته وکتل چې خامک یې په کې ګنډل. بیا یې پر تاخچې باندې لوښو ته وکتل، سوړ اسویلی یې وکیښ. خوله یې خبرو ته جوړه کړه؛ خو څه یې ونه ویل.

ببو ابراهیم ته وویل: زویه! نوکرۍ ته دې نه ځې؟ پرونم نه وې تللی.

ابراهیم وویل: ببو، نن خو جومه ده.

ـ وی، زویه د ورځو حساب رانه ورک دی. خیر ما وې زویه که د ما یې منې، نور نو چلسیتون ته مه ځه.

ـ ولې ببو؟

ـ ته یې نه وینې؟ څه حال دی؟ پرون چې څو پورې بېرته راتلې، زما په زړه یو خدای خبر و. ریښتیا هغه د وینو کیسه خو دې ونه کړه؟

جمال په دالان کې ووتو خېد، له هماغه ځایه یې غږ وکړ: ابراییمه، راغلی یې؟

ابراهیم ځواب ورکړ: هو، راځه اندیوالـه.

یوه ډنګر لاس د وره پېړه پرده لرې کړه، جمال راننوت. ابراهیم یې خپل څنګ ته وروباله: راشه، دلته کېنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کېنا ستو سره سم يې پوښتنه وکړه: ښه نو په چلستون کې څه خبرې وې؟

ابراهيم ورته د تېرې ورځې کيسه په شد و مد وکړه. خو دا ځل يې د بېگاه په شان رنگ ونه تښتېد او د غږ او شونډو رپېدا يې هم پرون غوندې زيا ته نه وه.

ببو ، چې د څادر په پيڅکه يې اوښکې وچولې، په ژړغوني غږ وويل: زويه، خدای دې تا راته ژوندی لري. مال به بيا پيدا شي خو که خدای مکړه ...

ابراهيم جمال ته سترگک وواهه، ببو ته يې وويل: ببو ، څه وکم نو ، دغې نږور دې خپلو چينې لوښو پسې لېږلی وم.

زرمينې ژر ځواب ورکړ: زه نو څه خبره وم چې دا سې به کېږي. بيا په لوښو خو به تا سې ښه ښکاره شئ، يو ازې ځان ته خو مې نه دي راغوښتي.

ابراهيم د هغې د نورو خبرو مخه ونيوله، ويې ويل: ببو ، څه وکو؟ همدا مو د ژوند سرمايه ده. اوس وگوره هغه د مسو ديگونه يې ټول وړي دي.

ببو بيا خپله خبره تکرار کړه: مال خو د سړي د لاس پيدا دی، مال سړی نه پيدا کيي.

- سمه ده، ببو. چې رينښتيا وو ايم نو زه يې هم ډارولی يم. بيا يې د خپل لاس ساعت ته وکتل: نه بجې دي. زه به لاړ شم، که د صوفي کريم د کور پته مې پيدا کړه. يو چا خو ويل چې په بيمارو (بې بې مهرو) کې اوسېږي.

جمال وويل: زه بم لاړ شم، د سماوات د پاره به لرگي مات کم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی چې لاړل، زرمینې معصومې ته تندی تریو کړ: میرات دې شي دا دومره دسمالونه. چا ته یې ګنډې؟ ښه د رېبارانو کتار خو دې د دروازې شاته ولاړ دی. دومره دې لاسه نه کېدل چې دا لوښي ځای په ځای کړې.

معصومې ببو ته وکتل. هغې پر شونډو باندې ګوته کېښوده چې څه مه وایه.

معصومې وویل: ما خو تا ته پرېښودل چې پخپله راشې. چې بیا راته ونه وایې چې ولې دې دلته ایښي، ولې دې هلته نه دي ایښي؟ ستا خو بیا ډېرې نخرې زده دي.

ستن یې په دسمال کې ښخه کړه. ولاړه شوه. دسمال یې د کالیو په سر کېښود، ویې ویل: هه، وایه چېرته یې ږدې؟

زرمینې هېڅ ونه ویل. د کوټې په ګوټ کې یې د لرګین صندوق سر خلاص کړ. دوې بخڅې یې ترې راوایستې. بیا پاڅېده د تاخچې له سره یې د چیني کاسو یو درځن راکښته کړ. په کراره یې په صندوق کې کېښود.

معصومې ژر ژر د هماغه ګل نورې کاسې، غوری، پیالې او نور لوښي راکښته کړل او د زرمینې څنګ ته یې کېښودل.

دغه شان لانجې هره ورځ د معصومې او زرمینې تر منځ کېدلې.

ببو هر کله معصومې ته ویل: «هغه خو خدای وهلې، ژبه یې همداسې ترخه ده؛ خو ته ورته اوسیله وکه.» خو معصومې به کله کله د ببو په خبرو سر نه ګرځاوه او له زرمینې سره به یې ښه برابره ژبه وهله. د کابل حالات هم د دوې د کور په څېر وو، هره ورځ جګړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-۴. په میکرویانو کې جنګ

ابراهیم د صوفي کریم د کور په لټه، د دریم میکرویانو له مارکېټ سره له بایسیکله راکښته شو. د دوی بل ګاونډی، اسماعیل، اوس په میکرویانو کې اوسېده او په مارکېټ کې یې د بنجارې دوکان کړی و. د کانټینرو مارکېټ ته څېرمه پر سړک باندې د دوستمیانو څو جیپ او ډاټسن موټرې ولاړې وې. د دوی موټرې د دوستم په عکسونو پېژندل کېدې. څو تنه ګوپیچه والا له ببرو وېښتانو سره، سور سپین دسمالونه پر سرونو باندې تړلي، کلاشینکوف، راکټ یا پي کا پر اوږو د یوه بل ګوپیچه والا شاته روان وو. د هغه رېږه پاکه خرییلې وه خو اوږده نري بریتونه یې د شونډو له څنګه ځړېدل. د یوه سره سپین لغړ زني هلک لاس یې په لاس کې و. په بل لاس کې یې د روسي ودکا شرابو یو غټ بوتل نیولی و.
له هغې خوا د شورای نظار څو ډاتسنې چې پر هېند ارو یې د مسعود عکسونه سرېښ وو، راغلې. د دوستمیانو تر څنګ تېرې شوې. یو بل ته یې د سلام لپاره نبي لاسونه پورته کړل. یو دم کړغها شوه. لومړی د سر کتار موټر ودرېد او ورپسې نورې. وسله والو د موټرو له باډي یو څخه راټوپ کړل. د اول موټر له مخکینې سیټه یو برګه دریشي والا چې پکول یې پر سر او برګ دسمال یې پر اوږه و او لا یې د نورو شورای نظار والاوو غوندې ږېره نه وه لنډه کړې، راکښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوستمیانو پرقومندان یې غږ وکړ: «او بې ناموس، ده اې دولت اسلامي تو چطو شراب میخوري؟»

هغه وویل: «نر واري مېخورم. نباشه، برو د ثـتت خلاث»

له دې خبرې سره شورای نظار والو د توپکو شپېلۍ دوستمي قوماندان تـه سیخې کړې. هغـه خپلـو ملګرو باندې غـږ وکړ، پـه خپله ژبـه یـې څـه ورتـه وویـل. دوو ملګرو یـې د ده او لغړزني او د شورای نظار والو تـر منځ لکـه ډال ودرېدل او د پـې کـا خولـې یـې حریفانو ته ونیولې. قوماندان یې هلک په ځان پسې راوڅکاوه.

ټوپکیان سره وخوځېدل، یو بل ته سره مخامخ وو خو هر یـو کـرار کرار په څټ روان و. یو یو ګام به شا ته تلل او یو بل ته بـه یـې کتـل. دوستمي قوماندان هم دیکتروف تمانچه را ایستلې وه. هلـک یـې د یوه دوکان دېوال ته پناه کړ او پخپله رامیدان ته شو. تمانچه یـې د دښمن لوري ته ونیوه، لومړی ډز یې وکړ. دې سره جګړه ونښته. لکه د جوارو ګنې دانـې چې پـه سره تبۍ بانـدې پـه یـوه وار سره پخې شي او پړق پړق وچوي، د دوی ټوپکې هم همداسې پـه یـو وار سره خلاصې شوې. دې ته یې نه کتل چې مرمۍ پر چا لګېږي. عام خلک ځوک یوې خواته تښتېدل، ځوک بلې خوا تـه او پـه دې ځغاستو کې یې ځینې لګېدل او پر ځمکه لوېدل.

د سړک د غاړې دوکاندارانو هم په تېښتې پېښـه وکـړه. دوکانونـه یې همداسې خلاص پرېښودل. ساعت نیم وروسته ډزې اول کمې شوې او بیا کرار کرار بیخي بندې شوې. ابـراهیم د میکرویـانو د جومات له شا څخه په کراره غړۍ اوږده کړه. مخامخ پـه عسکري دریشـي کـې د دوسـتمیان یـوه جنـرال خپـل هغـه ملګـری مـوټر تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخېژاوه چې جنګ یې پیل کړی و. هغه ځان شا ته راڅکاوه. شور یې جوړ کړی و، ګرېوان یې تر نامه پورې شکولی و. نورو یونیفورم والاوو دوستمیانو د قوماندان له نورو ملګرو وسلې واخیستې.

ابراهیم کرار کرار سړک ته راووت. د مارکېټ په بل سر کې، د هوایي میدان سړک ته نژدې، زیات شمېر برګ پتلانه جنګیالي ښکاربدل چې خپل ملګري یې موټرو ته خېژول. له دواړوو خواوو څخه دوو درېو موټرو حرکت وکړ. د دوستمیانو جنرال د شورای نظار له یوه قوماندان سره له نورو لرې، څنګ په څنګ ګرځېده. دوی خبرې سره کولې او باډیګاردانو یې ورته پیره کوله. نور وسله وال په موټرو کې د مړو او زخمیانو په پورته کولو لګیا وو.

ابراهیم د اسماعیل دوکان ته ځان ورساوه. په دوکان کې داسې ګډوډي وه چې تا ویل غویانو په کې غوبل ګډ کړی. دوکان پاک چور شوی و. یو څو تش کارټنونه، او په ویټرین کې ایښې شیان سره ګډوډ پراته وو.

ابراهیم چې د هغه پریشاني ولیده، د صوفي د زوی کیسه یې ورته ونه کړه. د هغه د کور پته یې ورنه واخیسته او رهي شو.

د چهار صد بستر شا ته په چار نله کوڅه کې یې د یوه خامه دوه پوړیز کور ور وټکاوه. د نهو - لسو کالو یو ډنګر وړوکی هلک په خیرن فیروزه یي خت پرتوګ کې راووت. اوږې یې دومره نرۍ وې چې د هلک کمیس ورباندې نه شو ټینګېدای. تا ویل کمیس دې وچ لرګي ته وراغوستی دی. هلک وویل چې صوفي په خپل زوی پسې وتلی دی، شفاخانې لټوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم پوښتنه وکړه: نور نارینه مو په کور کې نشته؟
د هلک سترګې په هوا کې کاغذباد ته ښخې وې. بې له دې چې د ابراهیم خوا ته وګوري، سر یې وښوراوه، ویې ویل: نه.
ابراهیم ناچاره بېرته په بایسیکل باندې پښه واړوله او د اسماعیل دوکان ته لاړ. د دوکان مخې ته یې تش کارټونونه، پلاستیکي کڅوړې او کاغذونه ګډوډ پراته وو. دوکان ته یې سر وردننه کړ. په تاقونو او ویټرین کې ځینې شیان بېرته ځای په ځای شوي وو؛ خو لکه د للمي غنم چې د ملخو سېل ورباندې تېر شوی وي، یو شی دلته بل یوه لوښت ها خوا ته. د اسماعیل غږ یې واورېد: ابراهیمه، دلته یم. دلته راشه.
شا ته یې وکتل، ټول دوکانداران په یوه پیتاوي کې لکه د چرسیانو ټولی پر دوو پښو ناست وو.
ورغی، اسماعیل ته یې د صوفي د زوی کیسه تېره کړه او ویې ویل چې هغه باید صوفي کریم له پېښې خبر کړي.
د دریم میکرویانو د جومات شا ته بلاک کې د نجف علي کور و. دی، نجف علي او فرید به د مکتب په وختونو کې سره یو ځای ګرځېدل. وروسته چې هر یوه یو کار و بار پیدا کړ، بیا به یې هم په میاشت دوو کې یو د بل حال اخیست؛ خو اوس جنګونو سره بېل کړي وو. ورغی چې خبر یې واخلي.
د بلاک دویمې زینې ته ورننوت. د دېوالونو پر فیروزه یې رنګ باندې دوړې او لوګي ناست وو او رنګ یې توربخون کړی و.
بایسیکل یې د زینې له کټارې سره ودراوه. په زنځیر یې په کټارې پورې وتاړه. قلف یې راواخیست، د زنځیر د دواړه سرونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستيو کړيو کې واچاوه او ټينګ يې کړ. قلف ته يې ټکان ورکړ، بند و.
جيب ته يې لاس کړ، کيلي په کې وه.
درې څلورو پټو نه ختلی و چې بېرته راکښته شو.
د بايسيکل زنځير يې بيا وښوراوه، ټينګ و.
بيا يې جيب ته لاس کړ، کيلي يې وښوروله.
په پوړيو کې پورته خوا روان شو.
دويم منزل ته چې ورسېد، له ماتې ښيښې ساړه باد د ده پر لينګيو بريد وکړ. په زينه کې پرتې پلاستيکي کڅوړې، ګرد او کاغذونه د باد په امر وڅرخېدل او د اوسپنيزې کټارې له منځه چې درې څلور سيخونه يې لادرکه وو، کښته، اول پوړ ته ولوېدل.
ده پر دېوالونو ليکلي خاطرې او نومونه لوستل چې پښه يې په کوم شي پورې ولګېده، پر ځمکه د اوسپنې د ښخښېدو غنجا شوه.
د اوبو د ايشولو سماوار په يوه زاړه پتنوس کې د سکرو او وړو لرګيو په څنګ کې ايښی و.
يوه ډنګره پېغلوټه له دريم پوړه په منډه راکښته شوه. په بډ وهلو لاسونو کې يې د غوړيو له پنځه کيلويي ټيمونو څخه جوړ د اوبو يو تش او بل ډک سطلونه راځړېدل.
ابراهيم يې له څنګه تېر شو.
نجلۍ سماوار لږ پورته کړ، په هوا کې يې وخوځاوه چې ايرې يې لاندې تويې شي. بيا يې په احتياط سره سرې اوبه په خالي ټيم کې واچولې. سماوار يې بېرته له يخو اوبو ډک کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابـراهيم بېرتـه مـخ د ېوالونـو تـه کـړ او د يادګـارونو پـه لوسـتلو لوستلو څلورم پوړ تـه ورسېد. د مخامخ کور د دروازې پـر زنـګ يې ګوته ټينګه کړه خو د زنګ شرنګې پورته نه شو.

د دروازې تـر څنـګ د بـرق ميټرونـو تـه يـې وکتـل، کـړۍ يـې نـه تاوېدې، ټولې ولاړې وې. ور يې په لاس وډباوه.

د نجف علي کشـري ورور دروازه خلاصه کړه. لکه هماغـه هلک چې د صوفي کريم د کور ور يې پرانيستی و، هماغسې ډنګر خو پاک سوتره.

ابراهيم ترې د نجف علي پوښتنه وکړه. هغه لا ځواب نه و ورکړی چې دروازه لږه خلاصه شوه.

چـا د دروازې لـه چـولې ابـراهيم تـه وکتـل. بيـا يـې دروازه پـوره خلاصه کړه.

د نجف علي مور وه، د ابراهيم په ليدو يې سترګې له اوښکو ډکې شوې. شونډې يې ورپېدې. د سپين مخ ګونځې يې زياتې شوې. په ژړا سر شوه او همداسې په ژړا ژړا يې په هزاره ګۍ لهجه وويل:

ابراييم جو ! علي از مو ...

سلګو يې خبرې ورپرې کړې.

- باچې از مو خو.. ګوم شود ...

ابراهيم ته يې داسې کيسه وکړه چې نجف علي کارته نو ته تللی و چې د فريد خبر واخلي. چا ورته ويلي وو چې د فريد ناروغي بيا راګرځېدلې ده. له هغې ورځې بيا تـر ننه يې درک نه دی معلوم. د فريد دوی کور ته يې سړي استولي وو خو هغوی بيخي ليدلی نه و. فريد پخپله هم په ناروغ بدن ډېر ورپسې ګرځېدلی و. د حزب

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلامي او جنبش پاټکونه یې لټولي وو خو د نجف علي پته نه وه لګېدلې.

ابراهيم د نجف مور ته تسلي ورکړه چې خدای مهربان دی، د ژونديو لاره خلاصه وي. را پيدا به شي. دې سره يې بېرته د خپل کور لاره ونيوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم څپرکی

۱-۲. شورای هماهنګي

ګړز شو، کوټه ولړزېده. ببو چیغه کړه: «خیر کې خدایه، خیر!»
د زرمینې لړزانده غږ پورته شو: «خدایه، ته مو وساتې!»
ابراهیم نارې کړې: هله څراغ ولګوه.
د رڼا لیکه په چټ ولګېده. ابراهیم د لاسي څراغ رڼا د کوټې ټولو دېوالونو باندې وګرځوله.
معصومه وټوخېده، ویې ویل: اوف څه بلا دوړې دي.
په ټوله کوټه کې د دوړو معلق ګردونه د څراغ په رڼا کې ښکارېدل چې لکه د انتظار شېبې ځای پر ځای ولاړ وو.
معصومې لانتین ولګاوه.
ابراهیم وویل: هله ماشومان سره واخلئ چې د باندې ووځو.
ببو د بالښت له لاندې خپل جاکټ راوایست، په بېړه یې واغوست. څادر یې له ځانه تاو کړ.
ابراهیم اسماعیل وښواره: اسماعیله، وه اسماعیله!
زرمینې وویل: مه کوه، خوارکی ویده دی. بېرته څملئ، بلا وه برکت یې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا يې خبره نه وه خلاصه شوې چې د بل ګړزهار له غره سره کوټه داسې سخته وښورېده چې ته وا چا له بيخه پورته کړه او بېرته يې پر ځمکه وويشته.

د «خير کې» ، «خدايه خير !» نارې پورته شوې.

جمال له دالانه چيغه کړه ، ابراهيمه ! هلئ راووځئ.

اسماعيل وارخطا کېناست. پلار يې ورته وويل: هله بچو ، کمپله دې واخله، ووځه دهلېز ته.

زرمينې ذبيح په غېږ کې ونيو.

ابراهيم ليمه واخيسته.

معصومې يې مخې ته رڼا وکړه. ټول دهلېز ته وروتل.

د جمال اولادونه لا وختي د دهلېز په منځ کې راټول شوي وو.

ابراهيم وويل: خداى دې خير کي، لکه چې حزب اسلامي راورسېد.

جمال ځواب ورکړ: خداى خبر.

مځکه لکه زلزله چې وي، وښورېده. د دهلېز ور په شدت سره خلاص شو او له دېواله سره ولګېد. يو درون غږ واورېدل شو ، ورپسې د جټ د طيارې شغهاړ راغله چې وار په وار سره لرې کېده.

ماشومانو چيغې کړې.

ابراهيم د ليمې تندى ښکل کړ: غلې شه لورې، هېڅ خبره نشته. شاباس، دغسې سر دې زما په اوږه کېږده ، آفرين.

زرمينې د ذبيح سر په سينې پورې ولګاوه او ببو اسماعيل په خوا پورې ونيو.

ببو وويل: «توبه خدايه، توبه مې دې وي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال وويل: نه، ګومان نه کوم. حزب اسلامي خو طياره نه لري.
ابراهيم ورغبرګه کړه: نو څه خبره به وي؟ معصومې ! تـه خو هغـه راډيو راوباسه، ګوندي په خبرونو کې يې ووايي.
جمال په غبرګو لاسونو د دوو زامنو سرونه، چې څنګ ته يې ولاړ وو ، په ځان پورې لګولي وو. هغه وويل: نيمه شپه ده، راډيو به څه ووايي؟ پرېږده چې سهار شي، بيا به بي بي سي ونيسو.
زرمينې په لړزانده غږ وويل: اوه خدايه، اوس څنګـه وکو؟ چېرتـه لاړ شو؟
چا يې ځواب ورنه کړ.
ځنډ وروسته جمال وويل: اوس خو همدغه دهلېز بهترين ځای دی.
خدای مو دې له هاوان او له بمه وساتي، نور نـو کـه راکټ لـه هرې خوا راشي، دلته به خوندي يو. تر سهاره به همدلته کېنو. پلوشې ! کمپلې راواخله.
ببو وويل: دا دوه څراغونه ولې لګېږي، يو يې مړ کئ کنه.
ابراهيم ورغبرګه کړه: رښتيا وايي، يو يې مړ کئ، بل يېم ټيټ کئ.
پلوشې او معصومې يو بل ته سر وکتل.
پلوشې وويل: ته خپل څراغ مړ که. مورې لا يو ګېلن تېل لـرو ، زمـوږ دې بل وي.
تر سهاره د چاودنو او د ډزو غږونه راتلل خو له لرې.
ماشومان بېرته ويده شوي وو.
جمال او ابراهيم په احتمالاتو او په دې سره غږېدل چې څه وکړي او چېرته لاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځمنو د يوې لويې برستنې لاندې ځانونه ننه ايستلي وو، په کرار غږيې سره مجلس کاوه خو ببو د اسماعيل سر پر خپل زنګون لګولی، يو ازې ناسته وه.

يو نيم ځل د ښځو د خندا غږ هم پورته کېده خو ببو به ورباندې غږ وکړ: غلې شئ، خدای مو خوارې که.

ښځو به ژر خندا بنده کړه او بيا به يې غږونه ټيټ کړل او سره وبه پسېدلې.

د سهار لمونځونه يې په هماغه دهلېز کې وکړل.

جمال هره شېبه خپل ساعت ته کتل.

کرار کرار د باندې رڼا زياته شوه.

ابراهيم راډيو چالانه کړه. «دا لندن دی. دا د بي بي سي پښتو خپرونه ده چې په لنډو شېبو ... خپرېږي.»

اول خبر دا و چې حزب اسلامي د دوستم له ملي جنبش او له وحدت ګوند سره لاس يو کړی او د هماهنګي شورا يې جوړه کړې. دوی په ګډه د برهان الدين رباني په مشرۍ د حکومت پر ضد جګړه شروع کړې ده.

نطاق د خبر په پای کې وويل: «دا په داسې حال کې ده چې د حزب اسلامي مشر ګلبدين حکمتيار پخوا ويلي وو چې دوستم کمونيست دی او تر څو پورې چې دوستم د رباني د دولت په څنګ کې وي، دی به له دولت سره سوله نه کوي.»

ابراهيم وويل: دا يې بله خوشالي.

په راډيو کې د جنبش د يوه قوماندان خبرې راغلې چې ويل يې: «زموږ مېړنيو پيلوټانو د کلوله پشتې او بي بي مهرو پر غونډيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې د شورای نظار دافع هوا توپونه ویشتلي دي. هوايي ميدان زموږ په محاصره کې دی. قهرمانه جنګیالي مو د حزب اسلامي له مجاهدينو سره يو ځای د ارګ په لوري روان دي. موږ به ډېر ژر په افغانستان کې يو ملي اسلامي دولت جوړ کړو چې ټول سره ورونه مليتونه به په کې برخه ولري.»

د حزب اسلامي وياند بيا وويل: «نحمده و نصلي علی نبي الکريم و اما بعد. استاد رباني د اسلامي اصولو او شريعت غرای محمدي د احکامو خلاف، غوښتل چې واک په خپل انحصار کې وساتي او نور مسلمان ورونه په حکومت کې شريک نه کړي. همدا وو چې زموږ مجاهد ورور جنرال صاحب عبدالرشيد دوستم او ايت الله مزاري هم له موږ سره اتحاد وکړ چې په وطن کې يو سوچه اسلامي حکومت ايجاد کړو، ان شاالله. د هماهنګي شورا مجاهدين لله الحمد پر مخ روان دي او عنقريب به زموږ مسلمان ملت د دې فاسد حکومت له شره خلاص کړي»

خو د حکومت وياند بيا ويل: «حزب اسلامي د آی اس آی په امر او د ځينو نورو ګاونډيو په تحريک سره له دوسمتي مليشو او حزب وحدت سره ايتلاف کړی دی او د افغانستان د اسلامي دولت پر ضد يې د بغاوت کړی، غته کړې ده خو زموږ مېړني مجاهدين به د دغو خاينانو جزا ورکړي. موږ به هماغسې چې روسان مو مات کړل، د دوستم کمونيستو مليشو او د حزب اسلامي ګوډاګيو باغيانو ته هم ماتې ورکړو. موږ همدا اوس زاړه ميکرويانونه، جاده او چمن د جنبشيانو له وجوده پاک کړي دي او مجاهدين مو د بالاحصار په لوري د پرمختګ په حال کې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرونه لا نه وو خلاص چې له لرې داسې غږونه راغلل لکه څوک چې غالۍ وڅنډي، ډب، ډب، ډب.
شېبه وروسته د شپېلکۍ په شان تېز اوږده غږونه یو په بل پسې واورېدل شول، شیوووو- شیوووو ...
بیا هماغسې په وار سره د راکټونو د لګېدو وچ ګړزهار او له هر ګړزهار سره د کوټو ښورېدل.
ابراهیم وویل: څنګه وکو؟ چېرته لاړ شو؟
جمال ځواب ورکړ: یاره، یو ځای بم امن نه وي.
- نو څه وکو؟
- ما یو چورت ورته وهلی. د دې دېوال شا ته په حویلۍ کې یو درې متره ځای لرو. هلته به یو بلنداژ جوړ کو. راکټونه د جنوب او د شرق نه راځي. که دې خوا ته ولګېږي، موږ به په بلنداژ کې بچ شو او که مو له سره تېر شي، ها خوا ته به لګېږي نو چرې به یې مخې خوا ته تیتېږي، بیا بم په امن کې یو.
- که هاوان راشي؟ هغه خو نېغ رالوېږي.
- د بلنداژ چت به په لاړو وپوښو. بیا به یې په سر باندې یو څو دانې د موټړو زاړه ټیرونه واچوو، بیا به ښه پرېمانه خاوره ورباندې واچوو. هاوان که په نرمه مځکه ولګېږي، نه چوي.
د سهار تر چایو وروسته، جمال او ابراهیم له ښځو او ماشومانو سره په ګډه په کار پیل وکړ. لکه تر دویمې نړېوالې جګړې وروسته چې د روسانو نر او ښځې، واړه او زاړه د خپل وطن په ابادولو لګیا وو، دلته هم ابراهیم او جمال به په وار سره کولنګ واهه، معصومې او پلوشې به په سطلونو کې کېندل شوې خاورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډکولې. ماشومانو به سطلونه په دوو دوو نفرو نیول او د کندې په
څنګ کې به یې چپه کول. ببو د حویلۍ په بل سر کې د لرګیو او
خځلو په منځ کې اوږده ښاخونه او څانګې بېلولې.
ټول به په کار بوخت وو خو چې راکښونه به راغلل، د هلېز ته به یې
منډې کړې. یو څو دقیقې به غلي شول. درز و دروز به چې غلی
شو، بېرته به یې کار پیل کړ.
ببو چې د مازدیګر لمونځ یې وکړ، پخلنځي ته لاړه. تر ماښامه
هماغلته ورکه وه.
زرمینې د دهلېز له وره څخه ناري کړې: اسماعیله، وه اسماعیله
یو وار دلته راشه.
ابراهیم بېلچه په ځمکه ودروله. دېوال ته یې تکیه وکړه، ویې
ویل: څې کوې وه ښځې! پرېږده چې راسره کومک وکي.
زرمینې ځواب ورکړ: ما سره دې دا پلاستیک ونیسي چې په
کړکیو پورې یې ټک ووهم، شیشې ټولې ماتې دي. د یخ د لاسه به
مړه شو.
اسماعیل ورمنډه کړه.
د ماښام اذانونه چې وشول، ببو له پخلنځي د باندې راووته. د
دهلېز په وره کې لګېدلي پلاستیک باندې یې لاس تېر کړ، ویې
ویل: زرمینې لورې خیر یوسې، د یخ باد چاره دې وکړه.
ابراهیم او جمال د بلنداژ پر سر د خاورو وروستۍ بېلچې
واچولې او د بېلچو په څټ یې ټپ ټپ خاوره وډبوله.
د بلنداژ بام له ځمکې کم زیات یو ګز پورته، د کوټې تر اورسۍ
پورې لوړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو وویل: زامنو سترۍ مه شئ.
جمال ورغبرګه کړه: خیر یو سې. ابراییمه راځه چې د ننه یې وګورو چې څنګه شوی.
ابراهیم چې بېلچه یې په ځمکه ښخه کړې او ځان یې ورباندې تکیه کړی و ، لویه ساه وا خیسته. د بېل لاستی یې خوشې کړ. په غبرګو لاسونو یې ملا وسولوله. ویې ویل: ادې ! راځه، ته یې وګوره.
د بلند اژ خوله شمال خوا ته وه او لاره یې مخ په ځوړ کښته خوا تللې وه، لکه کاریز ته چې ورکوزېږي.
جمال مخکې او ابراهیم ورپسې رهي شو.
یو دوه ګامه چې لاړل، ابراهیم بېرته راوګرځېد ، د ببو لاس یې ونیو.
ببو په کراره پر کم سورو پوړیو پښه کېښوده.
پنځه شپږ پټې وروسته، ببو وویل: څنګه تیاره ده لکه ګور.
جمال لاسي څراغ ولګاوه. ملا یې کړوپه کړه، ویې ویل: پام چې سر مو ونه لګېږي.
د نمجنو خاورو بوی دومره تېز و چې د سړي ساه یې ډوبوله.
بلند اژ تیار و. کم زیات څلور متره اوږده، دوه نیم متره سور.
همدومره ژور چې ببو لاس پورته کړ، لاس یې په چت پورې ولګېد. ابراهیم او جمال کړوپه ملا ولاړ وو.
ابراهیم وویل: ځه والله ښه وشول. که خدای کول، نن شپه به یو څه بې غمه خوب وکو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو وویل: مام درته اوګره پخه ده. ما وې ستړې یئ چې د بدن کوفت مو وباسي. لمونځونه او دسونه مو زر زر وکئ چې بیا یخېږي.
هر چا له پیتاوي څخه د اوبو یوه ډبکه راواخیسته.
جمال د حویلۍ یوه کونج او ابراهیم بل کونج ته لاړ چې اودسونه وکړي.
معصومې ورباندې غږ وکړ: لالا ! صابون دې وانه خیست؟
- نه، چېرته و ؟
معصومې د چوترې له ژۍ څخه صابوندانې ورپورته کړه او په منډه د ابراهیم خوا ته ورغله.
دومره سخت ګړزهار شو او ځمکه داسې ولړزېده چې ته وا دنیا په بل مخ واوښته.
انګړ په دوړو ډک شو.
د جبې شغها شوه او بیا یې د لرې تللو غږ راغی.
ابراهیم چیغه کړه: معصومې ! چېرته یې؟ لګېدلې خو به نه یې؟
د دوړو په منځ کې د معصومې تور ټیکری ښکاره شو.
دا له لښتي پورته کېدله.
په زوره یې وټوخل، ویې ویل: لالا ! زه جوړه یم. ته څنګه یې؟
د ګاونډي له کوره شور او بوغارې پورته شوې.
جمال وویل: هلئ، څراغ واخلئ بلنداژ ته ورننوځئ.
ده او ابراهیم اودسونه پرېښودل. ټول ښځینه او ماشومان یې بلنداژ ته بوتلل او پخپله د ګاونډي کور ته ورغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم لاس وغځاوه چې ور وټکوي؛ خو ور له چوکاټ سره الوتی و. له هماغه ځایه یې غږ وکړ: قمبر علي !
د ښځو او ماشومانو ژړا زور واخیست.
جمال ورناري کړې: خوار جان خیریت اس؟
د قمبر علي مېرمنې له ژړا سره چیغه کړه: خاک ده سرې از مو شد ، وای علي جو ...
ابراهیم بېرته خپل کور ته ستون شو.
له هغې خوا ببو او څراغ هم ورسره و.
ببو زینب او ماشومان یې خپل کور ته بوتلل.
جمال نور ګاونډیان خبر کړل.
پنځه شپږ تنه شول.
د قمبر علي په انګړ کې دومره لویه او ژوره کنده جوړه وه چې او به په کې وتلې وې.
د قمبر علي له ملا پورته سوری سوری بدن د دهلیز له وره سره پروت و.
ترهېدلو ګاونډیانو د لاسي څراغونو په رڼا کې د قمبر پاتې جسد لټاوه.
چا غږ وکړ: هاغه ده، په کنده کې یوه پایځه ښکاري.
ورکښته شول.
پایځه یې د غوښو له ټوټو سره راپورته کړه.
په بلې پایڅې چې څومره وګرځېدل، پیدا یې نه کړه.
د ټولو سلا په همدې وشوه چې قمبر دې د انګړ په کونج کې امانت ښخ کړي، بیا چې کراري شوه، هدیرې ته به یې یوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ګاونډي وویل: بیادرا مرده ره نمې شویین؟
جمال وویل: نې بابا شهید پاک اس. غسل کار نداره.
په مړي باندې یې خاورې واړولې.
ټول خپلو کورونو خوا ته رهي شول.
ابراهیم او جمال یو زوړ زمبېل پیدا کړ. د وره په ځای یې ودراوه او شا ته یې ډبرې کېښودې. یو اوږد لرګی یې ورته تمبه کړ. پخپله په دېواله واوښتل.
د بلنداژ خوا ته ورغلل.
ببو ته یې نارې کړې، ورته ویې ویل: «د قمبر ښځې ته وو ایه چې که په کور کې پیسې میسې یا طلاوې لري، راوادې خلې چې خلک ظالم دي د شپې ځوک پرې ورپېښ نه شي.»
ابراهیم او جمال د بلنداژ له خولې سره ولاړ وو.
ببو بېرته راغله: «وایي هېڅ شی نه لرم. د مړي پوښتنه کوي چې څه مو ورسره وکړل؟»
جمال وویل: بله چاره نه وه. خدای خبر چې جنګ به کله بند بړي. اوس مو امانت خاورو ته وسپاره بیا چې جنګ ختم شو، د خپلو خپلوانو خوښه یې چې هر چېرته یې وړي.
دا شپه ابراهیم او جمال په دهلېز کې ډوډۍ وخوړه او هماغلته څملاستل.
سهار د زینب ورور راپیدا شو.
ابراهیم ورته ډېر ټینګ شو چې نه دې ځي؛ ځکه هره ګړۍ بمونه او راکټونه لګېدل.
خو هغه ونه مانه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلور تېره کراچي يې راوړه. د قمبر په کور کې چې څومره روغ شيان په لاس ورغلل، په کراچۍ کې يې واچول، خپله خور او د هغې ماشومان يې د بار پر سر کېنول او د ډزو او چاودنو په منځ کې يې مزل پيل کړ.

هغوی لاړل او ابراهيم کور ته راغی.

بلنداڅ ته ورکښته شو.

ببو سونګېده.

ټول غلي وو.

ابراهيم يې څنګ ته کېناست: ببو ! ولې ژاړې؟

ببو د تور پوړني په پيڅکه اوښکې وچې کړې، ويې ويل: خدای دې يې وبخښي. څومره ښه سړی و.

ابراهيم ورغبرګه کړه: تېر کال منی دې په زړه دی. په خپله کراچۍ کې يې لرګي راته راوړل. غريب و خو غيرتي. يوه روپۍ يې رانه وانه خيسته. ويل يې: «از صد خوېش يک همسايه پېش»

ببو په ژړغوني غږ وويل: د ماشومانو له خولې يې زده کړي وو، زه يې ببو بللم. اوه خدايه، جار دې شم چې څه نورې لوبې به راباندې ووينې.

ببو پورته چت ته کتل او په ګوتو باندې يې لرګينې تسبيح اړولې.

ماشومانو لکه د تعليمي قطعو عسکرو زده کړي وو چې همدا چې د چاودنې غږ واوري، ټول به په يوه منډه ځانونه بلنداڅ ته رسوي. دوی ټولو به اکثره وخت ټوله ورځ هماغلته تېروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابراهیم او جمال د کورنیو خرخ خوراک سره شریک شوي وو. هر ورځ به په نوبت سره یوه ښځمنه پخلنځي ته تله او نور ټول به په بلند اژ کې وو.

پخلی هم بې جنجاله کار و ، بس څلور ګېلاسه پرمل وریجې له میو سره یو ځای په بخار دیګ کې واچوه، غوړي یوه کاشوغه، دومره چې دوه کیلو یې د میاشتې تر پایه ورسېږي. مالګه او مساله له یو ټیمګي اوبو سره پرې حواله کړه، نیم ساعت وروسته شوله پخه ده. که کومه ورځ به د شولې په سر کورت، چکه یا مستې هم وې نو د ماشومانو لپاره به جشن و.

لویانو په ښکاره څه نه ویل خو له خوراکه یې ښکارېدل چې مستو یا چکې ته ډېر خوشحاله دي. نبکمرغه به هغه وو چې د ډوډۍ تر پایه پورې شګه یا ډبره یې تر غاښونو لاندې رانه شي او د خولې خوند یې ورخراب نه کړي.

ښځو به ډېره خواري کوله چې وریجې سمې پاکې کړي خو پرمل وریجې خدای وهلې وې، تکې سپینې لکه د ملا جامې او غټې پړسېدلې لکه د ملا خېټه او ډبرې یې هم همدغسې. ښځو چې به هر څه کول، بیا به هم یوه نیمه وړه د وریجو په رنګ سپینه ډبره ځنې پاتې شوه او دغه ډبرې به اکثره وخت د ابراهیم په برخه شوې چې د ډوډۍ خوند به یې ځنې هېر کړ.

د ټولو کابلیانو خوراک همدا و. ماشومانو ویل چې زموږ په کور کې د «اختاپوت» د سریال پر ځای د شولې سریال روان دی.

خو زرمینې ته خدای ورکړې وه. کله کله به د شپې ناوخته چې ډزې کمې شوې او نور ویده وو ، ابراهیم به یې په کراره وسکونده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه به خپلې کوټې ته لاړل او ساعت وروسته به د غلو په شان کرار کرار له لمدو وېښتو سره بېرته بلند اژ ته ورننوتل.
سهار به د ببو شور پورته و چې: زما د اوداسه تودې اوبه څه شوې. زرمینې به په ځادر خوله پټه کړه چې ځوک یې پسخېدل ونه وینې او معصومې به ورته چپ چپ کتل.
هره شپه د بي بي سي د خبرونو اورېدل فرض عین غوندې و. د هماهنګې د شورا ویاند د ارګ د کلابندۍ دعوا کوله. د جمعیت ویاند بیا د بالاحصار او ان د چاراسیا د نیولو لاپې وهلې خو ابراهیم او جمال به ویل چې دواړه درواغ وایي. اصلاً دوی ته دا نه وه مهمه چې څوک وروسته او څوک وړاندې کېږي، دواړه خواوې د یوه خره غوږونه دوی؛ بلکې هر کابل مېشتي به ویل چې کافر دې پاچا شي، هندو دې پاچا شي خو چې جنګ بند شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲-۲. اوربند

د جگړې یو ولسمه ورځ وه، ۱۳۷۲ د جدي ۱۷ چې بي بي سي په خپل ماښامني سرویس کې دغه خبر ورکړ: «په کابل کې ښکېلې خواوې په دې رضا شوي دي چې د ۲۴ ساعتونو په مخه په خپلو منځو کې اوربند وکړي څو خلک خوندي ځایونو ته پناه یوسي.»
پر سبا یې سهار وختي ابراهیم د پلار د لاس وروستی نښه، مزاري غالۍ پر بایسیکل باندې وتړله چې د درېیم میکرویانو مارکېټ ته یې یوسي، خرڅه یې کړي او په پیسو یې د خوراک شیان واخلي.
د حویلۍ د وره په درشل کې و چې جمال ورباندې غږ وکړ: صبر وکه. زه بم درسره لاړ شم.
لکه په پسرلي کې چې مېږي له مېږه تانه څخه راوځي، کابلیان هم له خپلو کورونو راوتلي وو. خلکو خپلې کډې په کراچیو او موټرو بار کړې وې. څوک یوې او څوک بلې خوا ته تلل.
چا پسې د تور سرو او ماشومانو لام روان وو او ځینو بیا سپین سرې مېندې یا بوډا پلرونه په شا کړي وو. د خلکو دغه لالهاندي سړي ته د مېږیانو یون وریاداوه چې د هر یوه په خوله کې د دانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډه وي، ځیني له بره کښته او څوک له کوزه پورته خوا ته روان وي او سړی نه پوهېږي چې د دوی منزل به چېرته وي.

ابراهیم او جمال چې د میکرویانو مارکېټ ته ورسېدل، جمال وویل: ته دې سودا کوه، زه به یو چکر هوایي بلاکونو ته ورشم. معتمد به وګورم که یې معاشونه راحواله کړي وي.

ابراهیم د اسماعیل دوکان ته لاړ چې غالۍ ورته خرڅه کړي خو دوکان یې بند و. له څنګ دوکانداره یې د اسماعیل پوښتنه وکړه.

هغه وویل په دې یوه هفته کې هېڅ څوک خپل دوکان ته نه وو راغلي، دغسې چې ته یې حال نه لرې، موږم ناخبره یوو.

ابراهیم د یوه کهنه فروش دوکان ته ورغی. غالۍ یې ورښکاره کړه: وروره، دا غالۍ به وانه خلې؟

دوکاندار په دسمال باندې د چینې لوښو له سره دوړې څنډلې، ویې ویل: وروره، د ځان کالي راباندې غمبدلي، په قالینه به څه وکم.

بل ته ورغی. هغه د دوکان مالونه په کراچۍ کې بارول.

ابراهیم هېڅ ونه ویل. دغسې پورته خوا د نورو دوکانونو په تمه روان شو.

غالۍ یې ډېره وګرځوله. هېچا نه اخیستله.

یوه لارۍ راغله، د یوه کهنه فروش د دوکان مخې ته ودرېده.

د لارۍ له سیټه خړ پکول پر سر یو خېټور راکښته شو.

سپین کمیس پرتوګ یې پاک اتو کړي وو. د څرمنو تور جمپر یې پر تن و. له دوکاندار سره یې څو شېبې خبرې وکړې. بیا یې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

جېبه د کلدارو بنډل راوايست او په شمېرلو يې لګيا شو. پيسې يې دوکاندار ته ونيوې.
دوکاندار دوو پنډيانو ته ورغږ کړل. پخپله هم ورسره لګيا شو، د دوکان مالونه يې له يوه سره په موټر کې بار کړل.
ابراهيم پکول والا ته ورنژدې شو، ويې ويل: وروره، دا د ما غالۍ به وانه خلې؟
هغه له جېبه د نسوارو وړوکی او سپنيز ډبلی راوايست. يوه چونډۍ نسوار يې له لرې خولې ته وشړله. بې له دې چې ابراهيم ته وګوري، په ډکه خوله يې وويل: هواره يې که.
د غالۍ مخ و شاته يې په ځير وکتل، لاس يې ورباندې تېر کړ. په ګوتو باندې يې د غالۍ شاته مخ وډباوه، ډب ډب ډب، ويې ويل: په څو دې بيه ده؟
- هغه بل دوکاندار رانه په لس لکه غوښته، ورمې نه کړه.
- ولې دې ورنه کړه؟ ښه بيه يې درته ويلې ده. ورځه چې پښېمانه نه شي.
- ته يې په څو اخلې؟
- خبره به مې يوه وي، دوه زره کلدارې.
- افغانۍ څو جوړېږي؟
- دغه څه باندې نهه لکه او غانۍ کېږي.
ابراهيم وويل: ځه، سمه ده.
پيسې يې واخيستې. خريدار پر پنډيانو غږ وکړ: او بچه، بيا اې رام ده موټر پرتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳ - ۲. نجف علي چېرته و؟

ابراهيم په بايسيکل باندې پښه واړوله. مارکېټ ته نژدې يې نجف علي په مخه ورغی. راکښته شو. بايسيکل يې په بېړه پر ستڼه ودراوه. نجف علي په ډکه خوله خندا ورته غېږه خلاصه کړې وه. دواړو يو بل په غېږ کې ونيول.
دواړو خندل، يوه هم څه نه ويل. ځنډ وروسته ابراهيم وويل: ظالمه چېرې وې؟
نجف علي يو ګام شا ته شو. خوله يې له خندا نه راټوله وه. مخامخ يې د ابراهيم سترګو ته وکتل، ويې ويل: ته پخپله يې؟
دواړو په زوره وخندل او بيا يې سره غېږه ورکړه.
ابراهيم وويل: سړی دغسې کوي؟ چېرته ورک وې؟ نژدې مو خيرات درپسې کړی و.
نجف وويل: بد بوټی بلا نه وهي. دا دی بېرته راغلم.
ابراهيم يې لاس نيولی خپل کور ته بوت. په لاره کې يې د ببو، ماشومانو او د جمال حال و احوال وپوښت.
ابراهيم چې څنګه په کوټه کې کېناست بيا يې ورنه پوښتنه وکړه: ښه نو کيسه وکه، ته چېرته ورک وې؟ مور دې خوارکۍ څنګه درپسې ژړل.
نجف وويل: کيسه ډېره اوږده ده. د جوزا اخره هفته وه. ما وې راځه د فريد پوښتنه وکه. ته خو بم خبر يې کنه، سرطان يې بيا راګرځېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خبر یم؛ خو ولله که ورغلی یم. اوس څنګه دی؟
- اوس نو خدای ته معلوم. پر بایسیکل مې پښنه واړوله. د زړو میکرویانو پر لاره همدا اسې د کابل نندارې له څنګه تېر شوم او د شاه شهید په لاره کارتهٔ نو ته لاړم. رېښتیا یوه پښنه خو په لاره کې راباندې وشوه. له کابل نندارې سره ګیلم جمانو ودرولم. اول خو یې رانه پوښتنه وکړه چې چېرته ځې؟
ورته مې وویل چې کیسه داسې ده، د خپل انډیوال پوښتنې ته ورځم.
بیا یې راته وویل چې بایسیکل دې په څو اخلې؟
ما وې دا خو مې په درې زره اوغانیو اخیستی و.
هغوی راپورې وخندل چې موږ درته وایو په څو یې اخلې؟
ما وې وروره دا خو مې خپل بایسیکل دی. له چا نه یې واخلم؟
یو څو شېبې یې راکړې چې بیا دا خبره ونه کې. بایسیکل دې اوس زموږ په لاس کې دی. وایه په څو یې اخلې؟
څه سر به دې خوږوم. چې په جیب کې مې څومره پیسې وې، ټولې یې رانه واخیستې. دومره روپۍ یې راته پرې نه ښودې چې فرید ته ورباندې میوه واخلم. بایسیکل یې بېرته راکړ.
سینما اقبال ته رسېدلی وم چې حزب اسلام والاوو ونیولم. بس دغه خبره یې راته ټینګه کړه چې ته حزب وحدت ته جاسوسي کوې. ته زموږ کوروکي ورکوې. سل قسمونه خو به مې کړي وي خو په چا یې منې. بو یې تلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سینما اقبال شا ته دربمه کوڅه کې په یوه کور کې د دوی قرارګاه وه. سینما اقبال درپه یاد دی. یوه ورځ چې له مکتبه تښتېدلي وو.
- «دهرم ویر» فلم چې مو په کې وکوت.
- هاهاها ، افرین وللّٰه، ګردې دې کار کوي.
- هغه ورځ به مې څنګه هېرېږي؟ د انصاري لیسې نه چې تر چمنه په پښو لاړو.
- د برقي موټر لینونه چې مو خطا کړل. هاهاها ، کلینر څومره وځغلولو. عجب وختونه وو. خیر، تکاوۍ کې یې واچولم. دوه په څلورو کې به وه. یو څه لوښي موښي، سکاره، منقل، د صندلۍ مېز او څو دانې بوجۍ، هر څه په کې ګډوډ پراته وو. بهر ته یې یوه کړکۍ درلوده چې یوه لوښت به جګه وه خو په اوږدو کې درې څلور لوښتې کېده.
تر یوې هفتې پورې خو هره ورځ وهل او ټکول وو. دا تندی مې وینې، دغه ټپ چې دی، دلته یې په کونداغ باندې وهلی وم. یو سات بې سده پروت وم. هره ورځ یې را نه پوښتنې ګروېږنې کولې. په شو اروز کې به یې نیمه دانه ډوډۍ راکوله هغه هم وچه کلکه. تشناب ته به یې یو سهار بل سهار اجازه راکوله، بولې به مې د تکاوۍ په کونج کې کولې. په اولو ورځو کې د بولو له بویه سخت په عذاب وم، سترګې به مې سوځېدې خو کرار کرار ورسره روږدی شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښې او لاسونه يې په زنځيرونو راتړلي وو. په دويمه هفته لکه چې پوه شول چې زه بې ګناه يم نو د ورځې به يې لږ څه ازاد پرېښودلم خو د شپې به يې بېرته تکاوي کې بندي کولم.
اوله ورځ يې چې له تکاوۍ رااېستم، لمر سخت تېز و. سترګو مې بيخي کار نه کاوه. د لمر تېزې رڼا مې سترګې برېښولې. يو څو شېبې مې سترګې پټې کړې، بيا مې نيم کښې ونيولې څو پورې چې له رڼا سره بلدې شوې.
د انګړ لويه دروازه خلاصه وه. يو ډېرور زما پر بايسيکل ناست و او پښې يې په ځمکه ځښېدې. بل يې د کنجوغې نه نيولی ورپسې روان و. دواړو سره ټوکې کولې او خندل يې.
يوه ټوپکي راته وويل: دلته راسه.
د حويلۍ کونج ته ورغلم.
ويې ويل: تر غرمې پورې به دغه لرګي ګرده ماتوې.
ياره، نيم خروار لرګي خو به مې څېرلي وي. لرګی هم خدای وهلی، لوند خيشت، د ونې څانګې او ښاخونه. يوه نيمه شنه پانه په کې ځړېږي. چې په تبر يې وهې، لکه فنر تبر پورته غورځوي.
يو څو ښاخونه چې مې واړه کړل، سر راباندې وګرځېد. په سترګو باندې مې توره شپه شوه. نژدې لوېدلی وم.
ټوپکي غږ وکړ: څه بلا ووهلې؟
لاسونه مې د تبر په لاستي تکيه کړل. ورو ورو کېناستم. ومې ويل: سر مې ګرځي.
له اشپزخانې يو څوک راووت. د چايو ګيلاس يې په يوه لاس کې او يوه ټوټه ډوډۍ يې په بل لاس کې وه. د کميس لمن يې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرتاګه کې منډلې وه. کالي او لاسونه یې غوړ و. ان مخ، ویښته او ږیره یې غوړ ښکارېدل.

ټوپکي ورته کړه: بسلمانه څه کوې؟ کومندان صاب به غوسه سي.

آشپز وویل: خوارکي وږی دی. په دې یوه هفته کې یې خوراک وچه ډوډۍ ده. که دغه خوږ چای په ډوډۍ پورې ونه څښي، کار نه شي کولای. که سم کار ورنه غواړې نو پرېږده چې دا یوه ګوله ډوډۍ وخوري.

لړګي چې مې خلاص کړل، له کوهي څخه یې راباندې اوبه وکښلې او چې ډوډۍ تیاره شوه، بیا نو سمه ډوډۍ یې راکړه. د پسه د غوښې ښوروا یې پخه وه. ډېر خوند یې کړی و. د ماسپښین د لمانځه په وخت کې یو تور پټکی والا توري کړې سترګې، خرییلي برېتونه، نری خو اوږده ږیره، د چوترې په سر کې مخکې شو.

نور ورپسې ودرېدل.

دوه تنه پیره داران له دروازې سره ولاړ وو.

ما هم اودس وکړ او په یوه ګوټ کې په لمانځه ودرېدم.

هغوی چې له لمانځه خلاص شول نو امام راباندې غږ وکړ چې تا ولې ګوښی لمونځ وکو؟

بل یې ځواب ورکړ: «دی خو شیعه دی، په موږ پسې لمونځ نه کوي»

امام وویل: «نه مو دي اورېدلي چې وایي کافر کافر، شیعه کافر، جو نماني وه بې کافر. دا مو ولې نه دی وژلی؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان وويل: ملا صاب، ښځې کيږي، يوه ورځ به مو په درد ولګېږي.

زه د ملا په خبرو پوه نه شوم؛ خو دومره پوه شوم چې وايي شيعه کافر دی.

لس پنځلس ورځې وروسته مې له اشپز ښځه پوښتنه وکړه چې د ملا څه مطلب و؟

هغه را ته وويل: «دغه ملا په کراچۍ کې مدرسه ويلې ده. په اردو يې ويل چې شيعه کافر دی او ښوک چې دا خبره نه مني، هغم کافر دی. ما په کراچۍ کې وخت تېر کړی. هلته په دې خبرو باندې ډېر جنګونه کېږي.»

د دوی مشر په لمانځه ډېر ټينګ و. هغه به چې په قرارګاه کې و؛ نو ټولو به په جماعت لمونځونه کول.

يو نيمه يا دوې مياشتې يې په قرارګاه کې وساتلم خو يوه ورځ يې له دوو افرادو سره رهي کړم.

د سياه سنګ سړک ته چې ورسېدو، هلته د ګيلم جمانو يو جيپ ولاړ و.

زه يې ګيلم جمانو ته ورحواله کړم او خپله بېرته لاړل.

د دوی پوسته د کابل ننداري شا ته وه.

په اوله ورځ د پوستې قومندان را ته وويل چې هر څه چې کوې ويې کړه خو تښتې به نه. چې هر چېرته لاړ شې را نه نشې خلاصېدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجف علي د خپلې کورتۍ له جیبه د سګرټو ډبې راوایست. په بېړه یې یو سګرټ ترې راوکیښ. ویې لګاوه او په ډېر خوند یې ورنه لوخړې پورته کړې.

ابراهیم وویل: تا خو ما ته نصیحت کاوه چې سګرټ مه څکوه، اوس یې په خپله څکوې؟

نجف د سون ستار سګرټو ډبلۍ ابراهیم ته ونیوه. هغه ورنه یو دانه راواخیست.

نجف ورته لایټر ولګاوه او بیا یې خپلې خبرې وغځولې: دا عمل هم د ګیلم جمانو د قوماندان سوغات دی. دوی نور به چې هر څه وو، وو به خو ځوان طبیعته وو.

د هغوی قوماندان، داسې ښه یې نوم و، ته وډرېږه، هو، اکه یاسین زار خور. یوه ورځ یې ولیدم چې خپه ناست یم. د ال ام سګرټو قوتی یې راواچاوه. په اوزبکي ډوله فارسي یې وویل: «نباشه چې چورت مېزني. دنیا تېر اث بیګي یک ثګرت بکش که رنجیته ګل کنه.»

سګرټ چې مې وڅکاوه، خوند یې راکړ. سر مې سپک شو. په سر کې مې یو رقم خوندوره ګنګسي پیدا شوه. بس له هماغې ورځې سګرټ راسره ملګری دی.

یاسین زار خور په هماغه ورځ ښار ته بوتلم. په جاده کې یې د جامو لپاره رخت راته واخیست. درزي ته یې وروستم. واسکټ او سیلور بوټونه یې هم راته واخیستل. ویل یې چې نن مې یو ډبل قمار ګټلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکه یاسین یوه بله نادره خبره راته وکړه چې زه یې بېخي هک حیران کړم. راته ویې ویل: «قمار مې د حزب اسلام له هماغه قوماندان څخه وګاټه چې ته مې ورنه ګټلی وې.»

هېڅ مې باور نه کېده چې پر لمانځه او اوداسه دومره ټینګ سړی دې قمارباز وي. پر دې مې هم سر نه خلاصېږي چې حزب اسلام او جنبش خو سره دښمنان وو نو قوماندانان به یې څنګه په یوه میدان کې سره کېناستل.

له ګیلم جمانو سره یو څه هوسا وم. یوازې د کور اند ښنه راسره وه، نور ښه وم. له اشپز سره یې درولی وم چې کومک ورسره وکم. کرار کرار مې اشپزي زده کړه. داسې قابلي پلو به درته پوخ کم چې له پلو سره به دې ګوتې هم وخورې.

ابراهیم په خندا ورته وویل: دا دی تیار درته راغلی یم، پاڅه کنه.

نجف وویل: دا خو اسانه خبره ده. هسې مې هم زړه ډک دی. کېنه چې د زړه بړاس راوباسم.

خپل سګرټ ته یې وکتل چې له نیمایي تر فلتره پورې ایرې شوی او همداسې مړ شوی و.

بل سګرټ یې ولګاوه او ویې ویل: ته کېنه. زه بېرته راځم.

له کوټې ووت. څو شېبې وروسته، ور لږ خلاص شو. بیا د نجف علي پښه ښکاره شوه چې ور یې پورې وواهه او د چایو له پتنوس سره رانوت. ور یې په اوږه پورې کړ.

پتنوس یې د ابراهیم مخې ته کېښود.

دواړه بې لاستي روسي ګېلاسونه یې ډک کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ګېلاس سره يې د چاکلېټو غاب هم د ابراهيم مخې ته کېښود.

ويې ويل: ته دې چای څښنه، زه به درته کيسه وکم. د ورځو شپو حساب رانه ورک و خو ګومان کوم چې درې درې نيمې مياشتې به مې ګيلم جمانو سره تېرې کړې وې چې يو ماښام اکه ياسين راته وويل: «نباشه ده اې روزا کم خرچ شده بودم. تو ره سودا کدم.» زه يې د شورای نظار پر يوه قوماندان خرڅ کړی وم.

د ميکرويانو له پله سره يې شورای نظار والا ته وسپارلم.

وروسته بيا پوه شوم چې د قوماندان اغاشيرين وراره په کوم جنګ کې د حزب وحدت لاس ته ورغلی او زه يې د جنګي اسير په نامه اخيستی وم چې له خپل وراره سره مې تبادله کړي.

د اکه ياسين کارونو ته حيران وم. څو ورځې مخکې يې راته کالي او بوټونه واخيستل. ځواني يې راسره وکړه او نن يې بيا داسې ناځواني وکړه.

څه سر به دې خوږوم. د اغاشيرين انډيوالانو لاس تړلی په موټر کې واچولم.

موټر د هوايي ميدان پر سړک رهي شو. موټر چې له بيمارو (بي بي مهرو) تېرېده، د خپل کور برنډه مې وليده. مور مې په برنډه کې ولاړه وه. سړک ته يې کتل. ګومان مې وکړ چې زما لاره څاري، زما انتظار کوي. زړه مې داسې تنګ شو چې ما وې اوس به چوي. د خپلو اوښکو مخه مې نشوای نيولی.

اغا شيرين ته مې زارۍ وکړې. د خدای و رسول و قران و سخي د ټولو په نومونو مې قسمونه ورکړل چې يو ځل، فقط يو ځل مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدي چې خپله مور وګورم بیا که مې دا ر ته هم وخېژوي،
ورسره لاړ به شم خو اغاشیرین په خوله باندې په سوک ووهلم.
ما د خولې وینه په اوږه پاکوله چې یوه ټوپکوال مې خوله په
د سمال باندې وتړله.
نور نو د چیغې د وهلو نه وم.
سترګې یې هم را باندې وتړلې.
نه پوهېدم چې چېرته مې بیایي خو موټر چې پر خامه سړک ورګډ
شو، پوه شوم چې خیرخانې خوا ته ځي.
څو ورځې یې په یوه وړوکي تشناب کې اچولی وم. هماغه د حزب
اسلام کیسه دلته هم وه خو دومره ښه و چې چا نه وهلم.
اکه یاسین چې د میکرویانو خوا ته رهي کولم، د سګرټو دوه دبې
یې راکړي وو. دواړه مې د سبا تر ماښامه تش کړل.
اوله ورځ را باندې ډېره سخته تېره شوه. هره شېبه مې مور سترګو
ته درېدله. هره ګړۍ، هره شېبه را باندې کال تېرېده. د تشناب پر
دیوال له وړوکې کړکۍ څخه د لمر رڼا راپرېوتې وه. رڼاځای پر
ځای ولاړه وه. چې هر څه به مې وروکتل، هماغسې پر خپل حال به
وه. ما به څو سګرټه ایرې کړل خو وخت به پښنه پر ځای په ټپه ولاړ
و.

نجف د ابراهیم له ګیلاسه سوړ شوی چای په کنګالي کې توی
کړ او تازه چای یې وروا چاوه. ویې ویل: چای دې څښه. پنځه ـ
شپږ ورځې چې تېرې شوې. بیا یې لاس تړلی په موټر کې واچولم.
خپله اغاشیرین هم له څو نورو ټوپکوالو سره په موټر کې
کښېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غره په ډډه کې وو. شاوخوا د عسکري موټرو تش کالبوتونه دلې وو. څو ودانۍ د عسکري قشلې په شان ولاړې وې چې کړکۍ یې چاوې وې.
نه پوهېدم چې دا کوم ځای دی خو موټر چې د لوی انګر له دروازې ووت، پوه شوم چې دا د ۳۱۵ غونډ قرارګاه وه.
موټر د بادام باغ پر لاره رهي شو.
له باغ بالا تېر شو او پولي تخنیک ته ورننوت.
دوه کسان په موټر کې راسره پاتې شول او اغا شیرین له نورو سره کښته شو.
په مخابره کې یې چا سره خبرې وکړې. ویل یې چې ستا سو سړی مې راوستی، راشئ ویې ګورئ.
لس دقیقې به تېرې شوې وې چې د وحدتیانو څو ډاټسن موټرونه راغلل. زه یې هغو ته وښودلم.
د وحدیتانو قوماندان له سره تر پښو پورې له نظره تېر کړم. په خپله لهجه یې را نه پوښتنه وکړه: «او باچه! تو باچۀ از کي استي؟»
ما وویل: باچهٔ ابراهیم آرزو.
قوماندان خپلو افرادو ته مخ وروا ړاوه. یوه ټوپکوال چې کالي یې تر نورو پاک او د واسکټ په جیب کې یې قلم ایښی و، وویل: صایب هغه خلقي آرزو یادوي. هغه شاعر چې و، په مرکزي کمیټه کې و. د اغا صایب کسانو چې وواژه.
قوماندان وویل: ښه ښه، نو درځئ، لاړ به شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغا شیرین وویل: چېرته ځئ؟ سړی مو بوځئ. زما وراره را ته راولئ.

د وحدتیانو قوماندان وویل: «او که از ما یه، با ما یه». دا د خلقي زوی زموږ نه دی. تا خو ویلي وو چې د قوماندان قمبر ترور زی درسره دی. هسې دې زموږ زړه خوشاله کړی و. دا کدو دې ځان ته وساته، په کار به دې راشي. که نور څه نه کېږي اچار ځنې جوړ که خو زموږ په درد نه لګېږي.

اغا شیرین لکه بوت ولاړ و او سترګې یې د وحدتیانو موټرو ته نېولې وې.

څنګه چې د هغوی موټرونه له سترګو پناه شول، برید یې راباندې وکړ. تر لغتو یې لاندې کړم. ورځ یې راباندې توره شپه کړه. دومره یې ووهلم چې ما وې بند بند مې مات شو.

درګرده یې ویل چې ته یې د هغه بې ناموسه قوماندان د ترور زي په نامه راباندې خرخ کړی وې. څومره پیسې مې په تا باندې ورکړې خو ته خوشی کدو راوختې.

ما ورته زاری وکړې چې زما ګناه نو څه ده. زه خو یې په قمار کې ګټلی وم.

خو فایده یې ونه کړه. ورځ مې بده شوه. هر وخت چې به اغاشیرین ته خپلې پیسې وریادېدلې، زه به یې ډبولم.

څو هفتې نورې همداسې تېرې شوې.

د اغاشیرین له عذابه کرار کرار خلاص شوم.

یوه ورځ یې رانه پوښتنه وکړه چې اوس خو مې پیسې درباندې تللې دي، وایه چې څه کمال لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: اشپزي مې له ګیلم جمانو زده کړې ده. ښوروا او قابلي ښه پخولای شم.

پر هماغه ورځ یې را باندې دېګ پوخ کړ.

پخلی به مې ټولو ته خوند ورکړی و؛ ځکه سر له سبا یې اشپز شوم.

بیا نو څو پورې چې له هغه ځایه راوتښتېدم، په اشپزي باندې لګیا وم.

ابراهیم له خپل ګېلاسه وروستی غوړپ وکړ. خپل ساعت ته یې وکتل، ویې ویل: ښه نو بیا کله راوتښتېدې، څنګه؟

نجف علي وویل: دا څو شپې مخکې چې جنګ شروع شو، هلته یوه ګډوډي جوړه شوه، تیار محشر و. ټول ټوپکوال یې په موټرو کې بار کړل او جنګ ته یې یوړل. په قرارګاه کې یو زه پاتې شوم او دوه نفره پیره داران.

اغا شیرین راته وویل چې: «د ټولو برخه به پخوې. ماښام به موټر درولېږم. دېګونه به په کې باروې چې خط ته یې راوړې»

ما دېګونه پاخه کړل. ماښام شو خو څوک په دېګونو پسې رانغلل.

له پخلنځي د باندې راووتم.

ومې لیدل چې دواړه پیره داران په یوه ګوټ کې ناست دي، سګرټې څکوي.

یو دم مې په ذهن کې راوګرځېدل چې یاره نجف علي همدا یې وخت دی، پښې دې سپکې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مې ازاد وګاڼه. ته نه پوهېږې چې څومره خوندور حال مې و.
لکه په ترورمو کې چې روان اوسې او له هر شي وډارېږې، ناڅاپه
رڼا شي، هر څه روښانه ووينې او پوه شې چې خطر نشته.
څه درته ووايم، د ازادۍ په قدر هغه پوهېږي چې بند یې تېر کړی
وي. خو ژر مې په زړه کې اندېښنه راولوېده. وېرې اخیستی وم.
څنګه وتښتم؟
چېرته لاړ شم؟
که پیره دارانو ولیدم؛ نو بیا؟
که یې ډزې راباندې وکړې؟
زړه مې داسې درزېده لکه څوک چې د پوروړي دروازه وډبوي.
ناړې مې وچې شوې وې. ژبه مې په تالو پورې نښتې وه. غوږونه
مې تېز شوي وو. د هر شي غږ ته مې د یوه خطر په سترګه کتل.
له مکتبه چې به کله کله تښتېدو او سیمنا ته به تلو، هغه وختونه
مې راياد شول. اخر مې وویل یا تخت دی یا تابوت، نن به خامخا
تښتم.
د پخلنځي له څنګه یوه نرۍ لاره تېره شوې وه. له هغه ځایه تر
دېواله پورې به سل ګامه لار وه.
تر دېواله کرار کرار لاړم.
دېوال هم داسې دنګ چې دوه کسان سر په سر سره ودروې، ایله
چې یې سر ته لاس ورسېږي. خو بخت راسره ملګری وو. دېواله ته
نژدې یو زوړ زیل موټر ولاړ و. سر ته یې وروختم. اوس نو له دېواله
یو ګام لرې یم خو چې ودرېدم، سر مې تر دېوال پورته و. د دېوال
سر مې لیدلای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا علي مې وویل او ورټوپ مې کړل.
لاسونه او سر مې ها خواته ځوړند شول، پښې مې دې خواته. وچ ګېډه او ټټر مې پر دېوال لګېدلي وو.
کرار مې اول یوه پښه او بیا بله پښه ورواړوله.
ځان مې بهر خوا ته راځوړند کړ او لاسونه مې د دېوال په ژۍ ټینګ کړل.
اوس نو ډارېږم چې که ځان وغورځوم، پښه مې ماته نه شي خو بله چاره مې نه وه. بېرته ورختلی هم نه شوم.
بس ځان مې خوشی کړ.
غړز پر ځمکه وغورځېدم.
زنه مې پر زنګانه ولګېده. ټینګ درد یې وکړ خو پسې ونه ګرځېدم.
منډې مې کړې. تر خوړونو پورې مې دمه هم ونه کړه.
خوړ ته چې ورسېدم، شا ته مې وکتل. دېوال د ماښام په تیاره کې ورک شوی و.
یو څه ډاډه شوم چې اوس نو که رابانديې پوه هم شي، لیدلی خو مې نه شي.
ځان مې یوه خوړ ته خطا کړ.
کښته پښتۍ مې خوږېدلې. په نس مې درد و.
رایاد مې شو چې کله مې پر دېوال ټوپ وکړ، پښتۍ مې د دېواله پر ژۍ لګېدلې وې.
تر هزارۀ بغله پورې په خوړونو کې بېخاره لاړم.
د یوه کورور مې وټکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل هزاره مې و.
په ولاړو مې خپله کیسه ورته وکړه.
سړي کور ته بوتلم.
شپه مې ورسره تېره کړه.
چې سهار شو ، ما وې زه خپل کور ته ځم خو هغوی پرې نه ښودم.
ویل یې چې ته دا وضعیت وګوره. حزب وحدت له حزب اسلام او
دوستم سره یو شوی دی. پر شواری نظار باندې یې شپه درولې ده.
اوس که همدا سې لاړ شې، بیا به دې ونیسي. یو څو ورځې صبر
وکه چې حال مالوم شي.
یو درې شپې ورته تم شوم خو کتل مې چې جګړه نه بندېږي نو
رارهي شوم.
د قصبې پر لاره همدا سې راغلم، چارکلا ته مې ځان راورساوه. بیا
د بیمارو (بي بي مهرو) د غونډۍ له څنګه خپل کور ته راغلم.
ابراهیم په ګونډو شو چې پاڅېږي.
نجف وویل: خیر خو به وي، څه کوې؟
- بس وروره، ښه شو چې ته په خیر بېرته راغلې، د مور زړه به دې
تکیه شوی وي. زه نو ځم چې ځان کور ته ورسوم.
ــ چېرته؟ غرمه ده؟ سات ته دې وګوره، یوولس نیمې بجې
دي.
ــ نه، غرمې نه دې جار شم. لاړ به شم. په دې خلکو باندې اتبار
نشته. بیا به سره نښتي وي او ستا کانې به پر ما شوې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خدای دې نه کې. وایم خدای دې په کافر باندې داسې ورځ نه را ولي. رادیو کې خو یې وویل چې تر سبا سهاره پورې به اوربند وي.

ـ دوی په دې خبرو نه دې بند. د خدای په کور کې یې سره قسمونه وکړل چې بیا به جنګ نه کوو خو هغه دې تا ولیدل چې بیا یې څه وکړل.

په همدې وخت کې د هوایي میدان له خوا د بي ام ۴۰ د ډزو غږ راغی.

ابراهیم وویل: ودې لیدل. بیا یې سره شروع کړل. زه نو لاړم چې اوس به یې حزب اسلامي ځواب وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴ -۲. کلی که پېښور؟

د هوايي میدان سړک ته نوی ورګډ شوی و چې له لرې چا وربانديې غږ وکړ: ابرایيمــــــــــــــه! ودرېږه.

بايسيکل يې ودراوه، شا ته يې وکتل.

جمال و چې د هوايي میدان له خوا پر بايسيکل راروان و.

هغه چې راورسېد، ابراهيم هم خپل بايسيکل روان کړ.

جمال وويل: څه دې وکړل؟

- هېڅ، نجف علي مې ولید. يوه ګړۍ مې ورسره مجلس وکو.

- اوهو، څومره ښه. راپیدا شو.

- هو.

بايسيکل يې ودراوه.

جمال وويل: خیر خو به وي؟

- ما خو هېڅ شی نه دی اخیستی. راځه چې بېرته مارکېټ ته لاړ شو.

- ښه ده چې سودا دې نه ده کړې. پیسې به دې نه مصرفوې. پوهېږې، دا جنګ نه ختمېږي. زه خو وایم راځه چې یو موټر ونیسو، کډه بار کړو، کلي ته ورشو.

- کلي ته؟ ته وايې په کلي کې به مو ګوزاره وشي؟

- چې هر رقم وي، له دې ځایه خو به ښه وي. سر خو به مو په امن کې وي. سر څه چې دلته خو مو ناموس هم خوندي نه دی. پوهېږې، دوستميانو په بیمارو کې څو کورونو ته وراوښتي، بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عزتـي يــې وراړولــې ده. شـوراى نظـار والا بيـا د ميكرويـانو شپاړلسم بلاک کې يوه کور ته ننوتلي دي، په يوې پېغلې پسې. هغې ځان له شپږم منزله کښته راغورځولی دی.

- دا څه وايې؟ مړه ده که ژوندۍ؟

- نه بابا ، چې خلک وررسېدل، د وخته يې ساه ورکړې وه. ما ورته ډېر چورت وهلی، بله لاره نه لرو. بهترينه لاره همدا ده چې ځان وباسو. په هوايي بلاکونو کې مې پيلوټان وليدل، ويل يې چې بالاناغه هره ورځ ان ۳۲ طيارې د تاجکستان نه روسي وسلې او مهمات راوړي. پيسې پـه کـانتېنرونو کې راځي. وايي د ايران طيارې بيا پـه باميـان کې کښني، حزب وحدت ته وسلې رسوي. دوستم تـه خو لـه ازبکستانه نېغ پـه نېغـه راځي. د ګلبدين مخه پاکستان ته خلاصه ده؛ نو دا سې وګڼه چې جنګ نه دی، ناسور ټپ دی.

ابراهيم لـه جېبـه د سګرټو دبی راوايست. پـه کـراره يې يو دانـه سګرټ راوکيښ او پـه شونډو يې ټينګ کړ.

له باندې نه يې د جمپر په جيبونو لاس وتپاوه.

له چپ جېبه يې د اورلګيتو کرهار پورته شو.

لاس يې ورننه ايست. د اورلګيتو قوتی يې راوکيښ. يـو خلی يې له قوتي راواخيست، قوتی يې د لپې په منځ کې ونيو.

اوږدو نريو توربخونو ګوتو يې اورلګيت ولګاوه.

سر يې په لپه باندې ورټيټ شو.

سګرټ يې بل کړ او ژر يې يو لوی کش ځنې وکړ.

سګرټ يې په ښي لاس کې ونيو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله يې خلاصه کړه چې اورلګيت مړ کړي خو اورلګيت سوړ شمال مړ کړ.
پټو يې له اوږې خطا کړه او بېرته يې سمه جر کړه.
- ابراييمه، څه چورت وهې؟
- د اکا زو ، نه پوهېږم. د اغا مړی مې کلي ته يونه وو. ټول مې پرې خپه کړل. اوس په کوم مخ کلي ته کډه يوسم؟
- هغه، هسې بهانه وه. که دې ترونه د اغا په غم کې وای نو په ژوند کې به يې ولې پوښتنه نه کوله. هېر دې دي چې هر څوک به وطن ته تلل، يا به کاکا يا به د ما دادا ترونو ته د بورو او چايو ګوړو بوجۍ لېږلې چې ودرېږه دوی خواران دي، هلته قيمتي ده خو هغوی به څه کول؟ هم به يې چای و بوره خوړله او هم به يې زياړې ورته کړلې چې دا دووس خلقيان ولله که پرېږدو. تا ته لګيا وو چې د کاکا جنازه به کلي ته راوړې نو زما دادا چې شهيد شو، ولې جنازې ته رانه غلل. خبر مې ورکړ چې که راځئ زه به پخپله درپسې درشم، په طياره کې به مو راولم او بېرته به مو ورسوم خو ځواب يې راولېږه چې د کافرو جنازه نه کېږي. راغلي دې نه وای، تکه توره بلا ورپسې خو چې دا مرداره خبره يې هم نه وای کړې. ځان به نه ګرموې. هغوی ما و تا ته ګرم دي، موږ ورته نه يوو ګرم.
جمال پر بايسيکل پښه واړوله، ويې ويل: څه چې ځو ! په لاره کې دې چورت ووهه.
کورته چې ورسېدل، زرمينه يې مخې ته ورغله. ويې ويل: سړيه چېرته وې، راځه چې لالا مې تا ته منتظر دی. جماله وروره سترې مه شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم بایسیکل د بواله ته ودراوه، ویې ویل: ما ویل زه به یې پوښتنه وکم خو ښه شو چې دی راغی. ټول سره ښه دي؟

- ښه دي شکر، وایي پېښور ته کډه باروي. راغلی دی چې موږم ورسره بوځي.

خبیر له دهلېزه راووت، غږ یې وکړ: ښه شو چې راغلې په خیر. وخت کم دی، زرمینې درته وویل که نه؟

ابراهیم ځواب ورکړ: راته وخو یې ویل، خوووو، نه پوهېږم والله چې څه ووایم.

زرمینې نېغ وروکتل: څه چورت وهې، وربه شو. لالا مې تیار موټر نیولی. زموږ کالي بم په کې واچوي. کابل خو خدای که بیا کابل کې.

- ښځې، تا ته خو معلومه ده. د غالۍ پیسې ایله د لارې کرایه پوره کې، نورې پیسې...

خبیر یې خبره پرې کړه: اوهو ملګریه، ما ویل چې د څه شي چورت به وهې. د پیسو غم مه کوه. موټر خو مې هسې هم کرایه کړی. لویه لاری ده. په یوه کونج کې به یې تم خپل کالي واچوي. په پېښور کې به یو لوی کور ونیسم. یو دوه کوټې به یې تا ته درکم. زما زړه بم درپورې ډاډه وي. پردی وطن دی، سړی چې یو خپل دوست عزیز ولري، ښه وي. زه نو لاړم. کالي مو سره وتړئ، نیم ساعت کې به لارۍ راولم. خورې ځنډ به نه کیږي چې په اوربند اېتبار نشته.

زرمینه په منډه د کور خوا ته روانه شوه.

خبیر چې روان شو، ویې ویل: جمال جانه، که تم راسره ځې، مشکل به نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال وویل: نه، کور دې ودان. زه به کلي ته لاړ شم.
خبیر چې ووت، ابراهیم وویل: زه خو وایم کلي ته مه ځه. پېښور کې به یو کار روزګارم پیدا کو. په کلي کې به څه وکې؟
- دهقاني. خپله مځکه به وکرم. بس یې دی، دا څوارلس کاله یې وخوړه. چې لاړم، خپل حق به ځنې واخلم. اولادونه مې کابلیان خو شول، اوس به پېښوریانم شي. تر اوسه پورې خپل پردی نه پېژني. ښه ده چې یو څو شپې په کلي کې ګوزاره وکي. زه نو لاړم چې موټر راولم. پلوشې، کالي به ژر ژر راوتړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريیم څپرکی

۱-۳. مهاجرت

خړ مازدیګر یوه هینو لارۍ د پل چرخي تنګي ته ورسېده. مخې ته
یې د غټو او وړو موټرو اوږد کتار ولاړ وو. پنځه لس دقیقې
وروسته یې د تلاشۍ وار راورسېد. په برګه دریشي کې پکول په
سر ټوپکي له موټروانه پوښتنه وکړه: چې بار کدي؟
- خانه کوچ از اي بیادر استن.
- خوب عیش کدین، میرین د پشاور ګرم. وا به جان ما که ده اې
خنک جان مې کنیم. بیا وطندار پایان شو.
ابراهیم تر شونډو لاندې وبونګېد: ستا سو له لاسه ځو.
- چې ګفتي؟
- هیچ، چیزې نه ګفتم.
- نې اګه ده دلت کدام ګپ اس، بګو که دلته بد کنم. زود شو که
وخت ندارم.
ابراهیم ورکښته شو.
زرمینې او معصومې د موټروان شا ته په سیټ کې ځانونه غونج
کړل.
ذبیح او لیمې ځانونه په دوی پورې ونښلول.
ټوپکي د موټر باډۍ ته وروخوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو له اسماعيل سره د کاليو په منځ کې ناسته وه، سړی يې چې وليد، مخ يې په پلو پټ کړ.
دواړه تر ستونې په برستن کې پټ وو.
ټوپکي د کاليو په منځ کې څو ځايه تېره سيخ ورومنډه، بيا يې کښته راټوپ کړل: قاچاق ماچاق خو نداري؟
- نې، کل اش سامان خانه اس.
- مره بل اشه.
- چند بتم؟
- برو که چوچه دار استي، همي ده هزار بتې از زيات اش ما ره تېر.
- يک کمې مراعات کو، بېچاره مردم استيم.
- تو مثلی که به انسانيت نه مې فامي.
دې سره يې د ټوپک قنداغ پورته کړ چې ابراهيم ووهي.
ابراهيم ژر جيب ته لاس کړ. لس دانې زرګونونه يې ببل کړل.
ټوپکي په بېړه پيسې واخيستې او په سر يې اشاره وکړه چې مخ دې ورک کړه.
ابراهيم چې سيټ ته وخوت، موټر حرکت وکړ. موټروان وويل: څو يې درنه واخيستې؟
- لس زره.
- عجب کاپر خلک دي. په اوړي کې مې پلنګ کوچ و. تورخم نه مې د کابليانو مړی په کې راووړ. سړي زامنو ته وصيت کړی و چې مړی به يې خامخا شودا (شهدای صالحين) ته راوړي. چې دقه پاټک ته ورسېدو، سړی يې ټينګ کړ چې د مړي بل راکه.
- د مړي بل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- قسم ده که دروغ درته وایم. سړي چې څومره ورته زارۍ وکړې چې مړی خرابېږي، نه يې پرېښوسته. اخر ما ورته په ګوتو اشاره وکه چې پيسې ورکه پيسې، شرنګ عيله سلام. پيسې يې چې ورکلې بيا يې خوشې کو.

- عجيبه ظالم خلک دي.

- هغه يې سه کې، لګيا و چې تاسې د پېښور په يخه هوا کې سات تېروئ مونګه دلته د ګرمۍ نه مړه شو.

موټروان کټ کټ وخندل خو د ابراهيم پر شونډو ايله يوه نرۍ موسکا تېره شوه.

ماخوستن د ماهيپر له تونله ووتل او مخ په زوړ روان شول. وروسته هوارې ته ورسم شول. نيم ساعت نور يې هم مزل وکړ، موټروان وويل: وروره، شپه به همد قلته کوو. وړاندې خطره ده. تورسرې درسره دي، خه نه ده چې په دې توره شپه کې مزل وکو.

لارۍ د درې په يوه نسبتاً پراخ ځای کې د يوه هوټل مخې ته د اتو نهو سراچه موټرو په څنګ کې ودرېده.

ابراهيم له موټره کښته شو.

د غاړې په دسمال باندې يې کالي وڅنډل.

د موټر د څراغونو په تېزه رڼا کې د دوړو ګردونه ښکاره شول.

ژر ژر يې مخ او سر په دسمال پاک کړل. بيا راغی، د موټر مخکينی سيټ يې قات کړ.

ذبيح يې د زرمينې له غېږه راواخيست.

زرمينه راکښته شوه، معصومې ليمه له دواړو لاسو ونيوه او راځوړنده يې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمیني هغه په غېږ کې واخیسته.
کلینر د موټر د باډۍ تخته راخلاصه کړه.
تش بېلر یې ورته ودراوه او د بېلر په څنګ کې لویه پلاستیکي ډبکه.
ببو اسماعیل راوېښ کړ. د هغه لاس یې ونیو او پخپله چې له هر ګام سره ټوخېده، له موټره راکښته شوه.
کلینر ابراهیم ته مخ واړاوه: وروره، وایم بیخي بې غمه اوسه. زه پخپله په باډۍ کې پرېوزم. مال به دې خدای ساتي، زه به یې ساتم.
ابراهیم په هوټل کې د ځان په شان یوه اوږده نرۍ کوټه ونیوه، دوه په څلورو کې به وه.
اسماعیل چې ورننوت، ترنګ شو. پښه یې په چیلمچي ولګېده چې د وره په څنګ کې پر ځیګري رنګه موکېټ باندې ایښې وه.
د ګیس رڼا د خیرنو دېوالونو او لوګي وهلي چت په تیاره کې ورکېدله.
ببو مخکې نورې ښځې ورپسې د نري زرغون دسترخوان له سره تېرې شوې او پر سپنجي نیالیو چې ګلداره ځیګري پوښونه یې وو، کېناستې.
د هرې یوې له کېناستو سره له نیالیو ګردونه پورته شول او د ګیس رڼا ته وځلېدل.
د اسماعیل په عمر د هوټلي شاګرد یوه غېږه لرګي په لاسونو کې راننوت. د کوټې بر سر ته تېر شو، بخارۍ یې ولګوله.
درې واړه ماشومان بخارۍ ته جوخت کېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمينې او معصومې کباب وروغوښت، نورو قابلي.
زرمينې د ګوتې په اندازه وړې پيالې له شنو چايو ډکې کړې،
ويې ويل: دا چای ولې داسې خوږ ښکاري؟
ابراهيم وويل: د سيند اوبه کله خوږې.
- وی، دا د سيند اوبه دي؟
- نه، د زمزم اوبه دي، ته لا په دښته کې هم د نل اوبه غواړې؟
غوښه به ښه ژدويې چې ناروغه دې نه کي.
ډوډۍ خلاصه شوه. ابراهيم سر ته بالښت کېښود، اوږد وغځېد.
هوټلي دسترخوان ورټول کړ.
له هغې خوا چې راغی، بړستنې ورسره وې.
په دوو وارو يې پنځه ځيګري بړستنې راوړې.
ببو سم له لاسه يوه بړستن پر ځان وغوړوله خو زرمينې د ګيس رڼا
ته د بړستنې مخ او څټ ته په ځير سره وکتل. ويې ويل: زه خو يې
والله که واغوندم. ته وګوره ځيګري رنګ يې د خيرو له لاسه تور
اوښتی.
ابراهيم وويل: هلته يې کوټه کئ، زه به مو خپلې له موټره راوړم.
ابراهيم په درووند خوب ويده و، چې چا ور وټکاوه: جګ شئ چې د
لمانځه وخت دی.
راکېناست. سترګې يې وموښلې. غږ يې وکړ: ببو ! ويښه يې.
- هو، زويه د ټوخلي د لاسه کله ويده شوې يم.
ابراهيم لاسي څراغ ولګاوه.
د کوټې له وره سره يې بدنۍ پيدا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بخارۍ په سر کې له اینبې غټې چاینکې څخه یې تودې اوبه په بدنۍ کې واچولې او د باندې ووت.
د باندې د ډیزلي موټرو د لوګیو بوی فضا ډکه کړې وه. موټرونه ټول چالان وو. د هینو په څنګ کې څو نورې لارۍ هم ولاړې وې.
ابراهیم لا لمونځ نه و خلاص کړی چې د موټروانانو غږ یې واورېد: هلئ حرکت وکئ چې ځو، د تورخم مسافر ژر کوئ، هلئ.
ابراهیم لنډه دعا وکړه، په منډه کوټې ته لاړ.
له هغې خوا له ښځو او ماشومانو سره بېرته راووت.
هغوی یې موټر ته وخېژول او پخپله لاړ د هوټل له دروازې سره مېز ته ودرېد. د بېګاه حساب یې خلاص کړ او په منډه موټر ته وخوت.
د درې چپ لاس ته د غرونو پر سر د لمر تته رڼا لګېدلې وه چې لارۍ د زرداد پاټک ته ورنژدې کېده.
ابراهیم له جیبه د پیسو بنډل راوایست. څو دانې زرګونونه یې بېل کړل او په بغل جیب کې یې ننه ایستل. نورې پیسې یې زرمینې ته ورکړې چې پټې یې کړي.
په پاټک کې یو رېرور په یوه لوړه کې پر دوو پښو ناست و، په پټو یې ځان داسې پیچلی و چې یوازې یې سترګې ښکارېدې.
درې نور ټوپکیان لاندې د سړک په منځ کې ولاړ وو.
ابراهیم ورکښته شو. پیسې یې له جیبه راوکښلې. ټوپکي اول دانه دانه وګڼلې بیا یې د هر زرګون مخ او شا ته په ځیر وکتل.
ویې ویل: کمې دي، نورې راوباسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وللّٰه که يې لرم. څه چې راسره وې، په نورو پاټکونو کې يې رانه واخيستې.
- لانجه به نه کوې، که نه خير به دې نه وي.
- قسم دی که يې لرم. دا ته، دا مې جيبونه.
ټوپکي يې جيبونه تلاشي کړل.
خولۍ يې له سره ايسته کړه، د خولۍ ګرد چاپېره يې په ځير وکتل. بيا يې لاسونه د ابراهيم تر جمپر لاندې تېر کړل، په ځټ او ولې او ملا يې لاس ورتېر کړ.
د پرتوګ ابن ټوله دوره يې وپلټله.
جورابې او بوټونه يې ورباندې وکښل.
خو يوه روپۍ يې هم پيدا نه کړه.
په لوړه ناست ږيرور ورغږ کړ: څنګه چل دی؟
ټوپکي وويل: لس زره يې راکړي، وايي نورې نشته.
سړي چيغه کړه: سپيه، ويې نيسه.
ابراهيم شا وخوا ته ترهېدلی وکتل چې سپی به له کومې خوا ورځي. خو سپی نه ښکارېده.
د سړک له بلې غاړې په لويه ږيره او اوږدو برېتونو کې يو سړی، تکې سرې سترګې، جينګه خوله، زېړ غاښونه راښکاره شو.
د ابراهيم خوا ته يې ورمنډه کړه.
په ورانه باندې يې خوله ولګوله. غاښونه يې ټينګ کړل.
د ابراهيم بوغارې پورته شوې.
په لاسونو يې د سپي سر پورې وواهه خو نورو ټوپکوالو يې لاسونه ټينګ کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمینې د موټر له کړکۍ څخه لس دانې زرګونونه ورواچول، ویې
ویل: د خدای روی ومنئ خوشې یې کئ، دغه ټولې پیسې
درواخلئ.

یوه ټوپکوال ورغی. پر ځمکه تیت شوي زرګونونه یې دانه دانه
ورپورته کړل.

په لوړه کې ناست ږیرور سپي باندې غږ وکړ: بس یې دی، خوشې
یې که.

ابراهیم ګوډ ګوډ روان شو او موټر ته وروخوت.

څنګه چې پر چوکۍ کېناست، په پایڅه یې لاس تېر کړ، اووف
یې وویل، ورون یې وسولاوه.

پایڅه یې د سرې په داړو سوری شوې وه.

زرمینې وویل: ډېر یې ژوبل کړی یې؟

- سخت درد کوي.

د کلونیا بوی پورته شو.

زرمینې ورته په کلونیا لوند کړی دسمال ونیو: هه، په دې باندې
یې وتړه چې ګزک ونه کې.

په سروبي، سرخکان، درونټې او تر تورخمه پورې په هر ځای کې
پاټکونه او شکول وو.

له تورخمه چې واوښتل، موټروان وویل: نور به نو غم نه کوئ. دې
خوا ته ان تر پېښوره بیا سمه مسلماني ده، پولیس خپلې پیسې
اخلي خو په سپیو سړی نه داړي. هاهاها

خو نورو ونه خندل.

د مازدیګر له اذانه سره لاری کارخانو ته ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبير تيار ورته ولاړ وو.
هغه له خپلې کورنۍ سره په سراچه کې راغلی و او غرمه رارسېدلی و.
د حيات آباد په درېيم فېز کې يې دوه پوړيز کور کرايه کړی و.
درې مزدوران د کور له وره سره تيار ناست وو.
دوی چې ورور رسېدل، خبير ابراهيم ته کړه: ته دې دمه جوړه کړه، زه به کالي په مزدورانو راکښته کړم.
نيم ساعت وروسته چې ابراهيم لامبېدلی راووت، مزدورانو غالۍ څنډلې او په کوټو کې يې هوارې کړې وې. نور کالي يې په دهلېز کې ايښي وو.
خبير د لارۍ باډي ته وروخوت. چارچاپېره يې سترګې وغړولې، هېڅ شی پاتې نه وو.
راکښته شو. د موټروان کرايه او د مزدورانو اجوره يې ورکړه، رخصت يې کړل.
تر ماښامه پورې ښځې سره لګيا وې. توشکې يې هوارې کړې او نور سامان يې په الماريو او پخلنځي کې ځای پر ځای کړل.
سرونه خوندي شوي وو او اوس يې بايد د ګېډې غم کړی وای.
ابراهيم به هره ورځ ملابانګ د بوړۍ له پله سره د مزدورانو اډې ته ته.
په ټوکرينه کځوړه کې يې يوه جوړه زړې جامې او زاړه بوټونه په شا، غرمې مهال به بېرته وچې شونډې راستون شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لسو ورځو کې ایله یوه ورځ کار ورته پیدا شو ، هغه هم دا سې چې ماښام ټیکه دار د اتیا پر ځای شپیته کلداري ورته ورکړې چې: کابلیه ، د تا کار نه دې زده. سبا له به نه رازې.

په اډه کې یې له نورو مهاجرو سره سلام علیک پیدا شو.

یوه ربړې والا مشوره ورکړه چې ربړه دې کرایه کړي او پیاز او آلوګان دې ورباندې خرڅ کړي.

همدا سې یې وکړل خو هره ورځ به پولیسو ځوراوه.

نیمایي ګټه به پولیسانو ځنې یووړه ، وهل ټکول او سپکول هم ورسره.

غوږونو یې د «مهاجره ، کابلیه ، ګیلم جمه» له اوریدو سره حساسیت پیدا کړی و. دغه حساسیت هغه مهال لازیات شو چې یوه ورځ یې په صدر کې د سړک له دې غاړې پورې غاړې ته پر هوایي پله تیریده چې څو هلکانو دوربینونه په لاسونو ناري وهلې: «راشه کابلی وګوره ، ګیلم جم وګوره ، په دوه دوه روپۍ.» ده ورته دوه کلداري ورکړې. دوربین ته کښناست. که ګوري چې د نجونو لوڅ عکسونه په کې ښکاري.

د نورو د هر چا خپل نومونه وو «امجد ، شاهین ، تسلیم ، سرفراز ، جهانګیر ، سلمان...» خو دی چا په نامه نه باله. پولیسو به هم مهاجر یا کابلی باله ، دوکاندار او خریدار هم. پېښوریان خو لا خیر ، په خپله افغان مهاجرو چې پخوا یې هجرت کړی و ، هغوی به هم ځینو ګیلم جمعي او ځینو سکر شصت والا مهاجر باله.

دوه میاشتې دغسې ووتې.

ابراهیم ورځ تر بلې ډنګریده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې موده کې زرمينې ورته څو واره وويل: د دې وړو کارونو څه نه جوړېږي. زه خو وايم چې لالا سره مې کار وکه چې سمه ګوزاره مو پرې وشي.

خو ده هر ځل يوه خبره کوله: خپله لاسه ګله لاسه.

يو ماز ديګر د ناصر باغ په سړک باندې سخته ګڼه ګوڼه وه.

د يوه مهاجر خرګاډی په هوا شوی و او لاره يې بنده کړې وه.

خرګاډی نه چې خر پخپله په هوا شوی و. بار درونـد و، ګاډی په ځمکه لګېدلی و، خر يې په هوا کې معلق درولی و.

له هغې خوا پوليس راغی، چيغه يې کړه: وه مهاجره، ايسته کـه دا ګلبدين دې مړه، لاره خلاصه که.

دغه پوليس نيم ساعت مخکې ابراهيم تـه درېدلی و چې پيسې ورکړي خو ابراهيم لا سودا نه وه کړې.

د ابراهيم ريږې ته چې ورسېد، په سوټي باندې يې ربړه وډبوله: اې د ګلبدين زامنو، شا به لاره خوشې کئ.

ابراهيم ورو وبونګېد: ګلبدين خو ستاسو سوغات دی.

پوليس وروګرځېد: مهاجره، سه دې ووې؟

- هېڅ.

پوليس د لښتې وار ورباندې وکړ. د اوږې په راوتلو هډوکو يې ولګېده.

ابراهيم خپله اوږه ټينګه کړه.

پوليس يې لينګيو ته لښته ونيوه. پر لـه پسې پنځه شپږ واره يې پرې وکړل: د خره بچيه، د رنډی زو، ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم یې لښتې ته لاس وا چاوه، چیغه یې کړه: بې ناموسه، څه مې کړې دي؟ ولې مې وهې؟

د پولیس بل انډېوال راورسېد.

ابراهیم یې د سیند غاړې ته ورکش کړ.

تلاشي یې شروع کړه.

جېبونه، پایڅې، لستوڼې، ټول ځایونه یې وکتل.

بیا هغه بل پولیس یې جېبونه تلاشي کړل.

له یوه جېبه یې د چرسو تلی راوکیښ، ویې ویل: اوس مې سمګلر پیدا کړ. والله که رانه خلاص شې، د چرسو سمګلنګ کوې هه؟

په رکشا کې یې کېناوه.

پولیس یې څنګ ته کېناست.

پولیس رکشا والا ته وویل: تهانې ته ځو.

رکشا روانه شوه.

سپین جومات ته چې ورسېدل، رکشا والا وویل: سړیه، یو پنځه سوه ورکه چې خوشې دې کې.

پولیس وویل: والله که یې په زرو روپو خوشې کم. سه اسانه خبره خو نه ده. په چرسو مې نیولی.

ابراهیم وویل: والله که روپۍ رانه واخلي.

رکشا بیا یو څه مزل وکړ.

بیا د سړک څنګ ته ودرېده. رکشا والا ابراهیم ته مخ واړاوه: ګوره، څه سړی یې، یو زرګون ورله ورکه، ځان خلاص که.

ابراهیم بیا وویل: والله که یوه روپۍ ورکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خوخه دې خپله. خو که يې تهانې له د ننه کړې، والله که بيا په لس زره ورنه خلاص شې.
- چې هر څه کېږي، ودې شي.

دی يې تهانې ته بوت. هلته چې ورسېدل، پوليس ابراهيم ته مخ واړاوه: ورکه د رکشې کرايه.

ابراهيم شل روپۍ ورکړې.

رکشا والا پوليس ته وکتل: صاحبه، دا خو کمې دي.

پوليس وويل: ورکه يو پنزوسی بلم ورکه، مړه.

تر سهاره پورې چا خوب ته پرې نه ښود. په هرو دوو ساعتونو کې به پوليسان بدلېدل.

نويو پوليسانو به هغه زړې پوښتنې بيا بيا له سره کولې: څه نو شابه، دا راله اووايه چې چرس نه به غير نور د چې شي سمګلنګ کوې؟ پوډر د چا نه الې؟ ګيراکان دې سوک دي؟ ګيراکان دې راله وخييه...

ده به قسمونه کول چې په ټول ژوند کې يې لا چرس په لاس کې دی نيولی خو چا نه اورېده.

له هر انکاره سره د وهلو ډبولو يوه جوپه.

سبا غرمه مهال خبير ورورسېد او دی يې له تهانې راوايست.

هغه په هماغه اولو ورځو په کارخانو کې دوکان جوړ کړی و او د پوليسو ژبه يې زده کړې وه. پنځه سوه کلدارې يې ورکړې چې ابراهيم خوشی کړي.

خبير ورته وويل: نور دې بانې مانې نه منم. سر له سبا به د ما سره په دوکان کې کار کيې. که د ځان د پاره يې نه کيې، زما د پاره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکه. دوکان په یو کس نه چلېږي. په بل چا باندې اعتبار نه شم کولای، ته مې خپل يې. هغه تنخواه چې بل ته ورکوم، همغه به تا ته درکم.
دا خل ابراهیم له ضده تېر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲-۳. نوې هیله

معصومه په دې ورځو کې په ځان کې ډوبه وه. پېښور کې ګرمي ډېره وه، هره ورځ به یې لامبل خو نن بیا دوه وارې تر اوبو وو تله.

هینداري ته ناسته وه د املـه په تېلو یې ویښتان غوړ کړل. د ویښتو هر تار یې جلا جلا وکتل چې کومه دانه سپین ویښته خو به پکې نه وي پاتې.

مخ یې په کریمو غوړ کړ.

د دوارو لاسونو د ګوتو په سرونو یې د مخ پوستکی وسولاوه.

څو شېبې وروسته یې د مخ پوستکی نرم او تر پخوا سپین ښکارېده.

هغه ګونځې چې د ډېر ډنګروالي په وجه یې د خولې په څنډو کې جوړې وې، ورکې شوې. تـه وا چې کریم بـه یې مخ پړسولی وي، ځان ته تر پخوا لږه چاغه ښکاره شوه.

د معصومې سترګو د سینګار د مېز پر سر د کریم او لب سیرین د ډبلیو خوا ته کتل.

چا یې سترګې ورپټې کړې.

معصومې یې پر لاسونو ګوتې وموښلې. تر مړوندو پورې یې خپل لاسونه وروغځول. بیا یې ښی لاس د هغې اوږه او سر ته پورته کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرمینې غوږ والی یې پر لاس ولګېد. ویې ویل: «ومې پېژندلې، وربند اره یې.»

زرمینې وویل: واه واه ! څومره ښایسته شوې یې. که بل څوک دې ووینې، بیخي به پوه نه شي چې دا هماغه معصومه ده.

- ریښتیا وایې؟

ـ خود.

ـ دا خو ستا له برکته دي. که نه نو ما به دومره پیسې له کومې کولې چې داسې شیان واخلم.

ـ اې لیونۍ، زما او ستا یې لا څه مانا؟ چې هر څه دې پکار وو بس په ما غږ وکه.

ـ خیر یوسې. هسې هم زه نو څوک لرم؟ ببو خوارکۍ د بلې زمانې ښځه ده. خور نه لرم. بس همدا ته مې هر څه یې.

هغه حیرانه وه چې په دې ورځو کې د زرمینې ژبه څنګه پسته شوې ده؟ څنګه له دې سره یې ګوزاره ښه شوې او مهرباني یې زیاته شوې ده؟

کله کله به یې پر دې خبرې ډېر فکر کاوه خو کوم ځواب یې ورته نه شو موندلای. بیا به یې ځان سره ویل: څه یې کوې هسې خدای راباندې رحم کړی. خدای دې وکړي چې تل همداسې پاتې شي.

نور نو یوازې ببو نه وه چې د معصومې خبرو ته غوږ ونیسي. اوس یې له زرمینې سره هم د زړه خواله کولای شوه. زرمینه یې ملګرې شوې وه. د دوی طبعې سره لګېدلې وې.

معصومې ته د ببو په څېره کې د یو ډول پټ خپګان نښې ښکارېدلې. دې به اکثره وخت له زرمینې سره ناسته پاسته کوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو څوک نه وو چې له ببو سره مجلس وکړي. ببو ورته حال نه و ویلی خو زرمینه پرې پوهېدله چې خپه ده.

له هغې سره د معصومې د کیسو رنګ هم بدل شوی وو. کله کله به د معصومې زړه پرې وسو. څنګ ته به یې ورغله. د چوترې لاندې سیوري ته یا په کوټه کې به ورسره کېناسته، څو شېبې به یې دا غرهاغر ویشتنه خو چې څنګه به زرمینه د پخلنځي په لور یا بله خوا روانه شوه او دې ته یې په لاس اشاره وکړه چې پسې ورشي نو بیا به یې ځان نه شو ټینګولای. ببو ته به یې پلمه وکړه چې پلانکی کار مې پاتې دی، زه به لاړه شم، ژر بېرته راځم.

ببو به موسکۍ شوه خو څه به یې نه ویل. په کوټه کې به یې خپلې سترګې په چت کې ګنډلې. خدای خبر چې د چت او سپنیز ګاډرونه به یې څو ځلې شمېرلي وي.

ببو کله کله دومره په چورت کې ډوبېدله چې ان د لمسیانو ټوپونه یې هم نه لیدل چې په کوټه کې به پورته پورته غورځېدل. هله به یې له خولې اخ ووت چې کوم لمسی به یې پر دې باندې ولوېد او نس یا پښه به یې ورخوږ کړه او معصومه به راغله، ماشومان به یې له کوټې وشړل.

څنګه چې د زرمینې او معصومې زړه دښمني ورو ورو پر دوستۍ اوښتله، د کابل جګړې هم کرار کرار سوکه کېدلې.

د طالبانو د راتلو اوازې ګرمې وې. څوک چې به له کندهاره یا له خوسته پېښور ته راتلل، د طالبانو د ښه سلوک او ګوزارې کیسې به یې کولې. هغوی به ویل چې د طالبانو په واکمنۍ کې غلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته، پاټکونه یې لرې کړي دي، ظاهر خاني امنیت یې برقراره کړی.

معصومې د طالبانو د کامیابېدو دعاوې کولې. د هغې سترګو د یوه بل زېري د راتلو لاره هم څارله. زرمینې ورته ویلي وو چې کوم سړی یې ورته موندلی دی.

د زرمینې غږ هغه له چورته وایسته: څنګه داسې موسکۍ موسکۍ کېږې؟

معصومې سترګې خلاصې کړې.

لپه شوې لاسونه یې پر مخ راتېر کړل.

همداسې چې جګېدله، په دواړو لاسو یې د جای نماز دوې څنډې هم راپورته کړې.

زرمینې ته یې مخ ورواړاوه.

شونډې یې سره نه ورتلې.

جای نماز یې قات کړ، ویې ویل: هېڅ، هسې یوه خبره مې په زړه کې ګرځېده.

ـ ښه. ګوره، ورور دې وریجې راوړې دي، راځه چې سره پاکې یې کو.

ـ سمه ده. چېرته کېنو؟

ـ هلته په چوتره کې.

ـ ولې په کوټه کې یې نه پاکوو؟

ـ دلته تیاره ده کنه.

ـ پروا نه لري. په چوتره کې خو ببو ناسته ده. بیا خو سره کیسې نه شو کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خوره کې، دلته خو زما سترګې کار نه کوي.

ـ پروا نه لري. ته مازې راته کيسه وکه. وريجې به زه پاکې کم.

ـ ښه؟ نو سمه ده.

د پراشوټو سپين دسترخوان يې وبړ کړ. وريجې يې په منځ کې کوټه کړې.

څو شېبې چوپتيا وه.

معصومه د دسترخوان څنډې ته ناسته وه. د وريجو له کوټې يې د ګوتو په سر وريجې را اخيستې، خپلې مخې تـه يې شينـدلې او شګې، د ډبرو ټوټې، خس او د وريجو تورې دانې يې تـرې لـرې کولې.

حيرانه وه چې خبره له کومـه ځايـه پيـل کـړي. زړه کې يـې ويـل چې کاشکې زرمينه پخپله په خبرو سر شي.

همدې چورت کې وه چې زرمينې وپوښتله: څنګه، وريجې خو بـه ډېرې ناپاکې نه وي؟

ـ نـا پـاکې خـو دي. څـه وکـو، ورور خـو مـې هروخـت پـه پټـو سترګو سودا کيي.

ـ ريښتيا وايې. ها د بلې ورځې کچالان دې وليدل.

ـ هـو ومـې ليـدل. نيمـايي پـکې خوسـا وو. پـه دومـره خـوارۍ باندې پيسې ګټې خو بيا يې داسې لګوي چې تـه وا اوبـو راوړي دي.

ـ سودا اخيستل دې څوک زما له وروره زده کي. هر چېرته چې وي، خداى دې يې ښاد لري. په بازار کې چې به تر هغـه ښـه شـى نـه و، هغه به د ما لالا اخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ رېښتيا هم لالا دې تکړه دی. خو ، هغه شکر په وس کې ښه و.

- شکر چې ښه دی. څه غلا خو یې نه ده کړې، د چا مال خو یې نه دی خوړلی.

معصومه پر خپلې خبرې پښېمانه شوه چې دا دې څه وکړل؟ روغ مجلس دې خراب کړ.

ویې ویل: زر واړې شکر. چا ویلي دي چې غلا یې کړې ده. ټولو ته مالومه ده چې بل وروړ دې په لندن کې خواري کوله، ده دلته پیسې یې حقې حلالې دي.

د زرمینې د تندې ګونځې ورکې شوې. ویې ویل: خدای دې ستا نصیب هم په داسې ځای کې وکي چې د خوارۍ رنګ ونه وینې.

معصومې داسې لویه ساه واخیسته چې ته وا تر اوسه به یې چا د ساه ایستلو مخه نیولې وه. د زرمینې خبره یې له لنډې خندا سره بدرګه کړه.

څو شېبې بیا سره غلې وې.

دغه چوپتیا پر معصومې وغمبدله.

دا ځل یې پخپله پیل کړه: یو وخت کې به مو بغلانې وریجې خوړلې. څومره خوږې وریجې وې. دغه سیله هم بده نه ده خو خدای دې هغه پرمل ووهي چې په کابل کې مې زړه ورنه شین و ، په وچ زور به مې تر ستوني تېرولې.

زرمینې وویل: زما بابا به هر منی په وریجو پسې کندوز ته تله. یو کندو یې خاص د نیک پی وریجو ته اخیستی و. هی هی د کنجد له تېلو سره به یې عجب خوند کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه وختونه به بیا په خوب کې هم ونه وینو. ریښتیا تا ویل چې هغه سړی د وریجو دوکان لري؟

ـ کوم سړی؟

ـ هغه بل.

ـ کوم هغه بل؟

- ځه، ورک کوه یې توره بلا ورپسې.

زرمینه په خندا شوه: ښه نو هغه بل یادوې؟

معصومې د لاس وریجې بېرته په زوره د ناپاکو وریجو پر کوټې وشیندلې، تندی یې تریو کړ: زه نو دومره خواره شوم چې اوس را پورې ملنډې وهې؟

ـ اې ساده ګلې! ولې به ملنډې وهم. هسې مې ځورولې. هو هغه د وریجو، د اوړو او غوړیو دوکان لري. وایي سم دم ګوزاره یې جوړه ده.

ـ دوکان یې چېرته دی؟

ـ په ریشخورو کې. کور یې هم هماغلته دی، دوکان ته یې نژدې.

ـ تا یې کور لیدلی؟

ـ نه، ما نه دی لیدلی خو شفیقه یې د کور ښنې راته ویلې دي. د شفیقې دوې ترکوره سړک ته نژدې دی.

د ببو راتګ د هغوی مجلس خراب کړ خو د معصومې په ماغزو کې ټوله ورځ د هغه فکرونه ګرځېدل. په خیال کې یې د هغه انځور کله یو خېل او کله بل خېل جوړاوه خو په هر تصویر کې به هغه یو دنګ، برېتور هډور سړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د معصومې په ګومان د هغه عمر له دېرشو پورته او تر څلوېښتو کم و ځکه چې زرمينې ورته ويلي وو چې سرې کونډ دی، ښځه يې مړه شوې ده.

معصومې به په خيال کې هر وخت هغه په سپينو کاليو کې له کندهارۍ غاړې او پېښوري تور واسکټ سره لېده.

زرمينې ويلي وو چې هغه بېسواده دی خو د معصومې په جوړ کړې تصوير کې د هغه د واسکټ په برني جيب کې د يوه قلم نکلي سرپوښ ښکارېده. ږېره يې خرېيلې او ويښتان يې نه دومره زيات او نه ډېر کم، پيکی يې له کينه ښي طرف ته اړولی وي. همدا د معصومې په ذهن کې د «هغه بل» خيالي تصوير و.

د معصومې او زرمينې د هرې ورځې خبرې اترې همدا وې.

معصومې به چې د هر څه په هکله خبرې کولې، يو ځل به يې خبره په وريجو يا د شفيقې په پلمه په ريشخورو راوستله او زرمينې به هم لکه د دې په مطلب چې پوهېدله، د «هغه بل» نکلونه به يې ورته کول.

د معصومې په زړه کې تلوسې په څپو وې. هغه به څه رنګه وي؟ ښايسته به وي که نه؟ مور او خور به يې په ګوزاره کې څه خپل وي؟ کور، د کور چارې او لسګونه نورې پوښتنې د معصومې په ذهن کې لرې برې کېدې او پخپله به يې ورته ډول ډول ځوابونه جوړول.

خبير دوی يو نيم کال په پېښور کې پاتې شول. بيا يې دوکان خرڅ کړ او له ټولې کورنۍ سره لندن ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم د کار و بار چل یو څه زده کړی و. په کارخانو کې یې شو کېس (ویټرین) درلود. بټوې، لاسي څراغونه، چینايي راډیوګانې او نور واړه برقي شیان یې خرڅول.
په نوتیه کې یې یو کور کرایه کړی و چې درې کوټې او دوه تشنابونه یې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳-۳. د کلي حال

په هماغه ورځ چې ابراهیم دوی د پېښور خوا ته راغلل، جمال کلي ته لاړ او بیا یې حال نه شو معلوم چې څه یې وکړل.
ابراهیم یوه ورځ په کارخانو کې یو کلیوال ولید، د هغه په لاس یې جمال ته خط ولېږه، د کور او دوکانګي ادرسونه یې ورته ولیکل خو ځواب یې رانه غی.
د خط تر لېږلو څو اوونۍ وروسته ابراهیم د خپل شو کېس شا ته ناست و چې سترګې یې د جمال پر اولادونو ولګېدې. دوی له خپلې مور او یوه تربور سره وو، ټول سپېره مخونه، چپلکې په پښو، خیرنې جامې، ببر ویښتان.
ابراهیم د جمال پوښتنه وکړه.
چا ځواب ورنه کړ.
د ماشومانو په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، د مور یې سونګا شوه.
ابراهیم ژر ژر شو کېس بند کړ.
مخامخ دوکاندار ته یې وویل: ما ته مېلمانه راغلي، زه به لاړ شم. که تکلیف نه وي، بیا دغه شو کېس دننه که.
ټکسي یې ونیوه، دوی یې کور ته بوتلل.
جمال مړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلوشې د غريو او ژړاوو په منځ منځ کې کيسه وکړه: کاشکې يې د تا منلې واى. کلی نه و ، غم و. اول سر کې چې لاړو ، په محکمه باندې دعوا وه. ترونو يې حق نه ورکاوه چې پلار دې خلقي و ، په ميراث کې حق نه لري.

دى ورته رټې شو چې که شريعت راسره کوئ که نرخ او رواج، زه درته ولاړ يم.

په يو شوا خون يې خپله محکمه وګټله.

نه يې شپه مالومه وه نه يې ورځ، درګرده به لګيا و ، د محکمې کار به يې کاوه.

دوه کوټې يې جوړې کړې، په يوازې سر.

ما به ورسره خټه جوړوله، ماشومانو به په خټه باندې ختل. بيا به دى د دېواله په سر و ، ما به په بېلچه خټه بېلوله، ماشومانو به لاس په لاس ورته رسوله.

د کابله راوړې پيسې ټولې د ټېکټر په کرايې لاړې. هره غرمه مو خوراک تروې وې. خپله غوا مو نه وه، هلکانو به د بل کلي نه راوړلې.

يو څو دانې چرګې مې ساتلې وې، هګۍ به مو په نوبت سره خوړلې. غنم مو چې وربېل، د چاى ګوړې پيسې پيدا شوې. بل فصل ته مو مې او جوار کرلي وو. نوې مو ګوزاره يو څه سمه شوې وه چې ظالمانو وويشت.

ژړا نورو خبرو ته پرې نه ښوده.

ببو ، زرمينې او معصومې ټولو ورسره ژړل.

ابراهيم سر پر زنګانه ايښی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلوشې چې زړه په ژړا تش کړ، بیا یې کیسه شروع کړه: خدای دې یې تباه برباد کې. کاپر به داسې ظلم چا سره نه کې لکه دوی چې د موږ سره وکو.

دا شپږ میاشتې مو په محکمه دعوا وه. د مشر تره زوی یې د عربو نه راغلی و، هغه ګل ولي خان یې چې بولي. حاجي نه و، تیار شیطان و.

چې څنګه راورسېد، په دویمه ورځ یې دعوا شروع کړه. دغه شپږ میاشتې مو د زړه وینې ورسره خوړلې. چې دا درېیمان شول، دا د خلات پیسې شوې، چې هله ورته چرګ حلال که.

درېیمان راسره سترې شول؛ خو دوی خدای شرمولي یوه نه منله.

یوه ورځ جمال بېلچه راواخیسته، له کوره ووت چې په پولو کې د مږو سوړې پټې کړې. چې ګوري ګل ولي خان لګیا دی پوله ړنګوي. چې ولې؟

ویل یې: که دومره رټې یې خو منع مې کړه.

جمال پرې ورمنډه کړه، بېلچه یې ورته ونیوه. ښه یې وډباوه.

هغه بې غیرت د کور خوا ته منډه کړه.

چې بېرته راووت ماشین یې په لاس کې و.

اخ چې زما په مخ کې خو یې نه وای ویشتلای.

بیا یې ژړا زور واخیست.

د جمال اولادونو هم دا وار په زوره وژړل.

ابراهیم د هغوی په سر باندې لاس ورتېر کړ خو خبرې یې نه شوې کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو د پلوشې سر په سینې پورې ولګاوه. څټ یې ورو سولاوه خو د خپلو اوښکو مخه یې هم نه شوه نیولای.

پلوشې اوښکې پاکې کړې، ویې ویل: ما ځان وروړرساوه. همدومره یې له خولې ووتل چې ابراییم.

دغه یې آخري خبره وه.

زه پویه نه شومه چې مطلب یې څه و خو ستا نوم یې یاد کړ. وروسته مې په زړه کې راتېر شول چې زړه یې وو راته ووایې چې ابراییم ته به ځئ.

ابراهیم یوه کوټه دوی ته ورکړه.

د جمال ماشومان یې د مهاجرو مکتب کې شامل کړل.

مشر زوی یې کور ته نژدې د آیس کریم په یوه دوکان کې شاګرد کړ چې له مکتبه وروسته کار وکړي.

معصومې به په کور کې خیاطي کوله. موسسې به رخت، تار او ستن او مشکنې ورکولې، دې به د کتلاک له مخې د ختونو په غاړه او لستوڼو کې مشکنې، ستورې او زرتار ګنډل.

دغه کار یې پلوشې ته هم ورزده کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم څپرکی

۴-۱. مرکه

ذبیح او لیمې کټ کټ وخندل.
ببو شاوخوا ته وکتل.
د لمسیانو سترګې په دې پورې ګنډلې وې.
مخ باندې یې لاس تېر کړ.
ګوته یې پر پزې وموښله.
خپلو جامو ته یې هم وکتل.
په تندي کې یې ګونځې پیدا شوې. ویې ویل: څه خبره ده؟ په ما پورې خاندئ؟
ذبیح له خندا په ډکه خوله وویل: خود.
ـ ولې په ما څه شوي دي؟
ـ ببو ته لګیا یې پخپل سر خاندې.
ـ زه؟
ـ او کنه. ها بله ورځ د بېم همداسې خندل. بیا مې مور عمه ته اشاره وکړه. هغوی درپورې وخندل خو د تا هېڅ ورته پام نه شو.
د رېبارانو په راتګ سره ببو خوشحاله وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرون د هلک مور او خور له شفيقې سره د دوی کور ته ورغلې وې
او سبا يې وعده وه چې بيا به ورځي.
زرمينې معصومې ته وويل: گوره، سبا رېباران ستا ليدو ته راځي
خو تر هغې چې ما درته نه وي ويلي، ځان به نه ورښکاره کوې.
ببو وويل: ولې؟

- هېڅ، بس همدا سې. زه يې په چل پوهېږم.
- سمه ده، لورې. ته پوه شه او کار دې.

سبا سهار هغوی راغلل.
داخل ببو مور او لور ته ښه په ځير وکتل.
د هلک مور په ونه ټيټه او په رنگ تور بخونه وه. سترگې يې د
رانجو په زور ايله د ليدلو شوې وې. لنډ تندی يې له گونځو ډک و.
د پزې بره برخه يې پيته او سپږمې يې ارتې او غټې وې. د ورې
خولې دواړو خواوو ته يې گونځې داسې پرتې وې لکه او بو ته
چې ډبره ورواچوې او شاوخوا ته يې څپې پيدا شي.
راوتلې نری زنه يې هغه جادوگرې ته ورته وه چې ببو له لمسيانو
سره يو ځای په يوه کارتوني فلم کې ليدلې وه، هغه چې پر جارو به
سپرېدله او په هوا کې به گرځېدله.
د هغې لور فاطمه هم نوره هماغه شی وه خو په ونه يو څه دنگه او
مخ يې يو څه ښوی و. په عمر پخه ښکارېده.
د ببو په اټکل تر پنځه دېرشو به پورته وه.
په خبرو کې دواړه تېزې وې. د تلويزيون د هغو نطاقانو په څېر چې
خبرونه به يې له ياده ويل او د ببو ماغزه به يې خوړل.
دواړو په وار سره د خپل کور او ژوند صفتونه رااخيستي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې خبرې فاطمې کولې. د خبرو پر وخت يې لاسونه ډېر خوځول، سترګې يې ټومبله، او يونيم ځل يې له خبرو سره خوله هم کږوله.

مجلس ګرم روان و چې زرمينې معصومه راوستله.

د پيالو پتنوس د معصومې په لاس کې و او چاينکه زرمينې اخيستې وه.

د معصومې يوازې سترګې او د پزې پورته نيمايي ښکارېدله. تور ځادر يې د ښي غوږ له پاسه راغلی، خوله او پزه يې پټه کړې او بېرته د کيڼ غوږ له پاسه تېر شوی و.

غټې سترګې يې په رانجو او ريملو لا ښايسته شوې وې او د پيکي پېچل شوي ويښته يې د وروځو سر ته راکښته شوي وو.

ان ببو ته هم تر دې مخکې دومره ښکلې نه وه ښکاره شوې.

معصومې له فاطمې او د هغې له مور سره د لاس روغبړ وکړ. پيالې يې ورډکې کړې او د مېلمنو مخې ته يې کېښودې. پخپله د ببو څنګ ته کېناسته.

يو ځل به يې ميلمنو ته کتل او بل ځل تر سترګو لاندې زرمينې ته.

د ميلمنو څو پوښتنو ته يې لنډ ځوابونه ورکړل او کله چې زرمينې ورته په سترګو کې اشاره وکړه، ولاړه شوه.

همدا چې معصومه له کوټې څخه ووته، فاطمه د مور په غوږ کې وپسېده.

مور يې هم په کراره کوم څه ورته وويل.

هغه خندنۍ شوه، ويې ويل: ښه نو زموږ خولې به کله راخوږې کئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ببو زړه په درزا شو. د تندي او د مخ گونځې يې کمې شوې خو هڅه يې وکړه چې خپله خوشحالی پټه کړي. شونډې يې په زوره سره راټولې کړې، ويې ويل: خورې دا خو د ژوند ماميله ده. د يوې دوو ورځو خبره نه ده. موږ م خپل پردي لرو. دا سې ژر چېرته کېږي.

زرمينه په خبرو کې وروله ېده: ببو ! دا خوارکيانې ولې ځوروې. ان له کومه ځايه راغلي دي.

ببو په لړزانده غږ وويل: لورې، يو پوښتنه موښتنه خو به موږم کوو.

د هلک مور په بېړه وويل: زر واړې خو پوښتنه وکئ.

فاطمه يې خبره ورپوره کړه: موږ ټول کلی پېژني. چې له هر چا د سيدانو پوښتنه وکئ، درته وبه وايي چې څه رقم خلک دي.

ببو هغوی تر بلې جمعې رخصت کړې خو پخپله يې ځان سره کرل ربېل چې د معصومې واده به څنګه وي؟ په دې پردي وطن کې به څوک واده ته خبروي؟ جهېز به څنګه ورکوي؟ او سل خبرې نورې.

دغه خوشحالي له سلو اندېښنو سره ملـه وه. سړی رېښتيا ښه سړی دی؟ څه چې زرمينې او شفيقې ويل، رېښتيا به وي؟ که هغه صفتونه چې دوی يې کوي، رېښتيا وخېژي خو بيا يې گټه کړې ده.

يو ځل يې معصومې ته وويل چې وه نجلی، ته په کې څه وايې؟ وايي چې سړی بېسواده دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې په بيړه ځواب ورکړ: ورور مې چې مکتب ويلی، څه ګټه يې کړې ده؟ مکتب يې څه په درد ولګېد؟ هرڅومره خواري چې کوي يوه يې نه دوه کېږي.

ببو هغې ته نور څه ونه ويل خو ابراهيم ته يې دومره وويل چې د سړي سم مالومات وکړي چې څه رقم خلک دي.

ابراهيم وويل: ښه وايې خو تر کابله څنګه لاړ شم؟

- همدلته به څوک پيدا نه شي چې دوی وپېژني؟

- زه به يې وګورم.

بله ورځ يې ببو ته حال ته ورکړ: يو سړی مې په صدر کې پيدا کړ، د ريشخور دی. ده وويل چې سيدان روغ خلک دي. نور نو خدای پوهېږي او کار يې.

د دوی کور ته د شفيقې تګ راتګ ډېر شوی و. مېړه يې هم وخت نا وخت سر ورجوتاوه. هغه د خپل کليوال په صفتونو نه مړېده.

د ببو زړه ته د پلوشې خبرې لويه اندېښنه وراچولې وه.

هغې ويلي وو چې که دا سړی دومره ښه سړی دی نو ولې زرمينه او شفيقه خپله پېغله خور نه ورکوي چې د معصومې کوښښ ورته کوي؟

ببو دا خبره معصومې ته هم وکړه خو هغې وويل: ببو خبره دې تا سره وي. خپلې خور ته يې په لندن کې يو سړی ليدلی. وايي ښې پيسې لري.

ببو زړه نا زړه وه خو د معصومې عمر ته او دې خرابې وضعې ته چې به يې وکتل، همدا يې خپله پرده ګڼله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله اوونۍ یې له فاطمې څخه د ورور عکس وغوښت.
هغې په خندا وویل: ببو په عکس باندې یې څه کوې؟ پخپله تیار راغلی، په کوټه کې ولاړ دی.
ببو ابراهیم ورپسې ولېږه چې کور ته یې راولي.
هغوی چې راغلل، ببو او زرمینې د کوټې په پردو کې چوله جوړه کړه او معصومې د پخلنځي له نیم کښې دروازې ورته وکتل.
سړی دومره بد نه و. د څلوېښت کالو به و. دنګ، هډور سړی و.
سپینه خولۍ یې نیم سر پټ کړی وو او د خولۍ له شاو خوا تک تور ځلېدونکي وېښته راوتلي وو. د وېښتانو څټ او بېره یې پاکه خرېیلې وه. داسې ښکارېده چې همدا اوس به د نایي له دوکانه راوتلی وي. د اوږده مخ پلنې ژامې یې له ډبلو بربېتونو او لوړې پوزې سره د نارینه هیبت کیسه کوله.
همدغه شی د ببو خوښ و.
هغې به ویل چې نارینه باید هیبت ولري.
د سید عثمان خړې سترګې یو څه وړې او په خپلو کاسو کې ننوتلې وې او د غومبرو له راوتلو هډوکو سره یې چندانې ښې نه برېښېدې.
خو ببو په دې خبرو پسې دومره نه ګرځېده او ویل به یې چې نارینه عیب نه لري.
د ټولو سلا په همدې شوه چې دوستي به ورسره کوي.
په بله جمعه کې یې هغوی ته دسمال ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو جهېز ته حیرانه وه چې څنگه یې ورپوره کړي؟ په دوی کې خو د ولور رواج هم نه و او زوم والا هم په دسمال کې ایله پنځه زره کلداري ایښې وې.

هغې خپله له موړه لوېدلې د سروزرو گوته ابراهیم ته ورکړه چې خرڅه یې کړي.

په پیسو یې د معصومې د جهېز لپاره یو څه لوښي موښي واخیستل.

د معصومې له کوژدې تر واده پورې درې میاشتې دومره ژر تېرې شوې لکه درې ورځې. خو تر واده وروسته هره ورځ کال غوندې وه.

معصومه یې څنې بوتله.

دوی په پېښور کې پاتې شول او معصومه یې کابل ته بوتله.

ابراهیم او زرمینه ورسره لاړل. ماشومان ببو ته پاتې شول.

ابراهیم او زرمینه په درېمه ورځ بېرته راغلل.

سړی خوشحاله و خو زرمینې د زوم د کور ډېر صفتونه کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

۵-۱. نوی ژوند

معصومه د ښکلي تخت د پاسه پر بخملي توشکه پرته وه. تخت ته مخامخ د سینګار پر مېز باندې د سره مرسل د ګلانو ګېډۍ او د سینګار ډول ډول سامانونه ایښي وو.

هغه راپاڅېده. ګلانو ته یې پزه ورنږدې کړه، لویه ساه یې واخیسته.

په هېنداره کې یې ځان ته وکتل.

پر غوږونو اننګو یې ګوتې تېرې کړې.

یو څه حیرانه شوه ځکه غاښونه یې تر پخوا کوچني شوي وو او لکه په لاس چې دې پېیلي وي، سره برابر وو.

شونډې یې هم تر پخوا نرۍ شوې وې.

یو وار یې ځان سره ویل چې زه بدله شوې یمه او بیا یې په زړه کې وګرځېدل چې نه زه له پخوا همداسې ومه.

یوه لاس ورته په ګیلاس کې د انارو شربت مخې ته کېښود.

دې ښي لوري ته وکتل.

ګلداره ښیښنه یي جګ یې د مېږه په لاس کې و.

هغه ورته موسکی شو او بیا یې د ناکو، منو، کېلو او انګورو څخه ډکه غورۍ مخې ته ورکېښوده.

ښه شېبه دواړو په ټوکو او خنداوو مېوې خوړلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر کې سيد عثمان ورته يوه دانه کېله سپينه کړه.
د دې خولې ته يې ونيوه.
په مينه يې ورباندې غږونه کول: معصومې، معصومه ګلې ! دغه يوه دانه بله وخوره، نوره دې نه ځوروم.
خو دا مړه شوې وه.
په لاس باندې يې کېله پورې وهله.
مخ يې بلې خوا ته ګرځولی و.
څنې يې پر مخ باندې خورې وې.
په نخرو يې ويل: نه، نه، بس دی. نه يې خورم.
خو مېړه يې همدا غږونه کول چې معصومې، وه معصومې !
غږونه وار په وار په زوره کېدل او د چيغو بڼه يې راخپلوله.
د وره په دربا راويښه شوه.
خوابنې يې چيغې وهلې: معصومې ! تا ته وايم، وه د خان صايب لورې ! ترکله به خوبونه کوې؟ پاڅه تنور ولګوه. ډوډۍ پخه که چې مازديګر شو.
معصومې سترګې وموښلې.
په ښۍ پوښتيو او په نس باندې يې درد و.
هغه پر وچ کلک ټغر باندې ويده شوې وه.
خوابنې يې توشکې ورڅخه اخيستې وې چې تا ولې په جهيز کې درسره بستره نه ده راوړې.
کولمې يې تاوېدې، ان سهار يې يوه ټوټه وچه ډوډۍ خوړلې وه، بيا يې تر اوسه په څه شي څکه هم نه وه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاطمې ډوډۍ پرې درولې وه چې ولې بچي نه راوړې؟ شنډې غوا ته چا وابنه ورکړي دي؟ د ډوډۍ صندوق ته یې قلف وراچولی و.
معصومه په سختۍ راپاڅېده.
خپل ډنگر بدن وربانديې دروند و.
د انگړ په گوټ کې یې تناره ته ځان ورساوه.
بوټي یې پکې ورواچول، خړ، تراخه لوگي راپورته شول.
د معصومې له سترگو د اوښکو څاڅکي راوبهېدل، د غومبرو له راوتلو هډوکو یې تېر شول او په گونځې گونځې سپېره مخ کې یې لارې جوړې کړې.
څو شېبې وروسته د دې لوگیو ځای یو بل ډول تکو تورو غوړو لوگیو ونیو. د رابړ د سوځېدلو بوی هوا کې خور و.
په تناره کې زاړه بوټان سوځېدل.
ډوډۍ یې چې له تناره څخه راوابستلې، فاطمه راغله.
شگور یې ورپورته کړ او ویې ویل: وه خړمبنې! چې بیا دې چایجوش هېر نه شي. تناره ته به یې کوزوې.
معصومې د سوالگرو په شان لاس وراوږد کړ: وږې یمه.
فاطمې د یوې ډوډۍ سوځېدلې څنډه ماته کړه او د اسې یې د هغې مخې ته گوزار کړه لکه سپي ته چې یې واچوي.
***
د وره له خلاصېدو سره کوټې ته د لانټین ژېړه رڼا ورننوته.
معصومې پورته وکتل، لانټین د سید عثمان په لاس کې و.
زړه یې په درزا شو.
پروني دردونه یې وریاد شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښې او لاسونه يې راټول کړل.
د کوټې کونج ته يې ځان وځکاوه.
د سرې اوږده او غښتلي لاسونه يې کمڅيو ته ورولوېدل.
د معصومې چيغه پورته شوه: د خداى لپاره، څه مې کړي دي؟
گناه خو مې راوښه
د مېږه لغته يې پر چپ تشي برابره شوه او خبره يې ورپرې کړه.
ژړا، انگولا، زارى، او د لغتو او سوکان دربا په گډه سره کوټه په سر واخيسته.
څو شېبې وروسته د خواښې غږ معصومه له وهلو خلاصه کړه:
زويه بس يې دى، ولې ځان پرې ستړى کوې. هسې له دې خرې سره دې ماغزه خورې.
سيد عثمان چې ساه يې بنده بنده کېده او ستمى يې خوت، له کوټې څخه د راوتو په حال کې وويل:
وه د سپي لورې...که بيا دې... د غرمې خوبونه... کړي وو... زه به درسره جوړ شم.
سيد عثمان هر شپه په جلا کوټه کې څملاسته.
دې ته يوازې هغه وخت ورجوتېده چې خور يا مور به يې ورته شکايت کړى و او د دې وهل به حتمي وو.
معصومې ته ببو ورياده شوه.
په زړه کې يې وگرځېدل چې کاشکې ببو يو ځل راغلې واى.
خو ژر له خپلې هيلې پښيمانه شوه.
وريادې يې شول چې دوې مياشتې مخکې چې ببو ورغلې وه، خواښې او نندرور يې ورسره ځنگه چلند کړى و. اول خو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوابښې له خپل بکس څخه دې ته صابون ورکړ چې مخ او لاس وربانددې پرې مينځي او د يوې مياشتې خيره په يو وار صابون وهلو پاکه کړي. بيا يې بل بکس ته کونجي واچوله. د دې پاکې جامې يې ورکړې او په غوږ کې يې ورته وويل: که دې مور ته حال ويلي وو، بيا به دې ګيله له ځانه وي.
اوږده شېبه وروسته ببو پوښتنه وکړه چې معصومه چېرته ده؟
فاطمې ورته وويل چې هغه تر اوسه ويده وه. همدا اوس راويښه شوه. مخ لاس مينځي، رابه شي.
معصومه هغه وخت دومره خواره نه وه لکه اوس خو بيا هم ببو ورنه څو ځلي پوښتنه کړې وه چې ولې دومره ډنګره شوې يې؟ ناجوړه خو به نه يې؟
خو دې ورته ويلي وو: نه، زه بيخي جوړه يم. هسې مې تاسو ته اندېښنه وي چې څنګه به يې. نوره هېڅ خبره نشته.
په هغه ورځ څو شېبې د ببو په څنګ کې کېناسته. د ورور او کورنۍ د حال پوښتنه يې وکړه. خو خوابښې ورته سترګه وټومبله او دا جګه شوه.
چې د غرمې ډوډۍ يې تياروله، د خوابښې پېغورونه يې واورېدل چې ببو ته يې ويل: زوی مې خوارکی له ملابانګه تر ماښامه خواري کوي خو ټولې پيسې ستا د لور په دواګانو ځي. بيا کاشکې کومه ګټه خو وکي. له اولاده خو يې تمه ختلې ده. بيا په ژړا سر شوه له ژړا سره يې وويل: زما قسمت خوار دی. زړه بوډۍ مې د خوارکي زوی په نصيب شوه. نه يې اولاد کېږي، نه يې د کورکار زده، نه کومه قواره لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو هېڅ ونه ویل.
ډوډۍ ته یې لاس نه ورغځېده. لکه ډوډۍ چې دا خوري.
په دوو دریو شخوندونو مړه شوه.
پلمه یې دا وه چې فشار یې لوړ دی، ډاکترانو له ډېر خوراکه منع کړې ده.
دسترخوان چې ټول شو، هغه ولاړه شوه.
چای ته نشوه تمه.
ویل یې چې د کوم چا دوعا ته ځي. د خدای پامانۍ په وخت کې یې د معصومې په غوږ کې وویل: لورې اوسېله وکه.
ببو چې لاړه، دا په ژړا شوه.
خوابښې ته یې وویل: زه خو مو هرڅه په چوپه خوله تېروم، اوس مو ببو ته هم ملا تړلې ده.
خوابښې ورته هېڅ غږ ونه کړ. خو بېگاه چې یې زوی راغی، یو دم یې په ژړا پیل وکړ: وه خدایه، زه دې همدې ورځې ته ساتلې ومه؟
په څه خوارۍ مې زوی رالوی کو. واده مې ورته وکو چې یو څو شپې ارام وکم خو دا.
سید عثمان یې په خبرو کې ورولوېد: څه خبره ده؟ بیا یې څه کړي دي؟
مور یې د نیالۍ لاندې لاس تېر کړ. دوه ټوټې قات قات کاغذونه یې راوایستل او زوی ته یې ونیول.
- دا څه شی دي؟
مور یې د څادر په پیڅکه باندې اوښکې وچې کړې. پزه یې پورته کش کړه، ویې ویل: څابښت دي. ټوله خبره په همدې کې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سم مې پوی که، خبره څه ده؟

ـ نن يې هاغه جادوګره ببو راغلې وه. دا ښاپېښتونه يې دې ته راوړي وو چې په تا يې وخوري. چې د تا زړه له موږه تور کي.

معصومه يې په خبره کې ورولوېده: دروغ ولې وايې؟

د خوابنې ژړا له سره زور واخيست: ودې ليدل؟ ستا په مخ کې راته دروغجن وايې، چې ته نه يې څه څه به راته وايي؟ ته څه خبرېږې وه زويه.

بيا د ببلچې لاستی و او د معصومې ولي، ملا، سر او پښې.

د دې خاطرې په پای کې د معصومې سترګې درنې شوې او خوب يوړه.

خوب يوازينی شی و چې د معصومې هيلې يې ورپوره کولې. ښه خواړه، روغ بدن، ښکلا او خوشحالي دا ټول يوازې په خوب کې ورته رسېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲-۵. نوې ګوتمۍ

ابراهيم د زرمينې په ګوته کې د نوې ګوتمۍ په لېدو سودايي غوندې و. دا يې له کومه کړې؟ زه څنګه پرې نه يم خبر؟ له دوکانه يې پته کړې ده؟ نقلي خو به نه وي؟ کېداى شي د سرو زرو نه وي، هسې به نورو ته ځان ښيي. يا کېداى شي له خپلې ورېندارې يې امانت اخيستې وي. دغو فکرونو د ابراهيم چورت خراب کړى و.
په دې تمه و چې کارونه ژر سره خلاص شي. خلک خپلو کورونو ته لاړ شي او دى له کيسې خبر شي.
هغه د معصومې د واده په ورځ دغه ګوتمۍ ولېده او ماښام چې د واده له جنجاله خلاص شو، له زرمينې سره يې اوله خبره همدا وه:
وه ښځې دا ګوتمۍ دې له کومه کړې؟
زرمينې د ښي لاس په غټه او بټه ګوتو د کيڼ لاس په منځوۍ ګوته کې ګوتمۍ تاو راتاوه کړه، په نخره يې وويل: دا خو مې لالا له لندنه رالېږلې وه.
ابراهيم خپل ښى لاس وراوږد کړ: ته را.
ښځې نوې ګوتمۍ راوايسته او د مېړه په ورغوي کې يې کېښوده.
سړي د ګوتې له ډنډره ونيوه. سترګو ته يې پورته کړه. د ډنډر د ننه خوا کې يې ۲۱ نمبر ته وکتل. بيا يې په ورغوي باندې کېښوده. يو دوه وارې يې سوکه سوکه پورته وغورځوله او بيا يې وويل: امم، عربي ده. ښه درنه خو ښکارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څلور نیم ګیرامه ده؟
ـ ته څه پوی شوې؟
ـ هغه، کبیر، کبیر راته وویل.
ـ ښه نو دا یې کله رالېږلې وه؟
ـ ان هغه وخت چې خبیر لالا مې لا دلته و.
ـ ښه، نو تر اوسه دې ولې نه وه راښودلې؟
ـ هېڅ، همداسې. ما ویل چې رانه وایې نخلې. چې خرڅه یې نه کې.
ـ غلې شه ! کم عقلې.
له هغې خبرې میاشتې تېرې شوې.
بله ورځ یې له خبیر سره په ټیلفون کې خبره یاده کړه چې لالا دې هغه ګوتمۍ په لنډن کې اخیستې وه که یې پیسې درلېږلې وې او تا دلته واخیسته؟
خبیر له ګوتمۍ بیخي ناخبره و. هغه وویل چې ما خو چا ته ګوتمۍ نه ده راوړې.
د ابراهیم سودا ورځ تر بلې زیاتېده له خو چا ته یې غږ نه کاوه.
د معصومې د واده دریمه چې تېره شوه نو زرمینې به هڅه کوله چې خپل مېړه او خوابښې د هغې کورته له تګ څخه منع کړي.
همدا به یې ویل چې څه یې کوئ؟ شکر ارامه ده.
سید عثمان شاه هم په دې پنځو میاشتو کې یوازې یو وار پېښور ته راغلی و، هغه هم یوازې. بهانه یې دا وه چې د کور کارونه ډېر دي، مور یې ناروغه ده او معصومه ایله د کور کارونه سمبال کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو هم چې يو ځل د معصومې لېدو ته ورغلې وه، ويل به يې چې شکر ارامه ده خو ابراهيم د هغې په څېره کې خپګان لېده.
ځو وارې يې زرمينې ته هم دا خبره وکړه خو هغې به ويل: د ببو خوارکۍ خو همدا يوه لور وه. خامخا به ورپسې خپه کېږي.
هغه چې به له ببو پوښتنه وکړه، د هغې ځواب هم همدا شی و.
پس له پنځو مياشتو يې يوه ورځ ببو ته وويل: ډېرې شپې وشوې چې د معصومې پوښتنه دې نه ده کړې. دا ځو شپې يې سر په سر په خوب کې وينم. ما وې که يو ځل تللې واى.
ببو سوړ اسويلى وکيښ، ويې ويل: هو زويه، زما زړه هم ورته تنګ دى خو څه وکم مجبوري ده.
ـ د څه شي مجبوري؟ ته خو چا نه يې منع کړې. وايم چې هر وخت دې زړه وي، ورځه.
ـ نه زويه تا خو نه يمه منع کړې. خو
ببو غلې شوه.
ـ ولې خبره ژوبې؟ زرمينې خو به درته څه نه وي ويلي؟
ـ نه بچيه. دې څه نه دي ويلي خو د معصومې خواښې او نندرور ډېر خراب خلک دي. زه چې ورغلې ومه، پيغور يې راکړ چې لور ته دې سم جهيز نه و کړى، کار يې نه زده، اولاد يې نه کېږي...
ببو خپلې اوښکې د پوړني په پيڅکه وچې کړې. په ژړغوني غږ يې وويل: وايي چې لور دې شنډه ده، زړه ده.
ابراهيم وويل: دا څه وايي؟ نو ولې دې ما ته نه ويل؟ په زوره خو مو نه ده ورکړې، پخپله ورپسې راغلي وو. دله خلک.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ته ابراهیم له غټو کښورو سره کور ته راغی. ببو ته یې کړه:
سبا وختي به له خیره ځم.
خړ مازدیګر یې د سید عثمان د کور وروټکاوه.
د معصومې خوابنې ورته دروازه خلاصه کړه.
دی چې انګړ ته ورننوت، ښې لاس ته یې یوه ډنګره خوارنجوکې
ښځه ولیده چې اورلړونی په لاس د لوګیو په منځ کې د تناره سر
ته ناسته ده.
ګومان یې وکړ چې کومه پردۍ ده.
سر یې ټیټ کړ او د کوټو خوا ته روان شو.
خو له هغې خوا یې د معصومې غږ له ژړا سره واورېد: اخ، لالا
جانه ! خوب خو به نه وینم؟ ته په رینښتیا راغلی یې؟
هغه مخ ورواړاوه.
غږ د معصومې و خو څښتنه یې بدله ښکارېدله.
ښه ورته ځیر شو.
نه، سترګې خو یې هماغه وې. خو ډېرې ننوتلې، تر سترګو یې
توره کړۍ راتاوه شوې وه. د مخ پر راوتلو هډوکو یې ګونځې
ګونځې تور پوستکی لکه یخ وهلي بانجان پروت و. ان غاښونه
یې هم د پوستکي لاندې شمېرل کېدل. د تندي ګونځې یې عمر
دوه چنده زیات ښوده.
د مرۍ دوو خواو ته یې دوې پلې لکه د رنګې کېږدۍ لرګي په
ځان پورې ګونځې ګونځې پوستکی پورته نیولی و او له ساه
اخیستلو سره کښته پورته کېدې. هغې ځان د ورور غېږې ته
واچاوه او ښه اوږده شېبه یې وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورور په سترګو کې هم اوښکې راټولې وې خو مناسب ځای ته یې کتلې چې راوبهېږي.
د معصومې خوابښې داسې غلې ولاړه وه چې ته وا ساه پکې نشته.
نور نو د معصومې د صبر کاسه ډکه شوې وه.
لالا ته یې ښه زړه تش کړ.
د ټولو ظلمونو کیسې یې ورته وکړې.
د هغې له هرې کیسې سره د ابراهیم د اوښکو یوه لړۍ ګرېوان ته رهي کېدله او د هغه د تودې سینې په ویښتانو کې ورکېدله.
کله چې دی راولاړ شو، معصومه یې پښو ته ورولوېده چې زه نوره دلته نه شم کېناستی. ما هم درسره بوځه.
ابراهیم هغه دلاسه کړه: یو دوه درې ورځې نوره هم صبر وکه. زه به د سپین ږیرو جرګه راولم. که داسې پخپل سر کور پرېږدې نو بیا به مو خلک ګرموي.
ـ لالا د خلکو په خبرو پسې مه ګرځه. ما درسره بوځه که نه نو دوی به مې ووژني. ما ته یې اخطار راکړی و چې چا ته به حال نه وایې.
ابراهیم غږلوړ کړ چې ټول یې واوري: کوم د نر زوی به وي چې په تا لاس پورته کي.
مخ یې د خور خوابښې ته کړ: اې! تاسو ته وایم. ها بې غیرته زوی ته به دې وایې چې که د معصومې د سر یو ویښته کم شو نو بیا به زه ورسره جوړېږم. بس دي همدومره ظلمونه مو چې کړي دي، همدا مو بس دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵-۳. رسوايي

زرمينې په زړه کې خداى خداى کول چې ابراهيم دې په هرڅه پوه شوى نه وي. ځمکې ځاى نه ورکاوه. کله به پخلنځي ته تله او کله چوترې ته.

ببو ته يې هم خپله اندېښنه نه شوه ويلاى.

همدا چې د کوم بچي غږ به يې واورېد ، د ليونيانو غوندې به يې چيغه کړه: غلي شئ !

ماښومان يې څو څو وارې پر همدې ووهل چې ولې شور کوئ.

سر يې تود و. ماغزه يې کار نه کاوه. ساه کښل هم ورته ګران وو. په ستوني کې يې د کومې غوټې احساس کاوه. هر ځل چې به د سراى دروازه لرې شوه، د دې زړه به په ټکان شو.

ماښام نژدې و چې مېړه يې په دروازې راننوت. رنګ يې تور اوښتى و او شونډې يې وچې کلکې وې.

زرمينې ځان په پخلنځي کې پټ کړ.

هغه چې کوټې ته ورننوت، د چايو پتنوس يې واخيست او په رېږدېدلو ګامونو کوټې خوا ته روانه شوه.

د کوټې له دروازې سره پښه نيولې شوه.

د ذبيح او ليمې غږونه يې واورېدل چې پلار ته يې ويل: پلاره !

نور چې هرڅېرته ځې، موږ درسره بوځه. چې ته نه يې مور مو وهي.

زرمينې د کوټې د وره پرده د ښي لاس په ځنګل ببرته کړه.

سلام يې واچاوه خو چا ورته عليک ونه وايه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره يې لا زياته شوه.
پتنوس يې د مېږه مخې ته کېښود.
پياله يې کنګاله کړه او کنګالي ته يې تشه کړه.
لا يې پياله پر نالبکۍ نه وه اېښې چې د ابراهيم لاس وروغځېد.
د دې ګوتې يې ټينګې کړې.
ځان خوا ته يې وروښکوله.
نژدې پر پتنوس لوېدلې وه.
د مېږه سترګو ته يې وکتل.
په سرو سترګو کې يې غضب لمبې وهلې.
هغه په کراره خو د ريشخند په ژبه وويل: ښه نو دا ګوتمۍ دې لالا
درته راليږلې وه، هه؟
د ببو او لمسيو خولې وازې پاتې وې.
يوه هم څه نه ويل.
زرمينه غلې وه.
ـ تا ته وايم. خبرې وکه.
زرمينې ځمکې ته کتل.
شرک شو. مخ يې تود شو.
د ابراهيم څپېړه يې پر سپين مخ باندې سرې ليکې وايستې.
چيغه يې کړه: ببو ! هله چې وهي مې.
د ابراهيم غرېډ شو: اوهو، لا مې وهلې چېرته يې، ته ودره.
ورپسې جګ شو.
لغته يې ورته سيخه کړه.
يو وار يې پر تشو باندې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو ځان ور ورساوه.
د هغه لاس یې ټینګ ونیو.
د ېوال خوا ته یې پورې وواهه: وه زویه، څه خبره ده؟ شرم دی، خلک را باندې خبروې؟
هغه د ببو لاس په یوه ټکان پورې وواهه، ویې ویل: خبره له خلکو تېره ده. دې راته دروغ ویلي. ستا د لور ژوند یې ورتباه کړی.
بیا یې پر زرمینې د لغتو وارونه وکړل.
د هغې په چیغو د جمال مېرمن په منډه را ورسېده.
زرمینه یې د کوټې په کونج کې کېنوله او پخپله یې هم څنګ ته کېناسته.
ببو ابراهیم خپل څنګ ته کېناوه.
ابراهیم سوړ اسویلی وکیښ. ژر ژر یې ساه کښله. پر شونډو یې ژبه تېره کړه، ویې ویل: ببو ! دې مکارې مور ټول غولولي وو. پر معصومې سخت ظلم روان دی. مېړه یې یو قاتل انسان دی.
ببو په خبرو کې ورولوېده: دا څه وایې؟ څوک یې وژلي؟
ابراهیم زرمینې ته مخ ورواړاوه: ووایه کنه، ته خو خبره وې.
د زرمینې سر کښته و. یوازې د سلګیو غږ یې راته.
مېړه یې وویل: تا خو راته ویلي وو چې سړی کونډ دی. ولې دې صفا خبره نه وه کړې چې ښځه یې پخپله وژلې ده؟
ببو وویل: خپله ښځه یې وژلې ده؟ دا څه وایې؟
ابراهیم زرمینې ته اشاره وکړه: دا بې شرفه په هر څه خبره وه. خو د یوې ګوتمې په خاطر یې له مور پټ کړي وو.
د زرمینې سلګو زور واخیست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم ببو ته کړه: هغه گوتمۍ، چې دې پدرنالتې ویل ورور یې له لندنه ورته رالیږلې ده، هغه ورته عثمان خان اخیستې وه.

اوف چې وایم دا گوته یې له گوتمۍ سره ورغوځه کم.

زرمینې د څادر له چولې نورو ته وکتل.

د ټولو سترگې د هغې خوا ته وې.

بیا یې ژړا ته زور ورکړ.

مېږه یې چیغه کړه: بس که مکارې! اوس نو ژاړه مه، داسې به کله رانه خلاصه شې.

د ښځې ژړا بیا په سلگیو بدله شوه.

سړي خپله خبره پسې وغځوله: عثمان خپله ښځه په دې وژلې وه چې اولاد یې نه کېده. هغې کومه ورځ ورته ویلي وو چې تاوان په تا کې دی، ته کمزوری یې. همدې سره یې هغه تر مرگه پورې وهلې وه. هغه وخت دی په کوم تنظیم کې و. ښځه چې له اخه ټوخه لوېدلې وه، بیا یې په مرمۍ ویشتلې وه. اوس یې معصومه هم په وهلو وهلو مرگ ته رسولې ده. ببو! د کاپر زړه به پرې وسوځي. ما خو په اول نظر بیخي ونه پېژندله. وچه کلکه، تیار لرگی ورنه جوړ دی.

د ببو غږ له ژړا سره پورته شو: څه خوار قسمت مې دی. یوه لورکۍ مې وه، هغه یې هم په ژوندون رانه بېله کړه. نه هغه راځي، نه زه ورتلی شم.

زوی یې وویل: ژاړه مه. په دې کې خو ته هم گرمه یې. تا خو یې حال لیدلی و. ولې دې ما ته څه نه ویل؟ ته چې تللې وې، ما درنه پوښتنه وکړه چې خور مې څنگه وه؟ تا ویل چې بیخي شکر ښه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړا په منځ کې د ببو غږ واورېدل شو: څه به مې کړي وای، وه زویه! ما ویل که ته خبر شې او ښې ته به دې څه وو ایې. د معصومې ژوند به لا پسې خراب شي. ما خو ځکه څه نه ویل.

پلوشې وویل: خیر اوس نو دا خبرې کومه ګټه نه لري. د چارې خبره وکړئ چې څه وکو چې دا لانجه خلاصه شي.

ابراهیم پر تندي لاس کېښود. لویه ساه یې واخیسته، ویې ویل: زما خو ماغزه بیخي کار نه کیي. څه وکو؟ هېڅ نه پوهېږم.

پلوشه یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل: زه وایم که د سپین ږیرو جرګه راوبولو څنګه به وي؟

ابراهیم په دوو ګوتو د تندي پوستکي ته ګونځې ورکړې: زما زړه هم همدا اسې ده. معصومې خو غوښتل چې هماغه ګړی راسره راشي خو ما وویل چې نه، دا خبره به په جرګې حل کوو. خو څوک راوبولو؟

ببو وویل: زویه، چلستون ته خو تللی وې، ګاونډیان بېرته راغلي وو که نه؟

- راغلي وو. ځینو بېرته خپل کورونه جوړ کړي.
- نو ورشه چلستون ته، هلته خو دې خلک پېژني. د جومات ملا، ملک، حاجي ولي مامد او هغه د شفیقې مېړه، هغوی خوم ریشخورو ته تللي دي کنه.

ابراهیم یې په خبره کې ورولوېد: بس، د هغه دووس نوم خو راته مه اخله. دا ټوله دووسي هماغه کړې ده.

یوه شېبه غلی شو. بیا یې وویل: نن یک شنبه ده؟ زه خو وایم چې تر جمعې پورې به ورشو. ریښتیا یو انډېوال مې ولید، ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې چې په طالبانو کې کسان پېژني. که خبره په جرګه نه شوه چې په حکومت يې خلاصه کو.

۴-۵. له بد نه بد تره

همدا چې ابراهيم له معصومې سره مخه ښه وکړه، د هغې په زړه کې وېره خوره شوه. په لړزاندو ګامونو يې د کوټې لاره لنډه کړه. ټول بدن يې رېږدېده. لکه يو لوی قمار يې چې وهلی وي، د سبا په اړه يې فکر کاوه. دغه فکر له اندېښنو او اميدونو ډک و. ځان به يې په څو ورځو کې ازاد ليده. د ورور په کور کې، د ببو په خوا کې، له وهلو ټکولو، لوږې او تندې څخه بېغمه ژوند. خو اندېښنه له دې چې خبره له بده بتره نه شي. که مېړه يې د جرګې خبره ونه مني؟ که هغوی وغولوي چې معصومه به نوره ښه ساتو خو وروسته يې بيا همدا حال وي؟ په شريعت کې خو د طلاق ورکولو حق د مېړه دی، که سيد عثمان دا طلاقه نه کړي، څنګه به شي؟

په همدې فکر کې و چې د وره د ټکولو غږ يې واورېد. کړکۍ ته ودرېده. خوابښې يې وليده چې د وره خوا ته روانه ده. له هغې خوا بېرته له خپل زوی سره راغله.

همدا چې د هلېز ته راننوتل، فاطمه په چيغو په ژړا شوه: وه ورور جانه ته چېرته وې؟ زما په سر کې خو يې يو تار وېښته پرې نه ښود.

معصومې د کوټې د وره له چولې وروکتل.

د فاطمې په ګوتو کې د وېښتو يوه غوټه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې هم په ژړا سر شوه.

معصومه حيرانه وه چې خبره څه ده؟

خوابښې يې څادر له سره ايسته وغورځاوه. د ورمېږ په دواړو خواوو کې يې د نوکارې خراشې وې.

په ژړا يې زوی ته وويل: نن د دې پدرنالتې ورور راغلی و. مورې دواړه يې دومره ووهلو چې بيخي له پښو ولوېدو.

خپل ورمېږ ته يې گوتې يووړې: دا وگوره، نژدې يې وژلې ومه. هسې خدای وساتلم که نه اوس به ته بې موره وې، وه شيرينه زويه.

له دې خبرې سره يې ژړا ته نور هم زور ورکړ. ورسره د فاطمې ژړا هم زور واخيست.

سيد عثمان له دهلېزه ووت. فاطمې مور ته سترگه ووهله. دواړه موسکۍ شوې.

سيد عثمان د تبر لاستی په لاس په دهلېز راننوت.

د مور او لور ژړا بيا پيل شوه.

مور يې هغه له لاسه ونيو: زويه، څه يې کوې؟ که ته دا پليته ووهې، بله ورځ به بيا خپل ورور ته شکايت وکي.

يوه شېبه يې وژړل، بيا يې وويل: دا وار به مورې ژوندۍ پرې نه ږدي. دا وار به تام ووهي.

سيد عثمان غابښونه وچيچل: ته ما له هغه وچموري ډاروې؟ اوس دې راشي، خپله خور دې رانه خلاصه کي.

معصومې د وره له شا زارۍ وکړې: دروغ وايي. والله که چا گوته وروړې وي. خدای ته وگوره، د دوی خبره مه منه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عثمان پرې برچ وهل: ته ودرېږه، د سپې لورې !
د کوټې دروازې ته یې لاس کړ. ځان خوا ته یې زور وکړ.
له هغې خوا د معصومې بې غوښې گوتې د وره پر زنځیر ټینګې وې.
دوارو زورونه وهل خو سید عثمان په یوه ټکان دروازه خلاصه کړه.
معصومه پړ مخې ولوېده.
لا یې سر نه و پورته کړی چې د سوټي گوزارونه پرې شروع شول.
اول وار یې پر ملا باندې وشو. دا شا ته قات شوه او چیغه یې کړه.
ورپسې پر ولو، ورنونو او پښو باندې یې سر په سر درانه وارونه وشول.
له هر وار سره د هغې چیغه اسمان ته پورته کېده. وی، الله، وخ، وه خدایه، وه مسلمانانو، هله چې مړه یې کړم، وی الله.
خو د سید عثمان سپکې سپورې د هغې تر چیغو تېزې وې.
هغې لاسونه سر ته نیولي وو چې سر له گوزاره وساتي. خو، سوټی یې پر گوتو ولگېد. همدا چې لاس یې ایسته کړ، بل وار یې پر سر باندې وخوړ، له چیغو ولوېده، بې سده شوه.
وخت ورته نه و معلوم خو د سپوږمۍ رڼا کوټه روښانه کړې وه چې په سد شوه. سر یې څړیکې کولې.
گوتې یې پر سر وموښلې. ویښتان یې په سر پورې کلک نښتي وو.
اندامونه یې بند په بند خوږېدل. ولاړه شوه خو سر وربانـدې وگرځېد. بېرته راولوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول بدن يې رېږدېده. غاښونه يې کړس کړس سره لګېدل. يخه هوا يې پر بدن داسې لګېده لکه مالګه چې پر زخمونو ودوړوې.
ځان يې کړکۍ خوا ته وښکاوه. انګړ ته يې وکتل.
د سپوږمۍ سپينه رڼا د لغړو ونو څانګې روښانه کړې وې. د انګړ په ګوټ کې د منې تر زړې ونې لاندې د هغې غوښ شوي لوی لوی ښاخونه دلۍ وو.
ځان ورته لکه ونې بې وسه ښکاره شو. هر بند يې جلا جلا خوږېده. لاسونه يې د پښو په منځ کې کېښودل او په پښو باندې يې ټينګ کړل. ورنونه يې په نس پورې لګولي وو.
د منې يخې هوا خوب ته نه پرېښوده. په کراره ولاړه شوه. په لړزاندو ګوتو يې د کړکۍ پرده راخطا کړه. په پرده کې يې ځان ونغښت. لاسونه يې پر مټو وسولاوه. سر يې پر زنګانه کېښود او پرده يې په سر باندې راکش کړه.
څو شېبې دغسې ناسته وه. کرار کرار يې بدن تود شو.
پاڅېده. په کړوپه ملا تر وره پورې لاړه. ورو يې د وره دستګير تاو کړ. په کراره يې ټېله کړ. ور بند و.
بېرته د کړکۍ خوا ته لاړه.
څو شېبې يې انګړ ته وکتل.
الله اکبر، الله اکبر...
د آذان غږ راغی.
کېناسته.
آذان خلاص شو. د وره خوا ته لاړه. ساه يې ډوبه کړه. غوږ يې د وره پر دړې کېښود. هېڅ غږ و غوږ يې وانهورېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې دغسې ولاړه وه. د بلې کوټې د وره د لرې کېدو غږ ته منتظره پاتې شوه خو هېڅ خبره نه وه.
بیا د کړکۍ خوا ته لاړه. کړکۍ یې خلاصه کړه. د چپرا سونو ځیګروی پورته شو.
ځای په ځای ودرېده. مخ یې وره ته نیولی و. د چا غږ یې وانهورېد.
د باندې خوا نه کړکۍ ته پلاسټیک ټک وهل شوی و. په نرۍ ګوته یې پلاسټیک سوری کړ.
ساه یې ډوبه کړه. د هېڅ شي غږ نه راته.
په پلاسټیک کې یې ګوته ومنډه. پلاسټیک یې وشکاوه. یوه پښه یې له کړکۍ تېره کړه، بیا بله پښه. لاسونه یې د کړکۍ په چوکاټ پورې ټینګ کړل. ځان یې ځوړند کړ. پښې یې له ځمکې یوه لوېشت پورته وې. ځان یې خطا کړ.
یوه شېبه غلې ودرېده.
د انګړ د دروازې خوا ته غلې غلې روانه شوه. په لاره کې یې څو ځله د دهلېز خوا ته وکتل.
دروازې ته غټ قلف لوېدلی و.
د تناره خوا ته لاړه. زینه یې راواخیسته. دېواله ته یې ودروله.
شا ته یې وکتل.
څوک نه و.
ژر ژر وختله. پر دېوال کېناسته. زینه یې په کراره راپورته کړه. له دېواله یې واړوله. کوڅې خوا ته یې ودروله. په زینو ورکښته شوه.
چې ځمکې ته ورسېده، زینه یې لرې کړه او له دېواله سره یې هواره کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې ته يې تش پتې و. پر پوله روانه شوه. کوټې ته ورسېده. يوه شېبه ځای پر ځای ودرېده. شا و خوا ته يې وکتل.

د کوټې له کړکېچه يو سړی راښکاره شو چې په پټو کې يې ځان پېچلی و. سړی مخامخ د دې خوا ته راته. مړلانتېن يې په لاس کې ځوړند نيولی و. قات شوی جای نماز يې پر اوږه پروت و.

معصومه د ېواله ته جوخته روانه وه. سړي ته چې ورورسېده، په ټيټ غږ يې وويل: وروره، د خدای لپاره ما ته پناه راکه. له کوره تښتېدلې يمه. وژني مې.

سړی ودرېد. لاندې باندې وروکتل. ويې ويل: راځه.

سړي د مخامخ کور دروازې ته مخ واړاوه. له جېبه يې کيلي راوايسته. قلف يې خلاص او زنځير يې ښېرته کړ. ورو يې دروازه پرانيسته. معصومې ته اشاره وکړه چې راننوځه.

معصومه ورننوته. د دروازې شا ته ودرېده.

سړي ور پورې کړ. دا يې تر مټ ونيوه: راځه، په کور کې څوک نشته.

معصومې زړه نا زړه ورو ورو ګامونه واخيستل.

سړي د دهلېز د وره قلف ته کيلي ورواچوله. ور يې خلاص کړ.

دواړه ورننوتل.

معصومه يې وړوکې کوټې ته ورننه ايسته.

د کوټې په منځ کې بستره غوړېدلې او بړستن يې ګډه وډه پرته وه.

سړي وويل: راځه، پر دې توشکې کېنه.

بړستن يې پر پښو باندې ورواچوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخامخ ورته په ګونډو کېناست او د دې مخ ته يې وکتل: دا سترګه دې ولې پړسېدلې ده؟

- مېړه مې وهلې يمه.
- ولې؟
- بس نو. هر وخت مې وهي.
- خدای دې يې غرق کي. دا څه رقم انسان دی؟
- پوښتنه مه کوه وروره. ټول بدن مې شين اوښتی. سر مې مات دی.

سړي يې له سره پرده لرې کړه. پر وېښتو يې وچه شوې تور بخونه وينه ښښتې وه.

د معصومې زنې ته يې لاس وروړ.

د هغې سر ځوړند و. سترګې يې په ځمکې پورې ګنډلې وې.

سړي وويل: د خدای په قهر دې اخته شي. دا سې ښکلې ښځه د وهلو وي. سړی بايد ښځه ونازوي. حيوان خو نه ده چې ويې وهي.

د معصومې مخ يې په ورغوو کې ونيو: حيف دی. دا دله د ښځو په قدر نه پوهېږي.

معصومې يې لاسونه لرې کړل. سر يې شا ته يوور.

سړی لږ په څټ شو.

پاڅېد. د کړکۍ خوا ته لاړ.

يوه شېبه ودرېد.

بيا د کړکۍ تاخچې ته ورکړوپ شو. ترموز يې راپورته کړ.

په ګېلاس کې يې لږ چای واچاوه. ويې رغړاوه. چای يې په بل ګېلاس کې تش کړ. بيا يې ګيلاس ډک کړ. بوره يې په کې واچوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاشوغه یې په کې ووهله. راغی. په لړزانده غږ یې وویل: دغه، دغه خوږ چای و- وڅښه.
د معصومې څنګ ته کېناست. په چپ لاس یې ګېلاس د هغې خولې ته ونیو.
معصومې یو غوړپ څنې وکړ.
سړي ښی لاس د دې پر اوږې کېښود.
معصومې ځان راغونج کړ. پرده یې پر سر سمه کړه.
سړي بیا لاس وروغځاوه.
دا یې د ځان خوا ته وروښکوله.
معصومې یې لاس پورې وواهه. سړي ته یې وروکتل.
د سړي لمن پورته وه. چپ لاس یې تر پرتوګ لاندې و.
معصومې چیغه کړه: د سپي زویه، څه کوې؟
دې سره په منډه له کوټې ووته. په درنګ شېبه کې یې د انګړ وره ته ځان ورساوه او هماغسې یېلې پښې کوڅې ته ووته.
پورته خوا وځغاسته. له پنځو- شپږو دروازو واوښته. ساه یې وسوځېده. ودرېده.
شا ته یې وکتل.
څوک نه وو.
دېوال ته یې ډډه ولګوله.
د زړه دربا یې پخپله اورېدله. ساه یې تېزه تېزه اخیستله. مخ یې تود و خو لاسونه لا هماغسې ساړه.
د چا د منډو ترپا یې واورېده.
شا ته یې وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عثمان له کړلېچه راتاو شوی و.
منډه يې کړه.
د سید عثمان چیغه يې واورېده: ودرېږه، د سپي لورې. وايم ودرېږه.
دې منډې وهلې خو د سید عثمان لاس يې اوږې ته ورورسېد.
چیغه يې کړه: وه مسلمانانو، د خدای لپاره.
د سید عثمان غبنتلي لاس يې خوله وربنده کړه.
له دوو سره مخامخ کورونو دوه سرې راووتل.
سید عثمان وویل: ورونو، هېڅ خبره نشته. دا مادر خطا تښتېدله. ومې نیوله. ځئ تاسې خپلو کورونو ته. درځه، د سپي لورې.
معصومه يې هماغسې چې پر خوله يې لاس ایښی و، په ځان پسې راوښکوله.
راوتلي سړي بېرته په چوپه خوله کورونو ته لاړل.
معصومې هڅه وکړه چې خوله خلاصه کړي. زور يې وکړ خو د مېړه هډور لاس يې ورمېږ کلک نیولی و.
پر زامو يې زور وکړ چې خوله خلاصه کړي. د مېړه ګوته يې د غاښونو تر منځ راغله. غاښونه يې پرې ټینګ کړل.
د سید عثمان سوک يې پر ټېک ولګېد. په سترګو يې تیاره راغله او لکه مړی د مېړه لاسونو ته تسلیمه شوه. پبلو پښو يې د کوڅې په خاورو کې دوې کږې وږې لیکې ایستلې.
د انګړ دروازه په شدت سره خلاصه شوه. دړې يې پر دېوالونو ولګېدې او د زنځیر شرنګهار يې پورته شوه.
سید عثمان يې سر راتاو کړ او پر ځمکه يې ګوزاره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاطمې په بېړه ور پورې او زنځير يې بند کړ.
خوابښې يې پر ويښتو بريد وکړ. لکه د لاندې له پسه نه چې سړی ويښته وباسي، په دواړو منګولو يې د معصومې ويښته وشکول.
د معصومې چيغه پورته شوه.
سيد عثمان له شانه خپل تاو کړی پټو د قيضې په شان په خوله کې ورواچاوه. پر څټ يې پښه کېښوده. سينه يې پر ځمکې ولګېده. نور يې غږ او چت نه شو.
پر پښو او څټ يې د لرګيو وارونه وشول. د مار غوندې تاوېده راتاوېده خو د مېږه پښه يې د پورته کېدو مجال نه ورکاوه.
سيد عثمان وويل: هله، غوجله خلاصه که.
معصومه يې د غوجلې خوا ته وڅکوله.
پښې يې په پړي وروتړلې.
معصومې زارۍ وکړې: بد مې کړي. غل مې خوړلي. د خدای په خاطر. خوشې مه که.
سيد عثمان چې تېزه تېزه ساه يې اخيستله، وويل: اوس به زه غل درباندې وخورم. کم ذاتې، د سپي لورې.
بل ډبل پړی يې د معصومې په خوله کې واچاوه. زامې يې سره لرې شوې. پړي يې ژبه وربنده کړه. يوازې د امممم - امممممـ تت اواز يې له خولې راوته.
سړی ووت. ور پورې شو. غوجله په تيارو کې ډوبه شوه. د وره د زنځير د بندولو غږ راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵-۵. جرګه

چا ور ووډباوه. عاطفې په ترهېدلو سترګوورور ته وکتل: خدای دې خیر کي. په دې مازدیګري کې به څوک وي؟

مور یې وویل: ګاونډیانو خو به له بامه نه یوو لیدلي؟

سید عثمان ځواب ورکړ: نه، ما شا و خوا ته کتل. هېڅوک نه وو.

- نو دا به څوک وي؟

- وبه یې ګورم. فاطمې! دا ختې د لارې نه ایسته که.

سید عثمان لاسونه سره وسولول چې نیمه وچې ختې ځنې تویې شي. د وره خوا ته روان شو. په نیمایي لاره کې ودرېده، شا ته یې وکتل. په لاس سره یې خور و مور ته اشاره وکړه چې کوټې ته دې ننوځي.

په رېږدېدلي غږ یې پوښتنه وکړه: څوک؟

- ابراهیم یم. ور خلاص که.

ور یې خلاص کړ.

ابراهیم د وره مخې ته و. ښي لاس ته لږ څنګ ته درې سپین ږیري او یو تور پټکی ځوان ولاړ وو.

سید عثمان بې سترې مشي وویل: خیر – خیر خو به وي؟

- خیر و خیریت دی. یو څو دقې به سره کېنو.

سید عثمان سپین ږیرو ته مخ واړاوه: سلام علیکم. زه به کو - کور ته یو وار ورشم. بېرته راځم.

ابراهیم او مېلمانه یې د وره شا ته منتظر پاتې شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عثمان چې ببرته راغی د یوه سپین ږیري غږ یې واورېد چې
ویل یې: د مني مازدیگر بې برکته وي. چې زر زر ورته خپلې خبرې
وکو او راووځو. تر چلستونه یو سات لاره ده.
ابراهیم وویل: ډېر وخت به مو نه نیسم. راساً به اصلي خبره ورته
وکو.
ور خلاص شو. سید عثمان چې لانده لاسونه یې په لمن وچول،
وویل: راځئ.
مېلمانه یې کوټې بوتلل. پخپله ببرته په وتو و چې سپین ږیري غږ
وکړ: راشه، کېنه. چایو پسې مه گرځه چې ناوخته کېږي.
- یو پیاله خو به وڅښئ؟
ابراهیم وویل: نه، آغا صاحب. کېنه.
سړی د دروازې په خوله کې کېناست.
سپین ږیري وویل: زه د چلستون وکیل گذریم. اونبی دې شکایت
کوي چې له خور سره یې بده رویه کوئ. ډېر سر به دې نه خوږوم.
وایي نکاح سنت ده طلاق فرض. موږ چې اورېدلي نور نو نه سره
جوړېږئ او چې نه سره جوړېږئ نو شرعي لاره یې همدا ده.
سید عثمان وویل: سم – سمه ده. وکیل صاحب، څه چې تاسې
ووایئ خو ما ته به وخت راکوئ.
- څومره وخت؟
- دوه، دوه – درې ورځې.
- سمه ده. موږ به د جمعې لمانځه نه وروسته درته راشو.
- بیخي – بیخي سمه ده.
مېلمانه راپاڅېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انګړ له وره چې ووتل، ابراهیم وویل: کور مو ودان. تکلیفونه وبخښئ.

تور پټکي والا وویل: ته څه کوې؟ شپه به دې ما سره وي.

- والله، هو سمه ده. ته یوه شپه راته ودرېږه، زه به مې خور په منډه وګورم. ژر بېرته راځم.

سید عثمان وویل: په دې خوارکي به ناوخته شي. سبا – سبا به یې وګورې.

- نه یې ځنډوم. سلیم جانه فقط یوه شپه. وکیل صاحب، په مخه مو ښه. تکلیفونه معاف کړئ.

حویلۍ ته ورننوت. سید عثمان ورپسې و. د دهلېز وره ته چې ورسېد. غږ یې وکړ: معصومې !

چوپه چوپتیا وه.

بیا یې غږ وکړ: خورې ! ژر کوه چې یو وار دې ووینم، بیا ځم.

عاطفه له کوټې راووته، مور یې ورپسې.

عاطفې چیغه کړه: خور دې تښتېدلې ده. مور ته یې آبرو او عزت نه دی پرېښی.

ابراهیم وویل: دا څه بد کوئ؟

سید عثمان یې لاس ونیو: رښتیا وایي. پرون راهیسې ورکه ده. ټول کلی مې ورپسې ګز و پل کړ، درک یې نه و.

ابراهیم د سید عثمان له ګرېوانه ونیو: څه دې ورسره کړي؟ خبره وکه. وایم چېرته دې پټه کړې ده؟

فاطمې په لوړ آواز وویل: مور یې څه په بلا وهو چې پټه یې کو. خدای چې له چا سره جوړه وه. هاغه دې وتښتېده، ورسره لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خولې سره دې پام کوه، پليتې.

سيد عثمان يې لاسونه له خپل ګرېوانه پورې ووهل: لا مو ږ څه نه وايو، ته يې وايې؟ خور د تا تښتېدلې، نوم يې زما بد کړی او خبرېږم لا ته کيې؟

ابراهيم کوټې خوا ته روان شو. ودرېد. شا ته يې مخ واړاوه، ويې ويل: داسې مو نه پرېږدم. درباندې پيدا به يې کم.

فاطمې چيغه کړه: څه، ورځه. لاس دې خلاص، توره دې تېره.

ابراهيم ووت. د کوټې ور يې په شدت وواهه.

۲-۵. پلټنه

سليم پوښتنه وکړه: خيريت خو به وي؟

ابراهيم پر تندي باندې لاس ايښی و. سر يې ځوړند و. سړه ساه يې وايسته، ويې ويل: ته راځه، په لاره کې درته کيسه کوم.

د سليم لاس يې ونيو. دواړه روان شول.

له کړلېچه تېر شول. ابراهيم وويل: خبره ورانه ده.

- ولې؟
- وايي خور دې تښتېدلې ده خو زړه ته مې نه لوېږي. هغه ډېره عاجزه ده. د تېښتې نه ده.
- ته ودرېږه. تر کاسې لاندې به خامخا نيم کاسه وي. که داسې وای نو په مجلس کې به يې د ټولو په مخ کې دا خبره کړې وای. راځه چې حوزې ته خبر ورکو.
- نه، نه. په حوزه کې به څه ووايو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره، د سړي سترګې د جنایتکارو دي. زما ورته ښه پام و. په کوټه کې چې ناست و، ډېر وارخطا ښکارېده. خدای مه کړه څه بد یې نه وي کړي.

ابراهیم ځان په دېواله تکیه کړ.

سلیم یې پر اوږې باندې لاس کېښود: زړه به نه غورځوې. لا هېڅ نه دي معلوم خو هرې خبرې ته به ځان چمتو کوې. حوزې ته به لاړ شو. ته به ټوله کیسه ورته کوې او دا به هم وایې چې کېدای شي هغه یې بندي کړې یا خدای مه کړه وژلې وي. دا کار باید ژر وکو چې سړی ونه تښتي.

- اوه، خدایه. دا څه حال دی.

سلیم یې لاس ونیو. له ځان سره یې رهي کړ.

د حوزې آمر په دفتر کې پر توشکې غځېدلی و. سپین پاج لونګی یې څنګ ته د تفدانۍ په خوا کې پرته وه. تورې کړې یې سترګې یې پورته کړې، په اوږده توره ږیره کې یې ګوتې تېرې کړې، ویې ویل: خدای دې خیر کړي؟

سلیم وویل: ملا صاحب، یو عرض لرو.

سړی نېغ کېناست: کښېنئ.

سلیم او ابراهیم پر مخامخ نیالۍ کېناستل.

- ښه نو وایه، څه کیسه ده؟

- ملا صاحب، یو ظالم دی، د دغه ورور اوښی. د ده پر خور باندې یې ډېر ظلمونه کړي دي. هره ورځ وهل، ټکول. اوس وایي چې هغه تښتېدلې ده خو موږ شک لرو چې وژلې به یې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ځنګه، څنګه؟ سر مې نه سو خلاص.
- صاحب، بله ښځه يې وژلې وه. مخکې قوماندانو، په حزب اسلامي کې و.

د حوزې آمر ناري کړې: څه سوئ، وه هلکانو !

د شل – دوه ويشتو کلونو تور پټکی ځوان راننوت.

- يو درې – څلور کسه ورسئ له دغه سړي سره. سړی به لاس تړلی راولئ.

په تور ډاټسن کې کېناستل. د ماښام له آذانه سره د کوڅې په اخر سر کې ودرېدل.

په سپېره پټي کې يې ځادرونه وغوړول. يو يې مخکې شو، نور يې له ابراهيم او سليم سره شا ته.

لمونځ خلاص شو. هغه چې جماعت يې ورکړی و، وويل: کوم کور يې دئ.

ابراهيم په ګوته د پټي په بل سر کې ايکې يوازې کور ته اشاره وکړه: همدغه دی صاحب.

ورغلل. ور يې وډباوه.

څوک راونه وتل.

بيا يې وډباوه.

ابراهيم وويل: صاحب، چې تښتېدلی نه وي.

يوه طالب غږ وکړ: راتا سه د خنزير زويه.

ټولو هغې خوا ته وکتل چې د دې طالب مخ ورته و.

د سيد عثمان سر له دېواله پورته ښکارېده.

ابراهيم وويل: ملا صاحب، چې ونه تښتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر دوه طالبان ولېږل چې د کور شا و خوا وڅاري. پخپله یې چیغه کړه: درګاه خلاصوې که یې درماته کړو؟
ډبه، ډبه، وره ته یې لغتې ورکړې.
خو څوک راونه وتل.
د کور له بلې خوا د درب آواز راغی، لکه یو شی چې له لوړه ځایه غورځېدلی وي.
د طالب ناره واورېدل شوه: ودرېږه، چې ونه خوځې.
ټولو د آواز خوا ته منډه واخیسته.
د چا د پښو ترپا راغله چې ځغستل یې.
ابراهیم دوی د دېوال له ګوټه تاو شول.
سید عثمان د تښتې په منځ کې په ځغاسته و.
مشر غږ وکړ: ویې وله.
کړپا شوه.
طالب په کلاشینکوف کې مرمۍ تېره کړه.
سید عثمان شا ته وکتل خو ونه درېد.
طالب ډز وکړ.
د سید عثمان له پښو سره له ځمکې دوړه پورته شوه.
ځای پر ځای ودرېد. مخ یې راواړاوه. لاسونه یې پورته نیولي وو.
ویې ویل: مه، مه کوه. ډز مه کوه.
دوه طالبان ورورسېدل.
وار له واره یوه یې د کلاشینکوف په کنداغ هغه پر څټ وواهه.
سړی یې راڅملاوه. دواړه پرې برید وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مه، مه مې وهئ. د خدای د پاره، اخ، وی، وی، وی. توبه مې کړې ده.

د سید عثمان فریادونه د طالبانو له ښکنځلو سره ګډېدل.

ټول وروررسېدل.

له شا څخه د ښځو بوغارې پورته شوې: وه مسلمانانو، د خدای د پاره. وه خلکو، هله چې سړی یې مړ کو.

فاطمه او مور یې سرتورې، ییلې پېښې راوتلې وې.

یوه طالب د هغوی خوا ته ورمنډه کړه. لښته یې پښو ته ورسیخه کړه: ځغلئ، بې شرمو. ژر کوئ، کور ته ننوځئ. خدای مو وشرموه، بې غیرته خلکو.

ښځې په چیغو چیغو ورکې شوې.

سید عثمان یې له ځمکې راپورته کړ.

یوه طالب خپله لونګۍ له سره ایسته کړه. د هغه لاسونه یې تر شا وتړل.

مشر پوښتنه وکړه: ښځه دې چېرته ده؟

- ملا صاحب، قسم دی، په خدای، په والله بالله که مې لیدلې وي.

- غلی سه، دووسه. خوشي قسمونه مه کوه.

سید عثمان په ګونډو شو. سر یې د مشر پښو ته ورټیټ کړ: ملا صاحب، په خدای قسم کوم. تښتېدلې ده. خدای خبر چې چېرته تللې ده.

د طالبانو مشر ابراهیم ته وکتل.

ابراهیم وویل: ملا صاحب، باید چې کور یې تلاشي کو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عثمان یې مخکې روان کړ. طالبان ورپسې شول.
لاسي څراغونه یې لګولي وو.
حویلۍ ته ورننوتل.
مشر وویل: ګېس ولګوئ.
یو طالب له ابراهیم سره په ټولو کوټو وګرځېد.
معصومه نه وه.
راووتل. ابراهیم وویل: تناره ته به ورشو.
د تناره او سپنیز سرپوښ یې لرې کړ. څوک نه وو.
غوجلې ته ورننوتل.
خس، خځلې، لرګي، زړې جامې، د موټرو د ټېرونه ټوټې ګډوډ پرتې وې.
مشر پوښتنه وکړه: څنګه سوه؟
ملګري یې وویل: ملا صاحب، څوک نسته.
- درځئ. سړی موټر ته واچوئ.

۵-۷. بیا پلټنه

سبا سهار سلیم او ابراهیم حوزې ته ورغلل.
د اول پوړ په دهلېز کې ودرېدل. وره ته مخامخ کوټه کې یې سید عثمان د اوسپنیزو پنجرو شا ته ولیدل.
ابراهیم ورنژدې شو. د سړي چپه سترګه پړسېدلې، شنه اوښتې وه. پر ټېک باندې یې توربخونې وچه شوې وینې د ږیرې تارونه سره نښلولي وو.
سړي وروکتل: زه خو به آخر د دې ځای نه خلاصېږم خو تا به والله که پرېږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلیم د ابراهیم لاس ونیو: راځه.
د حوزې آمر ته ورغلل.
برستن یې لا غوړېدلې وه. دی تر ټټره په کې ننوتلی و. د دوی په لیدو یې مسواک له خولې لرې کړ. تفدانې یې ورپورته کړه. نارې یې تو کړې: سرې خو مو تر سهاره وډباوه خو اقرار یې ونه کړ. که ستاسې دعوا غلطه وخته، بیا به ستاسې هم دغه حال وي.
سلیم وویل: صاحب، اجازه راکئ چې کور یې یو وار بیا وګورو.
- بېګاه خو مو ټول ځایونه وکتل، شی مو پیدا نه کړ. چې بیا یې وګورئ، څه به وکړئ.
- ملا صاحب، زما مسلک جنایي دی. که ما ورته پرېږدئ، خبره به معلومه کم.
- څه به وکړې؟ ته وایې زما انډیوالان سترګې نه لري که ستا سترګې څلور دي؟
- ګوره ملا صاحب، پرون چې ورغلو، په دهلېز کې یې د ختو بوی و. په دې وخت کې به یې په ختو څه کول؟
- نو؟
- ضرور به یې کوم څه پټ کړي وي. بېګاه تیاره وه، هر څه سم نه ښکارېدل. خیر دی ملا صاحب، دغه یو وار اجازه راکه چې زه یې پخپله په رڼا کې وګورم.
دوه طالبان ورسره روان شول.
د سید عثمان مور چې څنګه ور خلاص کړ، په ژړا یې پیل وکړ: خدای ته وګورئ، زوی مې راخوشی کئ. خوار کې هېڅم نه دي کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب وویل: لرې شه، بې شرمې.
څلور واړه ورننوتل.
په دهلېز کې ودرېدل.
سلیم هغو زینو خوا ته ولاړ چې له دهلېزه بام ته ختلې وې. نور هم ورپسې شول.
پر زینو د کاه ګل تور بخون رنګ ویل چې لا نه دی وچ شوی.
سلیم شا و خوا ته وکتل.
د دهلېز له کونجه یې ګل ماله راواخیسته.
د اولې پتې ختې یې په کراره پورته کړې، لاندې یې خطا کړې.
ویې ویل: لږ دې خوا ته ودرېږئ چې رڼا شي. دا وګورئ.
پر پتې د وینو د وچو څاڅکو لیکه پرته وه.
د بلې پتې ختې یې لرې کړې. همدغه شی یې ولیدل.
دغسې مخ په بره لګیا شو. څومره چې پورته تلل، هماغومره د وچو شویو وینو لیکې ډېرې او پراخې کېدې.
بام ته لګېدلې دروازه یې خلاصه کړه.
پر بام وګرځېد. څه یې ونه موندل.
راکښته شو.
عاطفه او مور یې د دهلېز په سر کې ولاړې، په رډو سترګو یې ورته کتل.
سلیم پوښتنه وکړه: چېرته مو ښخه کړې ده.
چا ځواب ورنه کړ. یوازې د دواړو سونګېدا واورېدل شوه.
سلیم وویل: هېڅ مه وایئ، زه به یې پخپله پیدا کم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابراهیم له سرو سترګو د اوښکو څاڅکي په مدار مدار بې غږ و غوږه راڅڅېدل.

سلیم یوې کوټې ته ورننوت. ټغر یې پورته کړ. راکش یې کړ. کوټه یې لوڅه کړه. په کې وګرځېد. په پښه سره یې هر ځای وډباوه.

په دېوال کې د لګېدلې الماري پلې یې خلاصې کړې. د کالیو پنډونو یې راوایستل. لاندې دړې یې لرې کړې. تر الماري لاندې ځمکه یې وکروله.

بلې کوټې ته لاړ. هلته یې هم همدا کارونه وکړل. څه شی نه و.

غوجلې ته لاړ. ابراهیم او طالبان ورپسې شول.

غږ یې وکړ: دا شیان به له غولي لرې کوو.

ټول سره لګیا شول.

خځلې، زړې جامې، د ټیرونو ټوټې او د ونو لنډې کرې څانګې یې د باندې وغورځولې.

لاندې غولی تازه کاه ګل شوی و.

بېلچه یې راوخیسته.

د کاه ګل ټوټې د لرګیو د دړو په څېر امانت جلا شوې.

تر لاندې یې پسته نم جنه خاوره وه.

سلیم ورو ورو په بېلچې سره خاوره لږه لږه لرې کړه.

کړنګ شو. لکه بېلچه چې له اوسپنې سره لګېدلې وي. له جیبه یې دسمال راوایست. په لاس کې تاو کړ. لاس یې ورټیټ کړ.

د درې لوېشتو په اندازه سیخ یې راوایست.

خاورې یې ځنې وڅنډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره څوکه یې په وینو ککړه وه.
ویې ویل: په دې به لاس نه وهئ.
یو څه نوره خاوره یې ایسته کړه.
د دوو پښو وچې، نرۍ ګوتې راښکاره شوې.
ابراهیم ړنګ شو. شا ته ولوېد.

پای
۱۳۹۳ د وري ۳۰ مه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library